LAURE VAN RENSBURG

DOAR NOI DOI

LAURE VAN RENSBURG

DOAR NOI DOI

Original: *Nobody But Us* (2022)

Traducere din limba engleză şi note de: MIHAELA APETREI

virtual-proiect.eu

jj^BOOKZONE

2022

„Îmi doresc acele lucruri care mă vor distruge până la urmă”.

Sylvia Plath

Casa o să le spună ce s-a întâmplat. Aici, fiecare lucru spune o poveste. Adevărul te va elibera, se spune.

E greşit.

începe cu bătaia tăcută de inimă a unor lumini albastre pulsând prin ferestre, apoi lumea de afară dă năvală peste tot, cu tropăieli şi bubuituri înfundate. Prin uşa deschisă, frigul se furişează înăuntru şi o apucă în sus, pe scări. Casa se cutremură şi revine la viaţă.

Vocile se răspândesc în măruntaiele ei, sfărâmând şi mai mult tăcerea. Treptat, câteva cuvinte se desprind din haosul de zgomote – *victimă, inconştientă, Iisuse Hristoase.* Aparţin unui poliţist cu mustaţă *ă la* Burt Reynolds. Pe insigna strălucitoare scrie Adjunct Wilcox – litere negre gravate în alamă, cu „0”-ul scrijelit aproape ca un al doilea „C”. Are privirea doldora de întrebări, în încercarea de a înţelege ce s-a petrecut aici. Miroase a cafea şi în perii mustăţii îi atârnă un tiv de spumă. Dinţii galbeni, care au mare nevoie de un detartraj, se iţesc printre buzele crăpate. Cu bărbia în palmă, încearcă să priceapă o scenă rareori întâlnită în această parte liniştită a ţinutului. Un accident de maşină, poate, sau o betegeală la tăiat de lemne. Dar asta? Aşa ceva doar animalele îşi fac unul altuia – şi asta în adâncurile pădurii, nu într-o casă elegantă. Lucrurile petrecute aici au împrăştiat pe covor şi pe pereţi pete de sânge şi miasmă de măruntaie, închide ochii, dar imaginile s-au agăţat de el, prinse în spatele pleoapelor. îl urmează pe când se întoarce să coboare scările. Peste tot în jur, casa se dezvăluie ca decorul din *Poveşti de groază.*

Pe a treia treaptă zace aruncat un pandantiv în formă de inimă, atârnat pe un lanţ rupt. Un dar pentru o fată care nu mai există. Unul dintre colegii lui Wilcox îl ridică şi îi dă drumul într-o punguţă din plastic, unde talismanul acesta romantic se transformă într-un indiciu ca toate celelalte, despre evenimentele îngrozitoare care s-au petrecut aici. Odată sigilată, punguţa li se alătură celorlalte, pline în cea mai mare parte, se pare, cu haine sfâşiate. Una dintre ele conţine cioburile unei căni.

La primul etaj sunt şi mai mulţi poliţişti care se foiesc de colo până colo, şi mai multe priviri întrebătoare, şi mai mult haos. O explozie de bliţuri; bâzâitul continuu al paraziţilor de la staţiile radio ale poliţiei; plesnetul mănuşilor din latex; un miros persistent care devine şi mai insuportabil aici, jos, şi-l face pe adjunctul Wilcox să respire pe gură.

Miasma morţii şi a fluidelor corporale se scurge afară. Pe tocurile uşilor şi pe ziduri sunt dâre de sânge; blatul de la bucătărie e mânjit tot – o poveste care întinează mortarul şi lemnul, scrisă în stropi împroşcaţi, pentru a fi descifrată. în camera de zi, un scaun cu

rotile zace răsturnat pe-o parte, ca un animal rănit, în timp ce resturile carbonizate ale unei genţi mocnesc în şemineu.

Fiecare lucru spune o poveste.

Lăsând haosul în urmă, adjunctul Wilcox se îndreaptă în grabă spre gura căscată a uşii de la intrare.

Afară se simte muşcătura ascuţită a aerului îngheţat. Razele soarelui punctează orizontul cu pete galbene şi portocalii, arătând calea spre o nouă zi. De pe cer au dispărut norii grei, întunecaţi; albastrul a cucerit din nou văzduhul, unde pescăruşii ţipă la intruşii ce tulbură pacea şi liniştea falezei.

Zăpada din faţa casei este brăzdată de o urmă de sânge; la capătul ei, o mână înmănuşată extrage un cuţit din mormântul lui îngheţat. în depărtare, uşile duble ale garajului se deschid larg şi un alt poliţist, aşezat pe vine, cercetează tăieturile adânci din cauciucul de pe faţă, complet dezumflat. Nimeni nu a putut pleca de aici.

Printre maşinile de poliţie aşteaptă şi o ambulanţă. în spatele conturului ei masiv şi al luminilor pâlpâitoare, pădurea a încetat să mai fie o prezenţă ameninţătoare; copacii s-au descâlcit din întuneric. Totul arată diferit la lumina zilei. însă, chiar dacă acum zăpada sclipeşte de frumuseţe, sub ea pământul este în continuare mort.

Doi paramedici sar din spatele ambulanţei. Aerul dinăuntru este îmbâcsit cu miros de amoniac. Salteaua subţire de pe targa metalică scârţâie la fiecare mişcare.

— încotro, băieţi? întreabă adjunctul.

— La Spitalul General „îndurarea”, îi răspunde un doctor cu părul strâns la ceafa, într-o coadă blondă. Pare prea tânăr ca să fie responsabil de viaţa cuiva.

După ce uşile ambulanţei se închid cu o bufnitură, în aer rămâne plutind un cuvânt, înţepător ca mirosul de sulf al gămăliei de chibrit arse, un cuvânt care nu-şi găseşte locul aici.

Indurare.

PRIMA ZI

Nu-i nevoie să fii odaie ca să fii bântuit Şi nu-i nevoie să fii nici casă;
Mintea are coridoare ce trec Dincolo de lumea materială.

Emily Dickinson

1. Ellie

Dacă n-am grijă, s-ar putea să mă lovesc. Rău de tot. Respir cu dificultate şi înaintez pe trotuarul sigilat într-un înveliş de gheaţă, fiindcă fiecare pas este o provocare pentru relaţia mea cu gravitaţia. Geanta mare pe care o duc în mână şi sacoşa grea atârnată pe umăr ameninţă să-mi distrugă echilibrul fragil. Am luat cu mine lucruri cât să-mi ajungă pentru trei zile. Dar mai întâi trebuie să ieşim din oraş.

Maşina este doar la un metru distanţă, dar un singur pas greşit şi... piciorul drept îmi scapă de sub control, alunecând într-o parte. Prinzându- mă de braţ, Steven îmi atenuează căderea înainte să aterizez jenată pe trotuar. Şoldul încă mă înţeapă de la căzătura de acum câteva zile. Din fericire, el nu a fost de faţă ca s-o vadă. La ieşirea din metrou am alunecat pe ultima treaptă şi m-am întins în zăpadă ca o plăcintă, iar conţinutul genţii s-a împrăştiat şi toate nimicurile dinăuntru au zburat pe gheaţă. M- am ridicat în patru labe şi mi-am cules bulendrele de pe jos, blocând calea navetiştilor grăbiţi, cu toţii capabili să-şi ţină echilibrul mai bine decât mine.

— Ai grijă, doar nu vrei să termini călătoria înainte de-a o începe, glumeşte el, oferindu-mi unul dintre cele mai fermecătoare zâmbete din dotare.

Am nevoie de el ca să-mi menţin stabilitatea. Abia după ce-mi recapăt cu totul echilibrul, îmi ia geanta din mână şi o aruncă în portbagajul deschis al Lexusului. Chiar dacă poartă pantofi de oraş, nu alunecă absolut deloc.

— îmi pare rău.

Scuzele îmi ard obrajii roşii ca focul şi mă strecor în grabă în maşină, înainte să mă fac şi mai mult de râs. Mă prăbuşesc pe scaunul pasagerului, într-un maldăr de lânărie – straturi de pulovere, paltonul, mănuşile şi un fular lung, bleumarin, înfăşurat în jurul gâtului, plus o căciulă şleampătă îndesată pe cap. Ridicând scurt din umeri, Steven îşi lasă haina să-i alunece de pe braţe. O împătureşte şi o aşază pe scaunul din spate, apoi se strecoară pe scaunul şoferului răsucindu-se uşor, cu o mişcare perfect controlată, în timp ce eu mă foiesc pe scaunul de alături, luptându-mă să mă descâlcesc din haine.

Tocmai sunt în impas cu paltonul când aerul începe să vibreze de la bâzâitul uşor al telefonului de pe bord. Steven îl apucă înainte să pot arunca o privire spre ecran. Zâmbeşte la mesajul scris acolo, oricare va fi fost acesta, apoi se încruntă.

— Este în regulă? îl întreb, dar pare că nici nu mă aude, concentrat asupra telefonului. Este totul în regulă? repet întrebarea.

— Da, scuze, este OK, ceva la serviciu.

Expresia de pe chipul lui mă îngrijorează.

— Ai ceva de rezolvat?

Un singur cuvânt din partea lui şi totul se poate duce de râpă. S-a mai întâmplat şi altă dată. Cu doar două săptămâni în urmă, a anulat cu un mesaj cina de la Nessia, cu câteva ore înainte să ne întâlnim. Ideea că excursia noastră aniversară ar putea fi contramandată aşa, din scurt, mi se strecoară pe sub piele şi mă face să mă cutremur. Mă lupt neputincioasă cu panica şi cu centura de siguranţă, care nu se clinteşte. Cu cât trag mai tare, cu atât rămâne mai înţepenită. Nu, nu se poate întâmpla aşa ceva. Chipul lui nu-mi dă niciun indiciu în legătură cu ce va decide.

— De orice-ar avea nevoie, se pot descurca şi fără mine. în următoarele trei zile sunt numai al tău, spune el, cu ochii în ochii mei.

Şi îl cred.

Mă scufund în scaun şi, în sfârşit, cuplez cu un clic centura de siguranţă în locaşul ei, gata pentru primul nostru weekend în afara oraşului. Lăsând treburile în urmă, Steven dă drumul telefonului să alunece în compartimentul de lângă frâna de mână. Lumina muribundă a ecranului clipeşte uşor şi atunci realizez că nu l-am sunat înapoi pe Connor. Numele lui îmi apăruse o fracţiune de secundă pe ecran, în timp ce-mi făceam bagajul, şi promisiunea mea tăcută că o să-l sun îndată ce termin rămăsese uitată undeva, în nenumăratele du-te-vino dintre baie şi dormitor.

Acum e prea târziu.

Maşina se îndepărtează silenţioasă de bordură şi cauciucurile muşcă din pietrişul împrăştiat pe drum, în timp ce suntem înghiţiţi de traficul de după- amiază, Steven se uită scurt în oglinda retrovizoare şi privirea-i rămâne acolo, fără să revină la drumul care i se aşterne în faţă. Este atras de ceva de la care nu vrea să-şi ia ochii, ceva ce-i adânceşte ridul dintre sprâncene. Mă foiesc în scaun, dar – pe când dăm colţul – tot ce prind în oglinda aburită este o fâşie dintr-un palton ciclamen şi o vâltoare de cârlionţi blonzi.

— Deci, prima călătorie din 2018, spune Steven înainte să-i pot adresa întrebarea pe care o simt conturându-se în adâncul gâtului.

— Prima călătorie împreună.

— Prima aniversare de şase luni.

Bară la bară, ne târâm spre ieşirea din Manhattan sub un cer înnorat, colorat în portocaliu, semn neîndoielnic că stă să ningă iar. De zile întregi, zăpada se tot adună în troiene, aglomerând trotuarele şi aleile de acces, ceea ce a dus la o creştere a numărului de membre rupte şi de contuzii minore. Circumstanţele sunt de neevitat: prognoza e

aceeaşi şi mai jos, în Chesapeake Bay.

Văd în oglinda retrovizoare cum traficul se mai linişteşte după ce părăsim Newark. Steven ştie drumul spre destinaţie, dar sistemul de navigare îi mai dă ponturi despre cum să ajungem acolo. Relaxată în scaunul pasagerului, îmi imaginez că am ajuns deja şi în mintea mea weekendul se derulează perfect.

Mai avem încă o oră până la destinaţie, iar indicatorul de combustibil ne arată că abia dacă ne-a mai rămas un sfert de rezervor, aşa că Steven intră pe următoarea bretea, îndreptându-se spre o staţie de benzină.

— Poţi să-mi iei o pungă de Hershey's Kisses? îl întreb îndepărtându- mă, în timp ce el face plinul maşinii.

Iau cheia de la toaletă de la casă de marcat – casieriţa e o tânără cu părul albastru strident, îmbrăcată în uniformă din poliester, cu o expresie plictisită pe chip. Pe jos e alunecuş de la zăpada topită şi noroioasă; mă sprijin de perete ca să ajung în spatele clădirii.

Aerul geros de ianuarie îmi pişcă pielea rămasă descoperită, de deasupra fularului înfăşurat în jurul gâtului. îmi îngrop nasul mai adânc, respirând prin caşmirul moale. E un dar primit de la Steven. Nici măcar nu vreau să mă gândesc cât a costat, dar ştie cât de tare urăsc frigul. Nu sunt făcută pentru aşa ceva. Totuşi, prefer să fie frig decât umezeală. Frigul nu poate decât să ţi se strecoare pe sub straturile de haine; umezeala se insinuează pe sub piele şi nu mai pleacă. Tremur.

În cămăruţa fără ferestre, aerul este acru de la mirosul înţepător de urină şi de înălbitor ieftin. Respirând pe gură, mă las deasupra vasului încercând să fac pipi cât pot de repede, ignorând literatura fără perdea, panseurile profunde şi arta discutabilă scrijelite, toate, pe pereţi.

Doar o sută cincizeci de kilometri ne mai despart de destinaţia finală, iar apoi: doar noi doi, pentru trei zile. Trei zile. Şaptezeci şi două de ore, 4.320 de minute de noi doi, fără cotloane unde să ne ascundem unul de celălalt. Sper să nu stric totul. Se pare că nu poţi cunoaşte cu adevărat pe cineva până când nu pleci undeva cu el. Unde am citit asta? Ce nu ştiu încă despre Steven şi o să aflu în acest weekend?

Ridic din umeri şi termin treaba, apoi mă hotărăsc să sar peste spălatul pe mâini în chiuveta asta, unde par să crească noi forme de viaţă.

Trag adânc aer în piept. Afară, aerul este greu de la vaporii de benzină. Intru iar în magazin, chiar la timp ca să apuc s-o văd pe fata de la casă cum roşeşte la ceva ce i-a spus Steven. Se joacă plimbându-şi degetele peste armata de brăţări încolăcite pe încheietură, îşi pleacă privirea şi răspunde. Schimbul lor de replici mă ţintuieşte în loc, în pragul uşii, cu aburul răsuflării umezindu-mi faţa îndărătul straturilor de lână ale fularului, încremenită, îi privesc buzele mişcându-se şi îmi imaginez vorbele trecându-le pragul. Lumina artificială îi prinde argintiul tâmplelor, aruncând o strălucire radiantă asupra profilului său regal.

— Scuze.

Cuvântul acesta mă smulge din transă şi sar într-o parte, ca să-i fac loc să treacă unei femei între două vârste, cu ochelari supradimensionaţi şi chip blând. Intru după ea şi simt cum cheia de la toaletă îmi atârnă greu între degete.

înăuntru, scena s-a schimbat; Steven îşi trece AMEX-ul negru peste POS şi ia chitanţa de pe tejghea, în timp ce fata îmi aruncă un zâmbet profesional. Odată ce-au terminat, îi întind cheia. Steven mă ia de mijloc şi mă cuibăresc în îmbrăţişarea lui.

— Nu aveau Hershey's Kisses, dar ţi-am luat o pungă de Reeses Peanut Butter Cups, îmi spune el în timp de ne îndepărtăm, lăsând-o în urmă pe fata cu părul albastru.

— Mulţumesc.

Reeses sunt favoritele lui, nu ale mele; mereu mi se face de la

cantitatea exagerată de unt de arahide. înainte să mai apuc să spun ceva, îmi întinde chitanţa de la cârdul de credit.

Maşina scoate un piuit, ca o invitaţie către noi să scăpăm de frig. Fulgi de nea au început din nou să cadă din cer, croindu-şi drum prin golul dintre fular şi pielea mea – înţepături minuscule de ger, care-mi înfioară umerii. De cealaltă parte a maşinii, Steven îşi trosneşte gâtul.

— Pot să conduc eu restul drumului, dacă vrei, mă ofer eu, împăturind în pliuri mici chitanţa dată de fata cu părul albastru.

— Nu, sunt bine.

— Eşti sigur? E drum lung, nu mă deranjează.

— E OK. Nu vreau să-ţi faci griji, cu toată zăpada de pe drum.

— Ştii că mă pricep la condus.

— Bineînţeles că te pricepi. Dar relaxează-te şi o să ajungem curând la destinaţie, spune el, strecurându-se pe scaunul şoferului.

Revenim pe autostradă şi simt cum aerul din maşină devine tot mai dens, îngreunat de realitatea din ce în ce mai copleşitoare a acestui weekend. Pe când căldura ţâşneşte prin fantele de ventilaţie, arunc o privire spre profilul lui Steven, luminat intermitent de strălucirea artificială a luminilor de pe autostradă şi de la maşinile ce trec pe lângă noi. Chipul îi este traversat de lumini şi umbre, ca nişte gânduri trecătoare.

Ochii îmi tot aleargă între constelaţia stopurilor din faţă şi chipul lui, dar rămân în cele din urmă aţintiţi asupra feţei – liniile nasului drept, fruntea înaltă, curbura buzei de jos. Un furnicar de sentimente mi se răsuceşte în piept, atât de puternic încât ameninţă să se reverse în maşină. Unghiile sapă în partea cărnoasă dintre degetul mare şi arătător, până când durerea umbreşte orice altceva. Nu-mi vine să cred că am reuşit să ajungem la şase luni împreună, în ultima vreme ne-au stat atâtea în cale, dar am lăsat totul în urmă, în oraşul acela, şi n-am mai rămas decât noi. *Doar noi doi.*

Când trecem graniţa statului, ritmul monoton al autostrăzii mi se aşază greu pe pleoape. Las un pic pe spate spătarul scaunului şi mă întind, încercând să mă instalez comod pentru restul drumului până la Chesapeake
Bay. Picioarele mele îşi dispută spaţiul cu geanta de pe podea.

— De ce n-o pui pe scaunul din spate?

— Nu, este OK.

Mă aplec şi împing geanta la baza scaunului, ca să-mi pot întinde ca lumea picioarele.

— Chestia aia arată mereu de parcă e gata să explodeze.

Râsul lui se înalţă ca un talaz în spaţiul strâmt din maşină. Deschid fermoarul genţii şi îndes înăuntru punga nedesfacută de Reeses Cups.

— Ce-ai luat acolo? mă întreabă, aruncând o privire cu coada ochiului, însă nu mă vede decât pe mine, aplecându-mă să închid fermoarul. Ascunzi un cadou pentru mine?

— Nu.

Categoric n-aş vrea să vadă ce i-am luat, cel puţin nu acum.

— Chestiile obişnuite. Portofelul, obiecte de toaletă, cărţi, chestii. Ştii tu.

— Cărţi? Ţi-ai luat teme de făcut în weekendul nostru?

— Da. Nu. Doar pentru cercetare, nu sunt teme. Vine peste mine eseul ăla despre Dostoievski. Poate reuşesc să mai citesc câte ceva.

Ochii lui părăsesc panglica de asfalt dezvăluită de faruri ca să mă privească, apoi se întorc la drum.

— Tot la aia lucrezi? Care dintre ele este? *Idiotul?*

— *Nu, Demonii.*

Râde iar.

— Hai că e mişto. îmi zici că ţi-ai adus cu tine o grămadă de fustangii şi criminali în excursia noastră de weekend.

— Ei bine, *profesore,* m-am gândit că o să faci faţă competiţiei pentru atenţia mea. în plus, ai putea să mă ajuţi cu discuţia despre „mândrie şi vină în *Demonii",* în caz că rămânem fără subiecte de conversaţie.

— Din fericire, pot să te ţin destul de ocupată încât să nu fie nevoie să discutăm despre Dostoievski, spune el, ridicând mâna dintre scobiturile volanului şi întinzându-se să mă mângâie pe obraz.

— Ei bine, mai vedem noi, îi răspund.

îmi pune mâna pe ceafa şi mă trage spre el, ca să mă sărute scurt.

2. Steven

Steven opreşte motorul. Telefonul i-a vibrat încontinuu în ultimele patruzeci şi cinci de minute, iar bâzâitul lui a părut neobişnuit de puternic în spaţiul strâmt din maşină. Alături, Ellie încă doarme pe scaunul pasagerului. Răsucindu-şi inelul de pe degetul mic, bărbatul citeşte şirul de mesaje care îi reclamau atenţia, ameninţând s-o trezească pe Ellie.

Mi-e dor de tine. xxx.

Trebuie să vorbim, xxx.

De ce nu răspunzi?

Ştiu de ea. Ştiu că eşti cu ea.

Ultimul dintre ele îl face să se încrunte, nu neapărat din cauza afirmării explicite a deţinerii unei informaţii, ci mai ales din cauza a ceea ce implica acest lucru, puterea derivată din cunoaştere şi din felul în care putea fi folosită.

Nu se mai văzuse cu J. de când luase decizia să se concentreze asupra lui Ellie, cu toate că, cinstit vorbind, relaţia lor oricum îşi trăise viaţa. în ciuda mesajelor ei constante, Steven n-o sunase înapoi pe J., iar în cele câteva dăţi în care o văzuse zăbovind în faţa şcolii Richmond Prep-{1}-, era adâncit în conversaţie cu vreun coleg şi reuşise să-şi ia tălpăşiţa înainte ca ea să apuce să-l abordeze. Insistenţa ei i-a lăsat un gust acru în cerul gurii; se comporta absolut copilăreşte. Chiar nu se putea compara cu Ellie. Momentul acestei călătorii nu putea să pice mai bine.

A rămas cu privirea aţintită la strălucirea palidă a ecranului, formulând un răspuns. A scris începuturi de propoziţie care transmiteau prea mult sau prea puţin, apoi le-a şters, până când degetele lui sigure au tastat un răspuns simplu, prin care să câştige un pic de timp.

Am semnal slab aici. Te sun imediat ce pot.

A strecurat iar telefonul în buzunarul de la piept, hotărât să nu lase ca orice s-ar fi întâmplat în New York să-i strice weekendul. Mai ales având în vedere ce plănuise. Pe bord, chitanţa împăturită de degetele lui Ellie în forma unui cocor micuţ se uita ţintă la el.

S-a răsucit în scaun, ca s-o poată vedea mai bine pe Ellie. Dormea, încă prinsă în zigzagul centurii de siguranţă, încolăcită ca un ghem sub curcubeul caramel al pletelor: şuviţe ca o cremă de zahăr ars, împletite cu nuanţe de pralină şi cafea bine prăjită. Avea degetele strânse şi de sub mânecă răsărea jumătatea inferioară a tatuajului ei cu semnul infinitului, a cărui buclă superioară nu se închidea complet. S-a strâmbat la vederea lui. Era sigur că alţii n-ar fi făcut-o. Şi-a imaginat băieţi sărutând simbolul tras în cerneală, apoi avansând în sus, pe braţ. Dar Ellie este a lui. Şi i-a alungat din minte şi i-a îndepărtat şuviţele de păr de pe faţă, lăsându-i la vedere buzele umflate de somn, ţuguiate de parcă ar fi supt un deget invizibil.

înainte ca ea să adoarmă, civilizaţia dispăruse încetul cu încetul din jurul lor. Glumiseră pe tema asta, făcându-i cu mâna, în semn de rămas-bun, în timp ce luminilor strălucitoare ale autostrăzii le luase locul întunericul drumurilor de ţară. Primele dispărute au fost zonele cu construcţii luminoase, apoi suburbiile întinse, apoi ciudatele parcuri comerciale care tiveau limitele oraşului, motelurile izolate. în cele din urmă, au dispărut şi celelalte maşini de pe asfaltul autostrăzii şi au rămas doar maşina lui, proiectată pe fundalul negru al lizierei, şi o pereche de faruri strălucind tot mai palid în oglinda retrovizoare, până când au ieşit de pe drumul principal şi luminile singuratice din spatele lor s-au transformat într-o fatidică distragere. Aproape că a ratat drumul de pământ care servea drept intrare pe o proprietate privată, din drumul principal – o deschizătură mică şi întunecată tăiată în linia copacilor.

— Ellie, trezeşte-te. Am ajuns.

Ellie se foieşte bătând din pleoape, iar Steven simte cum năvăleşte iar în el dorinţa de a o săruta. Fata se ridică, priveşte în faţă şi amândoi se uită la conturul casei, prins în lumina farurilor. Chiar dacă nu are decât două etaje, casa îi domină; Steven trebuie să se aplece peste volan ca să-i cuprindă întreaga structură, alcătuită parcă din contraste: lemn şi sticlă, forme care se contopesc cu împrejurimile la fel de mult pe cât se disting de fundal Farurile SUV-ului, reflectându-se în ferestrele supradimensionate, dau clădirii un aspect sclipitor. Steven se simte în mod ciudat observat şi judecat, ca şi cum casa ar decide, pe tăcute, dacă este îndeajuns de bun ca să petreacă trei zile între zidurile ei. La parter, dincolo de razele farurilor, lumea dispare într-un întuneric opac din care evadează numai şoapta valurilor lovind malul – un semn al prezenţei oceanului undeva, acolo, în neant.

— Am ajuns, repetă Ellie de parcă s-ar adresa casei aflate de cealaltă parte a parbrizului, iar cuvintele ei rup vraja care-l cuprinsese. E aşa de întunecată.

— Păi, hai să intrăm şi să facem lumină, nu?

Părăsind scaunul şoferului şi ieşind în aerul îngheţat, Steven se grăbeşte spre portbagaj ca să ia bagajele, în timp ce Ellie recuperează cheia dintr-o cutie cu cifru, aflată lângă treptele de la intrare. Cu bagajele în mână, Steven se împotriveşte unei pale de vânt stârnite brusc, care împrăştie zăpada proaspătă de pe jos şi o roteşte în jurul lui, înainte să ajungă pe treptele verandei. Deasupra capului său, acoperişul verandei este tivit cu un şirag zimţat de ţurţuri, cu vârfurile lor ascuţite sclipind într-o lumină nevăzută. Se opreşte în spatele lui Ellie, care se chinuie să nimerească cheia în broască folosindu-se – ca unică lumină – de strălucirea palidă a ecranului telefonului ei mobil.

— Grăbeşte-te, îngheţ aici, îi spune el, bătând din picioare, cu capul vârât între umeri.

— Iartă-mă, asta încerc să fac.

Scapă cheile şi înjurătura care-i alunecă de pe buze odată cu aburii respiraţiei îi smulge bărbatului un zâmbet. în fine, una dintre chei se potriveşte în lăcaş.

— Trebuia zgâlţâită un pic, spune ea, apoi se aude clicul binevoitor al încuietorii care se deschide.

Intră amândoi în casă, apoi el închide uşa cu piciorul. Pe măsură ce înaintează înăuntru, ecoul vag al paşilor le dă o idee despre mărimea spaţiului. Ochii lui Steven nu s-au adaptat încă, iar Ellie a dispărut în întunericul salonului de la intrare. Dă drumul valizelor şi o aude ţipând la auzul acelei bufnituri neaşteptate, aşa că avansează ghidat de sunetul vocii ei.

— Rahat, ce-a fost asta? întreabă Steven, simţind că l-a prins ceva de picior.

— E geanta mea. Cred că ar fi o idee bună să aprindem o lumină, profesore.

Urmându-i instrucţiunile, face cale-ntoarsă spre uşa de la intrare, pipăind peretele în sus şi-n jos până când recunoaşte curbura netedă a plasticului unui comutator electric.

Cu o străfulgerare, lumina inundă încăperea, dezvăluind-o pe Ellie în centrul ei, mijind

ochii dezorientată. Este pierdută în mijlocul acestui spaţiu, iar el zâmbeşte la gândul că vor fi amândoi în această casă mare, în sălbăticie. Stă în faţa lui, în holul spaţios, ca o piesă de şah singuratică pe podeaua cu pătrate albe şi negre – o regină albă, solitară pe tabla uriaşă. îi zâmbeşte. Este regele inamic, pregătit s-o cucerească.

De fiecare dată când clipeşte spre el cu ochii ei mari de căprioară, simte cum vintrele îi sunt cuprinse de încordare. Acum, că sunt în sfârşit aici, timpul pe care-l au în faţă capătă un contur mult mai bine definit. Trei zile de cine confortabile, trei zile în care să exploreze coasta, să se bucure unul de compania celuilalt, unul de trupul celuilalt. Şi fără distrageri, fără prelegeri, fără termene-limită pentru sarcinile de lucru. Fără nevoia de a arăta înţelegere; fără nimeni în jur cu care s-o împartă pe Ellie. Aici, departe, va avea întreaga ei atenţie. Lucrurile pe care le pot face aici, unde nu e nimeni să-i vadă, fără să se îngrijoreze de ce-ar putea auzi vecinii. Acest loc le oferă libertate deplină, fără îngrădiri.

La început avusese îndoieli, fiindcă totul fusese organizat pe ultima sută de metri. Dar plecarea asta împreună s-ar putea dovedi o idee excepţională.

3. Steven

După ce l-a sărutat, Ellie s-a oferit să se întoarcă la maşină, ca să aducă alimentele pe care le lăsaseră acolo. Steven o priveşte cum deschide uşa de la intrare, apoi e înghiţită de un vârtej de fulgi de zăpadă.

— Dormitorul matrimonial este la capătul scării, îi strigă ea peste umăr şi îi zâmbeşte, clipind ca să alunge fulgii prinşi în virgulele genelor; apoi dispare complet în noapte.

Steven apucă bagajele şi paşii lui înghit treptele impresionante din sticlă, metal şi lemn ale scării, două deodată, în căutarea dormitorului – un loc unde dorinţa nestăvilită a lui Ellie de a plăcea o să fie pusă zdravăn la treabă. La capătul scărilor, un şir de uşi sunt presărate de-a lungul pereţilor, de-o parte şi de alta. O apucă la dreapta, lăsând explorarea pe mai târziu. Dormitorul matrimonial, la fel ca restul casei, îi atrage atenţia. Ezită, poposind în prag, admirând ferestrele aproape dramatice, din tavan până în podea, înălţându-se în faţa lui, precum şi perdeaua de copaci mărginind terenul de cealaltă parte a geamului. La vederea umbrelor întunecate legănându-se în vânt simte cum o uşoară nelinişte îi pune stăpânire pe
întregul corp.

Lăsând bagajele pe patul uriaş, îşi scoate una câte una, cu grijă, hainele frumos împăturite. Aşază o cămaşă pe umeraş şi îndreaptă cutele materialului înainte s-o atârne în dressingul enorm. Lângă valiza lui este geanta lui Ellie, gemând de hainele pe care probabil că le-a îndesat înăuntru. Stilul ei dezordonat şi neglijent îl înnebunise dintotdeauna – de la incapacitatea de a-şi atârna haina în cuier, în loc s-o arunce pe spătarul unui scaun sau pe braţul canapelei, până la prostiile pe care le îndesa în bagaj şi nimicurile din geanta aia mare de umăr. Fusese nevoit să se arate categoric în privinţa cărţilor ei cu colţurile îndoite. Prima dată când o văzuse că îndoaie un colţ de pagină în faţa lui, sărise ca ars de pe canapea şi îi smulsese cartea din mâini, înainte ca Ellie să-i mai poată face vreun rău. Izbucnise în râs, ca să îmblânzească un pic expresia speriată aşternută pe chipul fetei, apoi îi întinsese un semn de carte. Ea îl tachinase, numindu-l de modă veche. Dar nu mai îndoise niciodată vreun colţ de pagină.

Stând la fereastră, încercă să-i zărească silueta lângă maşina aflată jos, dar nu văzu decât urmele de paşi pe care le lăsase în urmă, amestecate cu ale sale, înainte ca lumina farurilor să se stingă. Ascultând liniştea, desluşi încet zgomotele care treceau prin uşa deschisă a dormitorului: Ellie se fâţâia la parter. Şi-o imagină în spaţiul acela vast, învârtindu-se în căutarea dulapului potrivit, dezorientată de noile împrejurimi – ştia că

mediile nefamiliare o copleşeau adesea. Aşa cum se întâmplase şi la petrecerea lui Jeffrey.

Prima dată când o luase cu el la un eveniment fusese la doar o lună de când începuseră să se întâlnească. Ellie i se atârnase de braţ, aşteptând să o prezinte colegilor şi prietenilor lui. Se străduise să-şi păstreze încrederea în sine, dar el îi simţise uşoara apăsare a degetelor pe biceps, de fiecare dată când cineva părea să se apropie de ei.

— Bună seara, Jeffrey.

— Steven, mă bucur mult că ai reuşit să ajungi. Ce mai face tatăl tău?

Jeffrey i-a strâns mâna şi Steven i-a răspuns, poate un pic cam apăsat.

— E bine, umblă să-şi promoveze cartea.

Ori de câte ori se afla în cercuri academice, se întâmpla acelaşi lucru. Oamenii voiau să ştie cum e taică-său şi ce mai pune la cale, lăsându-l permanent pe Steven să trăiască în umbra marelui om. Să sperăm că nu pentru mult timp; decanul de la Universitatea Columbia îi pomenise, în treacăt, de un post la catedra lor de literatură, unde să preia cursul de „Introducere în literatură" – poziţie deţinută de bătrânul însuşi cu treizeci şi ceva de ani în urmă. Asta i-ar fi adus lui Steven, în cele din urmă, râvnitul titlu de profesor într-o instituţie din Ivy League şi ar fi fost primul pas pe calea spre titularizare acolo. Preluarea postului de la Bamard College, cu trei ani în urmă, îşi arătase în sfârşit roadele. Curând avea să-şi ia rămas- bun de la micul campus şi de la cele două zile pe săptămână la Richmond Prep, unde preda lecţii de literatură engleză avansată tinerilor privilegiaţi din Upper East Side. Era pe cale să i se întâmple lucruri extraordinare şi curând avea să fie cunoscut pentru mai mult decât că era fiul profesorului Stewart Harding.

— Iar domnişoara cine este? a întrebat Jeffrey, cercetând-o pe însoţitoarea agăţată de braţul lui.

Steven i-a urmărit privirea. La dracu, tipa arăta uluitor în rochia aia tară bretele. Avusese mare dreptate să-i sugereze s-o îmbrace în seara asta.

— Ea este Ellie Masterson. Ellie, ţi-l prezint pe Jeffrey Kirkland. Lucrează la catedra de matematică de la NYU.

— îmi pare bine, Jeffrey.

— Te rog, spune-mi Jeff Numai băşinosul ăsta bătrân şi mama îmi mai spun Jeffrey, a râs el şi a sărutat uşor mâna întinsă de Ellie. încântat să te cunosc, Ellie.

Steven a zâmbit, mândru de standardele lui şi de abilitatea de a nu le compromite. Ura poreclele sau diminutivele, mai ales în cazul bărbaţilor – atât de vulgare şi degradante, ca şi cum te-ar transforma într-o variantă mai ieftină a ta. Fusese îngrijorat când Ellie i se prezentase, atunci când se cunoscuseră. „Iar Ellie e prescurtarea de la... ?" „De la Ellie", replicase ea. Pur şi simplu, Ellie. Altminteri, nimic nu era simplu cu ea, în afară de nume.

Lăsându-i să-şi ducă mai departe conversaţia, Steven s-a îndreptat spre bar, unde a comandat un bourbon. A zăbovit pe acolo, observând-o pe Ellie de la distanţă, cum îl asculta pe Jeffrey înşirându-i Dumnezeu ştie ce vechi poveşti despre ei doi, pe când erau la Princeton. Ea încuviinţa din cap, dându-şi părul după urechi la intervale regulate, apoi încrucişându-şi iar braţele sub sâni.

Nu era singurul care o privea. La celălalt capăt al barului, un grupuleţ de neveste de profesori – inclusiv soţia lui Jeffrey – vorbeau încet, uitându-se spre Ellie. Steven a ridicat paharul când a văzut că l-au observat, dându-le de înţeles că le-a văzut şi el şi le-a sesizat dezaprobarea faţă de diferenţa de vârstă dintre el şi partenera sa. Şi privirile bărbaţilor stăruiau asupra lui Ellie, dar nu-l deranjau. Dimpotrivă, puteau să râvnească şi să flirteze cât doreau; tot cu el avea să se întoarcă diseară acasă. întorcându-le spatele, a făcut semn din cap spre barman, să-i umple paharul.

— Hei.

Ellie şi-a lăsat mâna pe braţul lui.

— Deja ţi s-a făcut dor de mine?

— Nu ştiu pe nimeni dintre toţi oamenii ăştia. Atâţia profesori universitari, e intimidant.

Fata a zâmbit spre grupul de neveste, apoi a coborât vocea.

— în plus, sunt sigură că femeile alea cred că ar trebui să fiu la ele acasă, având grijă de plozii lor, nu să mă aflu aici, ca parteneră a unuia cu şaptesprezece ani mai mare.

— La douăzeci şi trei de ani eşti cam mare ca să mai fi babysitter.

— Ştii ce vreau să zic.

— Vino cu mine.

Şi-a împletit degetele cu ale ei şi a condus-o spre baia de la etaj. La petrecere se aflau destui invitaţi, astfel încât o absenţă de douăzeci de minute să poată trece neobservată.

— Steven!

Numele lui străpunge aerul ca o săgeată. Ieşind în fugă din dormitor, se repede pe scări în jos, invadat de un val de adrenalină. Ceva din casa asta îl neliniştea – deşi nu-şi dădea seama ce anume. N-ar fi trebuit să o lase singură.

Ajunge în hol, unde domneşte liniştea.

— Ellie?

Poate că structura modernă e cea care îl face să se simtă încordat, răceala sticlei, liniile drepte impersonale şi colţurile ascuţite. Are încredere în clădirile mai vechi, cele care au o istorie, în pietrele care au rămas în picioare timp de decenii sau secole, înfruntând intemperiile, în scândurile din pardoseală, care nu se mai aliniază din cauza sutelor de tălpi care au călcat pe ele.

— Sunt aici, îi aude vocea distorsionată chemându-l din camera din dreapta, care se dovedeşte a fi o sufragerie/cameră de zi foarte spaţioasă.

Vederea panoramică prin peretele din sticlă îl lasă fără glas, tulburat. Acum totul este cufundat în întuneric, dar Steven ştie că pădurea se întinde de la casă până spre ocean, căci spumegarea valurilor ce se sparg la ţărm se aude chiar şi prin sticla groasă. Natura invadând designul modern al încăperii.

— Uită-te aici, îi spune Ellie, a cărei atenţie e atrasă de ceva din cealaltă parte a camerei.

Se întoarce şi dă peste un perete ocupat, pe toată lungimea şi înălţimea, cu cărţi.

— Câte volume crezi că sunt aici? întreabă ea, cu capul dat pe spate.

Trecându-şi mâna peste faţă, Steven se încruntă.

— Hristoase, Ellie, am crezut că ai păţit ceva.

în oricare altă împrejurare, i-ar fi plăcut nespus să se piardă în această impresionantă bibliotecă, dezvăluind cine ştie ce comori literare ascunse prin rafturile ei; o primă ediţie, o dedicaţie neobişnuită. Dar nu asta era ideea în weekendul lor, ci să se piardă alături de Ellie în inima ţinutului Chesapeake Bay.

— Iartă-mă, voiam doar să-ţi arăt asta, încântarea îi sufocă vocea.

— Ştiu, mulţumesc. M-a epuizat condusul pe întuneric. Hai să aruncăm o privire mâine, la lumina zilei.

Zâmbetul lui o îmbunează.

— Vin după tine.

Urcă scările, dar Ellie rămâne în urmă.

— Of, rahat, spune ea, stând încă în holul de la intrare.

— Acum ce mai e?

— N-avem reţea de mobil, răspunde Ellie, holbându-se la ecranul telefonului.

— Eşti sigură? Tocmai am...

îşi scoate telefonul; cele două linii de reţea pe care le avusese în maşină dispăruseră complet. Urcă şi coboară câteva trepte, dar ecranul nu se modifică. Se pare că, pe lângă

vremea capricioasă, în timpul acestei călătorii vor fi nevoiţi să se confrunte şi cu o reţea mobilă capricioasă. Cel puţin, asta reducea drastic posibilitatea ca J. să stea pe capul lui şi să-i distrugă timpul alături de Ellie.

— Haide, îi spune el, strecurând telefonul înapoi în buzunar. Sunt sigur că poţi supravieţui şi tară telefon în următoarele trei zile.

4.

28 august

Ieri, la finalul zilei, mi-ai ţinut uşa ca să ies. Când am trecut pragul, mâna ta a poposit pe talia mea, ghidându-mă cu o uşoară apăsare a degetelor. M-am încordat de la această neaşteptată atingere. Ţi-am cercetat chipul, dar nu mi-ai dat niciun semn că gestul tău ar fi avut vreun scop sau dacă era mai degrabă un reflex.

Te-ai deschis în faţa mea. Spirite înrudite care s-au găsit unul pe celălalt în acest loc, în acest labirint de culoare şi de încăperi, în această mare de chipuri anonime. Eşti la fel ca mine, n-ai pe nimeni aici. Totul aici este nou şi pentru tine.

Răsucindu-ţi inelul de pe degetul mic, ai spus:

— E bine să poţi vorbi cu cineva care înţelege.

Astăzi, te-am surprins că mă priveai. La început n-am dat atenţie, crezând că e o întâmplare. Pur şi simplu, s-a întâmplat să ridic privirea când ochii tăi, măturând locul, au aterizat asupra mea. De ce să mă fi privit intenţionat? Eu sunt o nimeni. Nu stârnesc niciun interes. Dar când am îndrăznit să te privesc iar, ochii tăi mă aşteptau. Şi mi-au adus cu ei şi zâmbetul tău.

4. Ellie

Aburul de pe oglindă se dezintegrează sub palma mea, lăsând la iveală o versiune înceţoşată a propriului chip, cu dormitorul pe fundal. N-am fost sigură că vom reuşi să ajungem aici. El era distras, cu privirea lipsită de concentrare. Credeam că-l pierd. Am avut şi îndoieli. Ultima dintre ele – o frântură de imagine prinsă în luneta aburită a maşinii – purta un palton ciclamen şi avea o coamă de bucle blonde. în ultima vreme a fost distant, iar apoi cearta aia îngrozitoare de la galerie... cât de uşor ar fi fost să se ducă totul de râpă. Doar dacă mă gândesc la asta şi simt cum groaza mi se zvârcoleşte în capul pieptului. Acum, totul depinde de acest weekend aniversar, care să se desfăşoare perfect. Şi o pot face.

Aerul jilav din baie mă umple de aşteptare. Mă aşez pe veceu, cu spinarea încovoiată şi coatele pe genunchi. Chiar se întâmplă, sunt aici, împreună cu el. Eu şi Steven, plecaţi departe, singuri, împreună. Gândul îmi dă fiori pe şira spinării. Mă ridic, prosopul înfăşurat pe trup cade pe podea şi mă îmbrac, bâjbâind să închei nasturii bluzei de pijama – un dar de Crăciun de la Steven, chiar dacă ne promiseserăm să nu ne facem cadouri.

într-una din nopţile în care am stat treji până târziu, bând vin, i-am mărturisit că îmi place să port pijamale bărbăteşti de când am văzut, pe când eram mică, *Vacanţă la Roma*. Mă fermecase Audrey Hepburn, îmbrăcată în pijamaua cu dungi a lui Gregory Peck. M-a surprins aducându- mi o cutie, cu câteva zile înainte de Crăciun – înăuntru era o copie a acelei faimoase pijamale. Atenţia şi grija lui m-au prins cu totul nepregătită. M-au lăsat fără cuvinte şi un pic frustrată. Ce cadou să-i faci unui bărbat care trăieşte în Central Park West şi poartă un ceas Omega ca accesoriu de zi cu zi? Bineînţeles, imediat ce le-am

probat, n-a mai vrut decât să le scoată de pe mine cu orice chip. A spus că-i place cum arată pe podeaua din dormitorul lui.

Unda de sentimentalism trece şi mă concentrez din nou, luptându-mă să închei un alt nasture care nu nimereşte butoniera. „Haide, ce naiba, pot să fac asta”.

Gândul că el este de cealaltă parte a peretelui şi în preajmă, pe kilometri întregi, nu se mai află nimeni altcineva mă umple de un soi de entuziasm amestecat cu nelinişte. Ies în grabă din baie şi străbat dormitorul, sub privirea surprinsă a lui Steven.

— Ce e?

— Nimic. Mă duc doar să-mi iau un pahar cu apă de jos. Tu vrei ceva?

— Nu, mulţumesc, răspunde el şi se strecoară sub pătură. Te aştept.

Cuvintele vin învăluite într-unul dintre acele fermecătoare zâmbete care mă atrag la el; simt cum îmi slăbeşte strânsoarea degetelor pe clanţă.

— Vin într-un minut, îi răspund şi rup contactul vizual, apoi dispar pe uşă.

Holul este scufundat în întuneric, dar nu mă mai obosesc să aprind lumina. Pe peretele opus se înşiră trei uşi. Mă uit ţintă la ele, aproape aşteptându-mă ca vreuna dintre ele să se deschidă, fără să am habar cine sau ce ar putea fi de partea cealaltă. Simt nevoia să le încui, cu toate că nu mai e nimeni şi nimic altceva aici, doar mobilă – bănuiesc – încremenită, aşteptând să i se dea un scop.

Am crescut în multe genuri de case. Nu erau decât cochilii din plastic şi lemn, cu încăperi găunoase unde să-ţi goleşti cutiile până la următoarea mutare. În afară de un singur loc, care mi-a intrat pe sub piele. Dar asta n-a avut nimic de-a face cu casa, oraşul sau vremea grozavă. Toate acele mutări... ăsta a fost motivul pentru care la înmormântarea tatei au venit atât de mulţi oameni. Douăzeci şi nouă de ani în care a colecţionat prieteni şi cunoştinţe, din nenumăratele locuri pe care le-a numit casă într-un moment sau altul. Era talentul tatei. Dar nu şi al meu. *Pur şi simplu refă-te până-ţi iese, gândăcel,* obişnuia să-mi spună. Coridorul se înceţoşează şi clipesc, ca să alung tristeţea.

Las amintirile în urmă şi o apuc spre scări. Mă opresc la jumătatea drumului şi înfrunt balustrada, cu palmele aşezate pe mahonul închis la culoare. Mă aplec, iar lemnul mă apasă pe stomac. La patru metri şi jumătate mai jos, podeaua în carouri a holului de la intrare nu se vede acum decât în nuanţe de gri. Merg pe vârfuri, aplecându-mă, jucându-mă cu gravitaţia. Respiraţii adânci mă umplu cu neclintirea nopţii. *Doar noi doi.* Greutatea cuvintelor se cuibăreşte în mine, iar călcâiele iau din nou contact cu covorul, cu scârţâitul slab al podelei ascunse dedesubt.

Jos, în bucătărie, apa gâlgâie umplând paharul. Deşi am terminat, zăbovesc în liniştea casei, în întunericul ei intimidant. Fereastra este un pătrat negru decupat în peretele umbrit. Tăcerea de afară este înnebunitoare şi îmi lipesc paharul cu apă de piept. Manhattanul este mereu plin de zgomote, de luminile maşinilor şi ale apartamentelor, de prezenţa oamenilor peste drum sau la etajele de sus sau de jos. Aici, cine ştie la câţi kilometri se află o altă fiinţă umană? Oamenii devin o amintire care se stinge încet – ca în acele filme despre dezastre, când cineva supravieţuieşte apocalipsei, într-o fermă izolată, şi habar n-are dacă mai există civilizaţie pe undeva, înjur.

Pe măsură ce ochii mi se adaptează la întunericul de afară, văd o umbră strecurându-se pe lângă linia copacilor. încremenesc. Nu se aude niciun zgomot, totul este blocat de sticla dublă care ne izolează de exterior. Oare sunt urşi în Maryland? Poate nu urşi... lupi? Conturul se mişcă iar. Mă aplec uşor spre fereastră, atrasă de posibilul pericol de afară, simţind nevoia să-i dau un nume. Respiraţia mi-a devenit superficială şi rapidă. Mă holbez la umbra aceea până când restul lumii se topeşte şi dispare, iar noi suntem ultimele două fiinţe rămase.

O greutate mi se lasă brusc pe umăr, trimiţându-mi în şira spinării un arc electric de groază şi făcându-mă să scot un ţipăt.

— Eu sunt.

— Dumnezeule, Steven, m-ai făcut să sar cât colo.

Râde de sperietura mea.

— Mi s-a părut că am văzut ceva.

Mă întorc iar spre fereastră, dar tot ce-a mai rămas afară este vântul jucându-se cu zăpada.

— Probabil era un raton care căuta de mâncare, îmi răspunde el, traversând bucătăria spre intrarea din spate.

încearcă clanţa, dar aceasta nu se clinteşte. Mulţumit de rezultat, se întoarce la mine şi mă ia cu braţul de mijloc.

— Vino în pat.

în dormitorul de la etaj, iau cartea de pe noptieră şi mă cuibăresc sub pătură. înainte să apuc să găsesc pagina la care am rămas, Steven mi-o smulge din mână şi o aruncă pe jos, cu o mişcare degajată.

— Scuze, Dostoievski, dar prezenţa ta nu e necesară în seara asta.

— E chiar ruşinos din partea unui profesor de literatură.

Mă sărută, la început mai încet, dar cu cât buzele lui stau mai lipite de ale mele, cu atât gura devine mai înfometată, rătăcind pe obraji şi pe gât. Mâna lui o găseşte pe a mea sub aşternuturi şi o ghidează în jos. Ca prima dată când ne-am culcat unul cu celălalt. Şi în noaptea aceea m-a ghidat, mi- a arătat ritmul lui, cum îi place. Am fost atentă, dornică să-i fac pe plac. Trupul de sub haine mă surprinsese, nu era un corp de profesor, cu carnea moale de la orele state la birou, corectând lucrări. Am mângâiat lespezi de muşchi, tari şi netezi ca pietrele şlefuite de mare.

Gura şi mintea lui sunt pierdute undeva, în curburile gâtului meu, respiraţia lui fierbinte îmi suflă în ureche, în timp ce degetele desfac cu uşurinţă nasturii pijamalei, încrezător că şi eu tot asta vreau, tot atât de mult ca el.

Pentru o clipă ascult noaptea, cu mintea aiurea. De cealaltă parte a

draperiilor trase, vântul urlă şi bate în fereastră, ca un nebun invizibil care cere să fie lăsat înăuntru, în căutarea unui adăpost, departe de lumea care stă să se destrame. Este fascinant cum sticla groasă îl ţine la distanţă şi cum, tot aşa, opreşte lucrurile din interior să iasă afară. Când şi ultimul nasture este eliberat, Steven împinge materialul bluzei peste curba umerilor mei. îl înconjor cu braţele de-acum eliberate. îmi prinde obrazul în palmă, odihnindu-şi degetele în adâncitura gâtului meu. Zâmbeşte, iar apăsarea blândă a degetelor îmi împinge capul în jos, acolo unde mă vrea.

Mă trezeşte un zgomot. Ridic capul de pe pernă şi ascult liniştea, căutând un indiciu despre locul de unde a venit, de afară sau din visul meu. Pe măsură ce ochii mi se adaptează la întunericul nopţii, uşile se decupează din beznă; cea de la baie, cea de la dressing, cea care duce spre hol.

Un scârţâit uşor şi imaginaţia mi s-a trezit complet la viaţă, umplându- mi capul cu replici din *The Haunting of Hill House--*[1]- şi cu imagini din *The Shining*[m], convingându-mă că, dacă o să ridic privirea, o să văd o creatură cu membrele dislocate târându-se pe tavan. Alături, pradă unui somn adânc, Steven respiră uşor, cu un braţ aruncat peste mine, într-o îmbrăţişare care nu-mi aduce deloc relaxare. Aş vrea să se trezească fără să fie nevoie să-l scutur eu, ca să poată ofta în faţa fricii mele iraţionale, apoi să mă tragă lângă el şi să îngroape în părul meu un sărut şi un „culcă-te la loc".

în schimb, mă prăbuşesc la loc pe pernă, apăsată de copilăriile mele. Casa nu-i destul de veche pentru a fi bântuită. Nu e vreun conac decrepit, din piatră bătută de vreme, cu tapetul cojit şi cu o lungă istorie de morţi tragice; este o casă cu semnătură de arhitect, făcută din sticlă şi oţel. Cu toate astea – gândul se strecoară nebănuit –, poate că şi casele ar putea fi ca oamenii. Bântuite la orice vârstă.

îngropată adânc sub pilotă, închid ochii şi mă străduiesc să adorm la loc. Poate că totuşi casele nu sunt bântuite, indiferent de vechimea lor; poate că noi aducem propriile fantome şi câteodată le lăsăm în urmă după ce am plecat. Apoi se aude încă un scârţâit, venind din vidul de pe cealaltă parte a pleoapelor mele închise; casa îmi spune că aş putea să mă înşel. Mă avertizează că am făcut o greşeală venind aici.

17 octombrie

Mi-ai spus că sunt frumoasă, iar complimentul tău m-a luat prin surprindere. Zâmbind, te-ai tras şi mai aproape, până când între noi n-a mai rămas niciun spaţiu gol.

Ai spus:

— Ce mi-ai făcut... Pur şi simplu nu mă pot abţine.

Buzele tale s-au atins de ale mele, iar şi iar. Am uitat să respir. Apoi s-a întâmplat. Apăsarea fermă a gurii tale, mişcarea lentă a limbii tale.

Mă sărutai.

Trupul mi-a încremenit, speriat să nu întrerupă starea în care ne aflam, să-ţi dea vreun motiv să te opreşti. Braţele tale erau prinse în îmbrăţişare, trăgându-mă mai aproape şi trimiţându-mi o încordare caldă între picioare. Palmele tale au zăbovit pe talia mea, apoi s-au încleştat pe tricoul pe care mi-l dăduseşi. Mi l-ai tras peste cap, ca şi când ai fi tras cortina peste momentul de la care nu mai există întoarcere. Mi-ai arătat că totul este posibil, aşa că am îndrăznit să te mângâi pe obraz. Ne-am sărutat la nesfârşit, iar apoi mi-ai luat mâna şi mi-ai dus-o spre boxerii tăi, întrebându-mă:

— E bine aşa?

Erai tare şi neted în palma mea. Lucrarea degetelor mele ţi-a smuls un oftat. Plăcerea ta venea de la mine. Degetele tale m-au făcut să gem, ştiau despre trupul meu lucruri pe care nu le ştiam nici eu.

Deasupra mea, greutatea corpului tău m-a zdrobit. Durerea şi plăcerea mă sufocau. Mă ţineam de tine, degetele săpau în carnea ta jilavă.

— E bine? m-ai întrebat.

Cu mintea golită, am dat din cap.

Ai început să te mişti, încet la început, apoi mai rapid. Lumea din jurul meu s-a schimbat. Tu mă schimbai şi pe mine, mă transformai în ceva diferit, în ceva nou. Şi tu te transformai, schimbând controlul cu plăcerea. Ritmul a crescut, până a devenit frenetic. Cu pleoapele strânse, am rezistat.

Golit, te-ai prăbuşit peste mine. Am rezistat, fiindcă nu doream să-ţi dau drumul vreodată, ţie sau furtunii de sentimente care-mi străbăteau corpul. Când te-ai rostogolit pe-o parte, am

fost eliberată de greutatea ta, dar nu şi de legătura pe care tocmai o creaserăm. Voiam să te întreb ce înseamnă toate astea, cine eram acum, dar fiecare cuvânt la care mă gândeam murea înainte să-mi zboare de pe buze.

În baie, cu apa curgând, mi-am privit ţintă imaginea din oglindă, căutând schimbări în linia sau în culoarea feţei, în strălucirea ochilor. Poate că păreau mai larg deschişi. Pe o latură a chiuvetei, inelul tău mi-a făcut cu ochiul. L-am strecurat pe deget; era greu şi prea mare. Mi-am dus mâna spre faţă şi te-am mirosit de pe vârfurile degetelor mele. Am închis robinetul fără să mă spăl pe mâini şi am pus inelul la locul lui.

Mi-ai spus:

— Ce s-a întâmplat...

M-am oprit, aşteptând ca tu să-mi zdrobeşti inima şi să pui punct unui lucru care abia începuse.

— Să nu spui nimănui despre asta. Oamenii n-ar înţelege şi aş avea probleme.

M-am trezit în dimineaţa asta cu fierbinţeala de ieri încă radiindu-mi mai jos de buric. Pentru prima dată, abia aştept să înceapă ziua. Să-i privesc pe ceilalţi, în timp ce stau, mănânc şi mă plimb singură. Nu-mi mai pasă. Nu mă mai simt singură.

Ei nu ştiu gustul buzelor tale.

Mă întind pe spate şi, zâmbind, mă mângâi pe burtă, în timp ce în minte îmi năvălesc amintirea sărutului tău şi senzaţia buzelor tale peste ale mele, degetele mi se strecoară pe sub elasticul chiloţilor.

7. Steven

Se ridică într-un cot. Lângă el, Ellie doarme pe-o parte, cu trupul arcuit într-un semn de întrebare. Noaptea trecută s-a întins pe burtă, trează şi muşcându-şi buza de jos. îi dăduse la o parte părul revărsat pe spate şi îi sărutase nodurile de pe şira spinării, urmându-i curbura până jos, la adâncitura făcută de şale. Ea îi urmase fiecare mişcare, arcuindu-se spre el până când se epuizaseră reciproc. Amintirea aceasta a răscolit ceva în el, o foame care părea să nu poată fi vreodată potolită. Ar fi putut-o avea chiar acum, doar ca s-o audă cum îi şopteşte numele când se mişcă în ea. Nu e nimic care să-l oprească.

Vorbise serios noaptea trecută: ea îl stimula fizic şi intelectual. Nu-i venea să creadă că trecuseră deja şase luni. Cele mai multe dintre relaţiile lui se epuizau cu mult înainte de a atinge acest prag. Din prima noapte în care se culcase cu ea, Ellie a fost fata care a rămas. Avea această inexplicabilă aderenţă la el, era un puzzle pe care nu-l putea rezolva, îl aducea înapoi la ea oricât de tare s-ar fi îndepărtat. Zâmbeşte – Ellie. Fata care a rămas. Uneori se îngrijorează la gândul că acea dominare i-ar putea compromite libertatea, dar de curând a fost surprins de propria dorinţă tot mai arzătoare de a explora mai adânc şi mai complet relaţia cu ea. în ultimele câteva săptămâni fusese cam indiferent, dar gata cu asta. Ea e femeia potrivită pentru el, iar ideea că ar putea fi cu oricine altcineva îl face să-şi încleşteze maxilarele.

Ce-ar face tară el? Numai săptămâna trecută, când îşi făcuse apariţia la întâlnire, o găsise pălăvrăgind la bar cu un lup tânăr şi tupeist de pe Wall Street, care o tot înghesuia. Nu a fost prostit de zâmbetul politicos pe care Ellie şi-l lipise pe faţă, care abia dacă ascundea cât de inconfortabil se simţea. Avea nevoie de el să o salveze, ceea ce a şi făcut, strecurându-şi braţul pe după mijlocul ei, ca s-o tragă spre el şi s-o sărute. Când s-a desprins de ea, intrusul deja le întorsese spatele.

Instinctiv, privirea îi fuge spre uşa de la dressing şi spre ce ascundea în geanta lui de voiaj, apoi se întoarce iar spre fată. Ideea de a-i ridica bluza şi de a-şi lipi buzele de fierbinţeala pielii ei îl stârneşte tot mai tare, până când fantezia îi e tulburată de un chiorăit uşor de stomac. Cifrele sclipitoare de pe ceasul cu alarmă îi amintesc că a trecut de ora zece şi au ratat micul-dejun.

Steven întoarce deja a treia clătită când unul dintre scaunele din spatele lui scrâşneşte pe dalele de gresie.

— Ai fi putut să mă trezeşti.

Ellie are vocea răguşită de la ultimele firimituri de somn, prinse încă în gâtlej.

— M-am gândit, să ştii, îi răspunde el zâmbind. Dar păreai atât de liniştită, încât m-am hotărât să n-o fac.

— Miroase grozav.

— Să ţii cont că e aproape unsprezece. M-am gândit că am putea lua direct un brunch.

— Excelent, ce avem de mâncare?

— Clătite, şuncă şi ouă.

— Nu eu ar fi trebuit să fiu aia care pregăteşte micul-dejun în weekendul
nostru romantic?

Răsucindu-se, îi surprinde rânjetul; are părul strâns în creştet şi o dâră stingheră de mascara chiar sub ochiul stâng. Este singura de pe lumea asta care poate face ca neglijenţa să i se pară atrăgătoare. Stând pe un scaun înalt, îşi sprijină bărbia în palmă, iar liniile trupului ei sunt înghiţite de pijamaua prea mare pe care i-a cumpărat-o în dar de Crăciun.

— Suntem în 2018, nu în 1950. N-ai auzit de egalitatea de gen?

— încearcă să-i zici chestia asta mamei mele vitrege, râde Ellie.

Cu bolboroseli zgomotoase, cafetiera se alătură conversaţiei lor. De cealaltă parte a blatului din mijlocul bucătăriei, Steven aruncă în tigaie încă un gogoloi de aluat, care provoacă un sfârâit. Mirosul de cafea proaspătă şi cel de clătite dulci, calde se întrec să umple aerul cu promisiunea unei zile perfecte.

— Mă faci să mă simt vinovată. Lasă-mă să te ajut.

Sare de pe scaunul înalt, fără să aştepte răspuns. Trece la treabă, aducând căni şi sirop de arţar din dulap, apoi scoţând nişte şerveţele dintr-un sertar. Steven îi zâmbeşte, amuzat de jocul lor de-a familia, în timp ce completează tumul de clătite de pe blat. Se apleacă şi îi aşază un sămt în păr, apoi scoate şunca din cuptor, în timp ce ea toarnă cafeaua. Scena îl surprinde; nu fusese niciodată genul „de casă", ba chiar dimpotrivă. A urât dintotdeauna mtinele plictisitoare ale vieţii casnice. A fost convins dintotdeauna că este făcut pentm mai mult de-atât.

— Ce-i asta? îl întreabă ea, aşezându-se iar şi dând din cap spre cocoloşul ascuns în şervetul ei.

în loc de răspuns, Steven îi zâmbeşte, privind-o cum dă la iveală cutiuţa albastră de dedesubt. Surpriza şi încântarea îi sclipesc în ochi; degetele ei febrile încearcă să desfacă funda albă. Arată atât de tânără! Aproape că poate vedea, în felul în care se mişcă şi în încreţiturile din jurul ochilor, fetiţa care era în dimineţile de Crăciun.

— Steven, îmi place mult, spune ea, ridicând pandantivul

în formă de inimă, atârnat pe lanţul lui din argint. Ai putea... ?

îi întinde colierul, iar bărbatul trece lanţul peste gât şi prinde închizătoarea.

— Serios, mă răsfeţi. Mulţumesc.

îl sămtă, iar recunoştinţa ei are gust de pastă de dinţi mentolată. Ellie îl priveşte cu un zâmbet palid pe chip, cu degetele zăbovind pe inima din
argint, şi simte cum ceva o strânge uşor de gâtlej.

— Haide, se răceşte mâncarea.

Stând alături de ea, Steven îşi face de lucru în farfurie, tăind mai întâi o bucată de albuş, apoi o felie de şuncă, împungând un colţ de clătită şi, în cele din urmă, înmuind în sirop de arţar straturile din furculiţă. Lângă el, Ellie disecă mâncarea în bucăţele mici, pe care le rearanjează pe farfurie pe măsură ce le mănâncă. Steven se întreabă dacă se agită mereu aşa sau dacă se poartă astfel doar în prezenţa lui.

— Cum este mama ta? îl întreabă ea, ronţăind la o fâşie de şuncă.

Natura personală a întrebării îi întrerupe porţionatul meticulos. Relaţiile
lui nu atinseseră niciodată stadiul care să permită o asemenea deschidere.

— Este o femeie foarte iubitoare, foarte drăguţă. Cred că ai plăcea-o.

în vârful furculiţei lui, o bucată singuratică de clătită se îneacă într-o baltă de sirop de arţar. Până aici îşi permite să meargă. Margot Harding este o soţie şi o mamă iubitoare. Prea iubitoare. A observat-o pe când era copil, disperată după atenţia soţului ei, fericită să accepte orice din partea lui, inclusiv numeroasele sale infidelităţi. Recunoscătoare pentru orice firimitură pe care i-o arunca, uitând în acest timp şi de restul de demnitate ce-i mai rămăsese. Ani mai târziu, se atârnase de Steven la fel cum se atârnase de soţul ei – cu degete lipicioase de disperare. Se întrebase întotdeauna dacă mama lui se agăţa de el sau de acea parte din el care aparţinea tatălui lui, soţul ei. Copil fiind, se bucurase de atenţia pe care i-o dădea, dar în adolescenţă iubirea aceasta îl sufocase şi se distanţase, încărcat de ruşine amestecată cu dezgust – cum putea s-o respecte, când ea însăşi nu se respecta? Când se gândea prea mult la maică-sa,

se trezea de fiecare dată înfuriat de firea ei slabă.

— Ce să facem după ce mâncăm? întreabă Ellie, cu buzele umede de la sirop.

— Ce-ar fi să ne îmbrăcăm şi să facem o plimbare prin pădure? Să explorăm împrejurimile.

Ea aruncă o privire pe fereastră. Sub o plapumă cenuşie de nori se aşterne un strat alb de zăpadă, până spre marginea pădurii.

— Eşti sigur? Pare foarte frig afară.

— Poate, dar măcar nu mai ninge.

în loc să-i răspundă, fata îşi ascunde chipul în cană, luând o înghiţitură zdravănă de cafea.

— Când ne întoarcem, o să avem o scuză să ne relaxăm în faţa şemineului, adaugă el.

Se pregătesc, ascunzându-şi trupurile sub straturi de haine obişnuite şi bluze termice, cu toate că el încearcă să i le scoată pe ale ei cu fiecare ocazie ivită. Ellie îi dă mâinile la o parte, plesnindu-l în joacă, în semn de dojană.

în cele din urmă, reuşeşte să pună capăt confruntării, împletindu-şi degetele cu ale lui. O lasă să învingă runda asta şi să-l tragă din pat.

— Cu asta te îmbraci?

întrebarea lui o opreşte din încercarea de a-l împinge spre uşa dormitorului.

— Da, de ce?

— E ger afară. Asta nu-i destul de călduroasă.

înainte ca Ellie să-i poată răspunde, intră în dressing şi apare cu un pulover gros, tricotat. Fata îl acceptă şi şi-l trage pe cap. Steven o ajută, eliberându-i şuviţele lungi prinse în tricotaj, apoi îi îndreaptă gulerul cămăşii.

— Mult mai bine. Nu vreau să răceşti.

Mâinile lui coboară pe arcuirea umerilor ei, pe curbele sânilor. Trupul i se înfioară la atingerea degetelor lui, care poposesc pe talie. în spatele lui Ellie, patul se lăţeşte ca o invitaţie la o după-amiază de lenevire.

— Mai târziu, râde ea ca şi când i-ar fi citit gândurile, repezindu-se spre uşă şi ieşind pe coridor.

— Ce-i asta? întreabă el, făcând semn din cap spre o uşă mai mică decât celelalte, aflată în colţul mezaninului.

— Cred că e uşa spre mansardă.

— Crezi?

— E încuiată.

Steven scutură clanţa, dar uşa nu se clinteşte.

— Ţi-am zis, e încuiată.

— Mă întreb ce-o fi acolo.

— Cui îi pasă? Probabil chestii vechi pline de praf, depozitate de proprietari. Haide, să mergem.

Ellie îl împinge nerăbdătoare, dar el se răsuceşte şi fata scapă dintre degete mâneca de care-l ţine. Se dezechilibrează, înclinându-se spre balustradă, şi se întinde să-l prindă de mână, cu ochii căscaţi de groază.

Timpul se întinde ca un elastic, apoi pocneşte înapoi, în timp ce Steven simte un gol în capul pieptului, provocat de frică. întinde repede braţul în faţă şi o prinde de pulover, înainte ca trupul ei să se încline atât de mult, încât să nu-l mai poată opri din cădere.

— Iisuse, Ellie, ai grijă.

— îmi... îmi pare rău...

îl priveşte cu ochii aburiţi de pâcla lacrimilor; inima lui îşi potoleşte cursa nebunească.

— Şi mie îmi pare rău. Dar m-ai speriat ca naiba. Dacă ai fi căzut de la înălţimea asta pe podeaua de marmură, ai fi...

Imaginea care îi fulgeră în minte este suficientă ca să-i alunge restul vorbelor.

îşi împletesc degetele şi Steven o strânge uşor de mână, aducându-i un zâmbet pe chip. El îşi simte trupul invadat de căldură şi orice urmă de tensiune dispare. Dar în timp ce coboară scările, în minte îi revine aceeaşi întrebare de mai devreme: ce s-ar face ea fără el?

8. Steven

Ajunşi afară, îi izbeşte aerul rece de iarnă, asezonat cu mirosul de sare al oceanului şi miasma algelor putrede.

— Ia uite cât sunt ăştia, spune Ellie, în timp ce el se asigură că uşa de la intrare e încuiată.

Când se întoarce, o vede cu capul dat pe spate, contemplând

cornişa verandei, decorată cu o ghirlandă zimţată de ţurţuri.

— Nu i-ai văzut aseară? Sunt de-a dreptul impresionanţi.

întinde mâna şi rupe un ţurţure mai mic, auzind cum scârţâie pielea mănuşii în strânsoarea în care prinsese gheaţa.

— Fac pariu că ar fi dureros rău de tot să-ţi cadă unul de-ăsta în cap.

— De fapt, poate fi folosit pentru crima perfectă. Poţi să înjunghii pe cineva, spune el, imitând mişcările faimoaselor scene de la duş. Şi apoi laşi arma să se topească; în felul ăsta n-o să fie găsită niciodată, adaugă Steven, aruncând pe jos bucata de gheaţă.

Râzând încă, se hotărăsc să nu meargă pe plajă, ci în pădure. Lăsând şuierul valurilor în urmă, pornesc la plimbare, ţinându-se de braţ, în tăcerea stranie a pădurii. Odată ce casa şi oceanul pier din raza vizuală, împrejurimile se transformă într-un peisaj monocrom, cu cerul în aceeaşi nuanţă de alb lăptos ca pământul, estompând linia orizontului profilată dincolo de scoarţa neagră a copacilor. Fiecare pas al lor lasă noi crestături în pulberea abia aşternută.

Zăpada e diferită aici faţă de mocirla cenuşie din oraş; se întinde ca o pânză albă, neîntinată. Căzută peste noapte, a şters urmele venirii lor, ca şi când n-ar fi trecut nicicând pe aici, în timp ce chiar şi în Central Park zăpada este mereu mutilată de sute de paşi, bătătorită de forfota civilizaţiei sau topită într-o mocirlă de aburii emanaţi de tehnologia umană. Aici, zăpada e încă o aducere aminte a izolării lor depline.

Pădurea este impregnată de o putere tăcută, care le atrage atenţia, aşa că bântuie fără zgomot printre copaci. Pe măsură ce se aventurează mai departe, stratul de zăpadă pare să se subţieze. Cruste de ţărână zac pe jos, ca nişte plăgi pe o piele de alabastru.

Merg unul lângă altul, iar ea şi-a încolăcit braţul pe după braţul lui, şi-a lăsat capul pe umărul său şi priveşte pierdută în plasa de crengi răsucite ce se întinde deasupra lor.

Steven simte că e ceva ce nu-i spune şi că adeseori stă cufundată în propriile gânduri. Ce fel de lume o avea oare acolo, sub arcul blând al craniului, de este mai ademenitoare decât prezenţa lui? Curiozitatea de a şti cum se potriveşte el în lumea aceea şi cât de important e rolul lui acolo este o caracteristică

nouă a relaţiilor sale. Niciodată nu i-a păsat atât de mult de alţii. Dacă ar putea să-i capteze atenţia, ar face o cuşcă din propriile degete, ca s-o ţină acolo.

— La ce te gândeşti?

— Mă gândeam la poemul Sylviei Plath, „Mad GirFs Love Song"[Hi].

Iată răspunsul: mintea ei e plină cu vorbele unei poete care a sfârşit
tragic – o competiţie pe care poate s-o accepte, pentru atenţia ce i s-ar cuveni. O strânge de braţ şi ea îi zâmbeşte ca răspuns, dar o rafală de vânt îi şterge imediat surâsul.

— Cumva, mi te-am imaginat întotdeauna mai degrabă ca pe o fată Dickinson, un amestec de romantism şi aer gotic.

— Nu mă înţelege greşit, Emily e minunată, dar poezia Sylviei îmi vorbeşte la un nivel mai profund, mai personal.

Şi, îndată după ce reuşise să-i capteze atenţia, Ellie se retrage din nou în mintea ei. Chiar dacă împărtăşesc o legătură profundă, nu ştiu prea multe unul despre trecutul celuilalt.

Dar timpul petrecut împreună? Şi pe acesta şi-l aminteşte.

— îmi amintesc că tot Sylvia Plath citeai şi prima dată când ne-am întâlnit.

Ca un fel de creatură mistică sau zeitate, Ellie intrase în viaţa lui în plină furie a elementelor naturii. Nepăsător faţă de cerul tot mai întunecat şi faţă de bubuitul tunetelor, Steven nota un vraf de lucrări, aşezat în cafeneaua lui preferată, deznădăjduit la citirea eseului lui Stuart Winthrop, convins că băiatul nu va supravieţui tară averea familiei lui; deodată, uşa de la intrare s-a deschis şi vacarmul obosit al perdelelor de ploaie lovind asfaltul şi-a înteţit zgomotul. Ea a intrat cu apa picurându-i din haine pe dalele de gresie, cercetând încăperea în căutarea unui chip prietenos – sau poate doar a unei mese libere. S-a oprit, ezitantă. Sub bluza udă i se conturau cu claritate sânii, fusta i se lipise de coapse. Chiar sub claviculă, umbra unei aluniţe negre se ivea de sub materialul transparent. Steven s-a întrebat dacă aluniţa se simţea oare netedă sub atingerea degetelor sau ca un mic cocoloş.

Căutarea din ochi a unei mese n-a dat roade, ceilalţi clienţi îi ignorau prezenţa, prea ocupaţi de propria conversaţie, în timp

ce ea a rămas acolo, un amestec de senzualitate şi fragilitate. Ridicându-se, i-a împins scaunul gol din faţa lui şi a invitat-o să ia loc la masă. Ea s-a uitat înjur şi buzele i- au tresărit înainte ca, în cele din urmă, să-i accepte invitaţia. A lăsat din mână un volum îmbibat cu apă al *Poemelor* Sylviei Plath, ca să apuce prosopul oferit de barman. Cu o mişcare rapidă, Steven şi-a tras lucrările din calea ei.

— îmi pare rău, o să ud astea, a spus ea, iar obrajii palizi s-au colorat într-o minunată nuanţă purpurie.

S-a aşezat tamponându-şi părul, tară să-şi dea seama de efectul pe care îl avea asupra lui bluza ei transparentă.

— Nu-ţi face griji.

— Ce sunt?

A arătat din cap spre maldărul de lucrări.

— Eseuri. Sunt profesor de literatură.

— Oh, eu îmi fac masteratul în literatură comparată, la NYU.

Au vorbit despre Plath şi despre iubirea pe care o împărtăşeau pentru cărţi. Ea a ascultat atent tot ce avea el de spus, în timp ce degetele împătureau la nesfârşit un şerveţel. Părea timidă, cu un aer vag de nepăsare, care îl îmbăta. Un amestec de ambiguitate şi nerăbdare, făcând să-i fiarbă sângele în vine.

Trebuia să o vadă din nou. Trebuia să o aibă.

Acum, Ellie îl privea cu aceeaşi expresie sfioasă pe care-o avusese în ziua aceea, în cafenea. Câteodată îşi făcea griji că-l vrăjise, dar patima era mai puternică decât îngrijorările. întrerupând plimbarea, a tras-o spre el şi a luat-o în braţe, apoi a sărutat-o, simţindu-i obrajii şi nasul reci sub buzele lui, apoi i-a căutat gura pe sub straturile de fular în care era înfofolită.

— îmi amintesc că mi-ai spus că nu-ţi place deloc numele tău, îi zice el, rupându-se din îmbrăţişare.

— Poţi să mă condamni?

— Ce e în neregulă cu „Ellie”?

— Mă face să par de doisprezece ani sau cam aşa ceva. E un nume de fetiţă, nu ţi se pare? îl întreabă ea, luându-l cu mâinile de gât.

— Nu ştiu ce să zic. Mie îmi place.

— Atunci tu eşti singurul căruia îi place. îmi amintesc că

şi tu mi-ai zis odată că nu prea îţi place numele Steven.

— Îţi aminteşti chestia asta?

— Nu înţeleg de ce. Ce-i aşa îngrozitor la „Steven”? râde ea.

Nu-şi urăşte numele în sine, ci ceea ce reprezintă el. Este suficient de apropiat de numele tatălui său ca să fie confundat cu acesta, dar îi reaminteşte permanent că nu merită îndeajuns să poarte tot numele lui taică-său şi moştenirea lăsată de el, prin faptul că i-a fost negat titlul de Stewart Harding Jr. Taică-său nu ratează nicio ocazie să-i aducă aminte că va fi mereu sub el, în umbra lui. Aşa cum s-a întâmplat şi la grătarul organizat vara de părinţii lui, pe când Steven era anul întâi. Printre lampioane de hârtie şi miros de carne friptă, maică-sa i-a comunicat plină de mândrie familiei Miller că fiul ei obţinuse un scor de 1,484 la examenul SAT.

— Nu e rău, dar nici la fel de bun ca al bătrânului, care a obţinut 1,535, glumise taică-său, strângându-l pe Steven puţin cam tare de umăr, cu mâna lui grea. Totuşi, tot suntem mândri de el, adăugase, bătându-l pe spate.

Totuşi. Cuvântul a făcut ca lauda să pară un fel de pomană. Ghimpele umilinţei s-a transformat într-o arsură usturătoare când, la finalul serii, a dat peste taică-său într-un colţ retras, stând de vorbă, pe şoptite, chiar cu iubita lui. Bătrânul se aplecase cu interes, ascultând-o în timp ce-şi răsucea inelul cu sigiliu de pe degetul mic. Chiar şi după aproape douăzeci de ani, ghimpele acela tot îl mai împungea.

— Ai dreptate. Steven sună mult mai bine, rânjeşte el.

— Ar fi putut fi mai rău.

— Cum adică?

— Te-ar fi putut chema Junior.

Cu un sărut, el pune punct conversaţiei. Un sărut care durează, care explorează legătura dintre doi oameni. O deschidere prin care găsesc calea. Limbile lor se încolăcesc, se invită. Gura ei îi spune cât de mult îl place, poate chiar îl iubeşte, cu toate că nu şi-au spus niciodată aceste cuvinte. Prin acest sărut, izolarea locului în care se află pare mai acută decât oricând. Sunt singurii rămaşi în acest Eden îngheţat, Adam şi Eva – o femeie care pare să fi fost făcută pentru el.

9.

19 octombrie

Azi te-am văzut pentru prima oară de când s-a schimbat totul. Inima mi s-a zbătut în piept ca un peruş agitat în cuşca lui. îmi făceam griji că o să mă ignori, că o să te porţi de parcă weekendul acesta nici n-ar fi existat. Când şi-au aplecat cu toţii privirea, eu mi-am ridicat-o. Ochii tăi mă aşteptau. Tot chipul îţi radia şi ai zâmbit.

Zâmbetul acela a fost tot doar pentru mine.

9. Ellie

Trosnetul puternic al unei crengi răsună ascuţit ca un os rupt, trimiţând spre cer un stol de păsări.

— Rahat, ce-a fost asta? întreb desprinzându-mă din sărutare, în timp ce fâlfâirea aripilor speriate cutremură şi mai mult tăcerea.

— O fi fost o căprioară sau o vulpe. Cine ştie? îmi răspunde el, cu capul îndesat în curbura gâtului meu, ignorându-mi încordarea din trup.

îl împing uşor şi cercetez pădurea, încercând să găsesc sursa zgomotului, dar nu văd decât copacii negri, scheletici, ca nişte figuranţi dintr-un film de groază, genul în care studenta naivă care se giugiuleşte cu iubitul ei este prima măcelăriţă. Sub acest cer lăptos, nimic nu aruncă umbre pe pământ, nici măcar noi.

— Pădurea asta mă înspăimântă pur şi simplu, spun eu tremurând.

— Tu ai ales locul ăsta.

Pădurea se întunecă în jurul nostru, ca şi când copacii s-ar îngrămădi unul în altul. Prind o frântură de mişcare la stânga mea. Prea rapidă ca să identific ce o provoacă, apoi dispare. Răsucindu-se şi încolăcindu-se, pădurea se învârte în jurul meu – scoarţa şi tufele se întind în toate direcţiile. închid ochii, dar sentimentul că sunt privită nu dispare. Trag de câteva ori aer în

piept, ca să-mi încetinesc bubuiturile din piept într-atât încât să pot deschide ochii şi să-mi lipesc un zâmbet pe faţă.

— Ei bine, profesore, mi-am imaginat că va fi peste măsură de romantic, îi spun, iar el mă ia în braţe.

Ne sărutăm din nou, dar atmosfera s-a schimbat. Chiar dacă gura mea este lipită de a lui, mintea îmi este la ce sau cine ar putea fi acolo, un vecin ieşit la plimbare sau altă siluetă ascunzându-se în spatele vreunui copac. Vântul rece ne şfichiuieşte muşcându-mă de obraji, ridicându-mi părul ca să mă ciupească de ceafa.

— Mă simt de parcă ne-ar privi ceva sau cineva.

Smulgându-mă din îmbrăţişarea lui, cercetez iar împrejurimile ca să depistez prezenţa vreunui intrus – răsuflarea mi s-a răcit în piept dar nu văd decât plopi în formă de siluete omeneşti; singurii ochi din jurul nostru sunt cei incrustaţi în scoarţa lor.

— Devii caraghioasă, oftează el. Nu-i nimeni aici.

îmi revine în minte umbra de noaptea trecută, furişată la marginea pădurii, rapiditatea cu care s-a mişcat în întuneric, faptul că ar putea adăsta încă pe undeva, prin apropiere. Vântul se înteţeşte şi pădurea şopteşte în jurul nostru. Aştept să aud iar trosnetul acela, ca un braţ răsucit prea tare.

— Putem merge pe plajă, te rog?

îmi aruncă un zâmbet crispat. Privirea pe care un adult i-o aruncă unui copil când acesta devine neînţelegător în legătură cu vreo prostie. Lipită de el, îmi aşez palma pe pieptul lui învelit în Gore-Tex şi îmi arcuiesc buzele într-un zâmbet.

— Pur şi simplu am nevoie de un spaţiu deschis.

îmi face pe plac şi străbatem cu greu pădurea, desişurile strâmbe care ni se agaţă de pantaloni. Mă uit spre locurile întunecate dintre copaci până când scăpăm de ei şi nimerim pe panglica îngustă de nisip înzăpezit, care ţine loc de plajă. Fluidul apei se întinde întunecat precum cremenea lichidă, brăzdat de sloiuri de gheaţă în derivă. Mă bucur de această eliberare, înghiţind o porţie mare de aer sărat. Mergem de-a lungul ţărmului, unde apa linge zăpada – topind fulgii şi lăsând la vedere nisipul de dedesubt.

în faţa noastră, nori întunecaţi şi pântecoşi se adună deasupra oceanului. Vântul se joacă în părul meu, aruncându-mi şuviţele

pe faţă. Tăişul lui, în care se întreţese sarea oceanului, îmi înţeapă ochii şi-mi şterg cu mănuşa lacrimile adunate la marginea pleoapelor.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Steven.

— Nimic.

— Nu te cred absolut deloc.

— Locul ăsta. Plaja asta mi-a amintit de cineva.

Mă şterg la ochi şi mai abitir.

— Ce vânt tâmpit.

îmi şterge o lacrimă cu degetul mare, înmănuşat. Zâmbetul blând pe care mi-l oferă mă face să uit preţ de o clipă.

— De ce e atât de trist? mă întreabă el, strângându-mă de mână.

— Ne-am despărţit. Cu mult timp în urmă.

— Ce s-a întâmplat...

— De fapt, nu prea am chef de asta... Putem să vorbim despre altceva?

Scoate mănuşa şi îşi încovoaie degetele ca să-mi îndepărteze de pe faţă
o şuviţă rătăcită, rebelă. Palma lui arde pe obrazul îngheţat; buricul degetului mare îmi mângâie pielea. Mă strânge spre el într-o îmbrăţişare şi spune:

— Desigur.

îmi lipesc faţa de pieptul lui vătuit şi îi aud bătaia înfundată a inimii.

— Suntem aici împreună. Spune-mi ceva nou despre tine.

Mă ia pe după umeri cu braţul lui greu şi ne plimbăm agale, în timp ce- mi povesteşte despre ultimul lui eseu, „Literatura secolelor nouăsprezece şi douăzeci: captarea şi crearea modernităţii”. Ritmul cuvintelor lui şi zgomotul valurilor sunt un analgezic puternic, până când dăm peste o băltoacă şi un pescăruş în suferinţă, cu o jumătate de trup prinsă sub un strat opac de gheaţă. Biata pasăre ţipă înfricoşată, chemând un prieten sau un părinte, şi fâlfâie din aripa liberă în ritm sacadat, însă este limpede că se instalează epuizarea şi frigul, pe măsură ce energia i se epuizează. Pe când ne uităm la el, aripa se deschide larg şi ţipetele încetează.

— Bietul de el. Mă întreb cum s-a prins acolo.

Mă aşez pe vine şi întind cu prudenţă degetele spre pasăre. Bănuitoare în privinţa intenţiilor mele sau sesizându-mi temerile, se repede să mă ciugulească şi trag repede palma.

Steven se aşază pe vine lângă mine şi mângâie capul păsării cu dosul mâinii.

— Se pare că are aripa ruptă.

— Ce putem face?

îndesându-şi mănuşile în buzunar, Steven se întinde spre pasăre, în timp ce eu caut în jur o piatră destul de mare sau un bolovan cu care să sparg stratul de gheaţă. Degetele lui coboară lin pe capul păsării, liniştind cu fiecare mişcare pescăruşul înfricoşat, până când acesta trebuie să accepte prezenţa lui Steven şi atingerea lui. în ciuda amorţelii ce mi se împrăştie în coapse, scena îmi aduce un surâs pe chip. îmi imaginez cum aducem pasărea acasă, cuibărită în fularul lui Steven, cum o rezemăm de o pernă lângă foc, cu aripa bandajată bine. Caut în continuare un obiect destul de

mare care să rezolve situaţia, când văd cum, cu cealaltă mână, Steven apucă pasărea de ceafa.

— E în regulă, îi şopteşte el, apoi tonul creşte într-o poruncă pentru mine: mergi tu înainte. Te prind imediat din urmă.

Mă îndepărtez câţiva paşi şi un pocnet ascuţit mă face să grăbesc pasul.

11.

3 noiembrie

îţi aminteşti când mi-ai spus cum te cheamă? Gata cu bariera formală a lui „domnule". Numele tău mi-a alunecat pe limbă ca un desert nemaivăzut. I-am descoperit textura şi gustul. Am plecat întorcându-l pe toate părţile în mintea mea, aşteptând joia următoare, ca să-l pot folosi din nou.

Nu doar că mi-ai dezvăluit numele tău, dar mi-ai oferit şi un dar. Ai spus:

— Ţi-am adus ceva.

Iar mâna ta a dispărut în geantă, de unde ai scos o carte.

— M-am gândit că o să-ţi placă şi am putea discuta despre ea după ce o termini.

Mi-am trecut degetele peste literele albe – *Jane Eyre.*

Am început-o chiar în după-amiaza aceea şi mi-a plăcut la nebunie. Mă ştiai deja atât de bine. Dar cartea era mai mult decât un simplu dar, era dovada concretă că te-ai gândit la mine. Chiar şi când nu am fost în preajmă.

Astăzi suntem împreună la duş, cu aerul dintre noi atât de gros şi greu de umezeală, încât trebuie să respirăm pe gură.

Astăzi mi-ai dat un nume nou.

Astăzi m-ai numit „Draga mea Jane”.

12. Ellie

Ce a început ca o uşoară plutire se transformă repede în ninsoare abundentă. Vânturi puternice ne aruncă în faţă fulgi mari ca nişte pene, obligându-ne să ne întoarcem cu spatele. Aerul îngheţat îşi face loc pe sub haine, topind zăpada care ni s-a strecurat pe sub gulerele hainelor. Cocoşaţi în faţa vijeliei, ne îngrămădim unul în altul, printre rafalele şuierătoare. Tăiem cu picioarele zăpada, croindu-ne drum înapoi de-a curmezişul plajei, în timp ce frigul ne străpunge carnea şi ne intră în oase, amintindu-ne că acest peisaj perfect pentru o carte poştală, prezentat ca un loc romantic, este doar deghizarea acestui ţinut vitreg, care ne-ar putea ucide cu uşurinţă. Este cel mai mortal dintre pericole, ascuns sub frumuseţea sa amăgitoare. în faţa noastră, zăpada înceţoşează marginile lumii cu o pâclă lăptoasă, până când un contur se detaşează din fundalul uniform.

Casa ne aşteaptă, tăcută şi pustie. Gazda perfectă, oferindu-se să fie orice şi-ar dori oaspeţii ei, umplându-i spaţiul cu conversaţiile lor, atâmându-şi hainele pe spătarul scaunelor sau în dulapuri. Devine orice ai nevoie să devină: refugiu, cale de evadare, locuinţă temporară... Există numai pentru oaspeţii ei, până când ei o vor părăsi, iar ea va redeveni un spaţiu gol, aşteptându-şi următorii ocupanţi. Şi, de fiecare dată, le păstrează secretele.

Ignorăm intrarea principală, preferând-o pe cea de la

bucătărie, şi ne îngrămădim pe uşa din spate odată cu un vârtej de zăpadă. După ce ne scuturăm ghetele şi îndepărtăm pulberea proaspătă de nea din păr, eu îmi dau jos paltonul, dar Steven rămâne cu geaca pe el.

— Aş putea să mă duc să bag maşina în garaj, înainte să o acopere de tot zăpada.

— OK. O să pun de cafea. Steven?

— Da?

— Poţi să mai aduci şi nişte buşteni din garaj, ca să facem focul în living?

— Sigur.

— Mulţumesc.

închide uşa, izolându-mă de zgomotul care vesteşte o adevărată furtună. Ridicându-mă pe vârfuri, mă întind după două căni aflate într-unul dintre dulapurile de sus. A doua a fost împinsă foarte în spate, încât abia reuşesc să-i ating toarta de câteva ori, cu vârfurile degetelor. îmi încordez muşchii braţului. Cu greu, reuşesc să trag un pic cana spre mine şi, când sunt aproape s-o apuc, aud un vaiet lung spărgând tăcerea. Cana alunecă pe raft şi-mi scapă dintre degetele tremurânde.

— *Rahat!*

Mă feresc, anticipând momentul când se va sparge pe podea. Ţipătul pare să vină din cealaltă parte a casei şi dispare la fel de repede cum a apărut. Simţurile mi se ascut, ascult liniştea în căutarea unui indiciu, dar acum liniştea s-a aşternut peste întreaga casă, grea şi de nepătruns. Inima îmi bubuie în piept. Bătăile ei aproape imposibile mă înspăimântă. Respiraţia devine superficială. Este ultimul lucru de care am nevoie. Nu acum.

Z... Y... X... La fiecare literă trag adânc aer în piept, până când simt cum plămânii îmi apasă coastele. W... V... Inima încetineşte ritmul. Am evitat criza.

Mă las pe vine şi adun cioburile de porţelan împrăştiate pe podea, în timp ce încordarea din umeri dispare treptat.

Dacă mă grăbesc, pot să curăţ înainte de întoarcerea lui Steven şi să ascund urmele neîndemânării mele în fundul coşului de gunoi. Sunt încă ocupată să adun cioburile, când al doilea urlet sfâşie tăcerea – prelung şi sfâşietor precum ţipătul straniu al unui nebun. Parcă taie prin mine, iar palma mi se încleştează spasmodic pe un ciob.

Pe piele se iveşte un strop de sânge; îl sug înainte să cadă şi să păteze dalele pardoselii. Urletul a încetat şi liniştea îşi ia în stăpânire teritoriul până când lumea de afară se repede în spatele meu. Mugetele unei rafale îngheţate, urmate imediat de zgomotul uşii din spate, date de perete, mă fac să tresar.

— E tot mai rău afară.

Tresar din nou, pierzându-mi echilibrul şi căzând peste uşa deschisă a dulapului din spatele meu.

Steven intră în casă; o pulbere fină de zăpadă proaspăt aşternută îi sclipeşte în păr, pe umeri, chiar şi pe gene; duce în braţe un morman de buşteni.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el, grăbindu-se să mă prindă.

— îmi pare rău. Am spart o cană.

Mă agit să adun cioburile, încercând să ascund dovada neîndemânării mele, şi în acelaşi timp îmi sug degetul rănit.

— Ellie.

îmi lungeşte numele, ceea ce mă face să mă simt de parcă aş avea zece ani. Se apleacă şi culege porţelanul spart, inclusiv ciobul pătat cu sânge.

— Ţi-a dat sângele.

— N-am nimic.

îmi ia mâna şi ridică degetul în dreptul ochilor, apoi sigilează rana cu buzele. Stăm amândoi pe vine; felul în care îmi suge degetul îmi trimite un fior pe piele. Mă priveşte în ochi şi clipa pe care o trăim acum este încărcată de o intimitate pe care n-am mai încercat-o niciodată. Cumva, acest gest nevinovat stârneşte ceva în mine – dorinţa de a mă repezi să-l sărut, să simt gustul sângelui meu pe limba lui. însă înainte de a apuca să fac vreo mişcare, aerul e spintecat de încă un vaiet neomenesc. Tremurând, îmi trag degetul şi aproape că-mi pierd din nou echilibrul.

— E doar vântul prin hornul şemineului, râde el.

Tot trupul îmi e cuprins de un val de stânjeneală. Adun cioburile rămase, dorindu-mi să intru şi eu cu ele în coşul de gunoi de sub chiuvetă. Lui Steven i se scutură încă umerii de râs, cât adună buştenii scăpaţi pe jos. Acum e chiar mai rău decât ieri, când am alunecat în faţa lui pe gheaţa de pe trotuar. Cu braţele încărcate din nou, iese din bucătărie.

Pocnetele din focul abia aprins mă întâmpină când intru în living. în lumina zilei, spaţiul este uluitor. Ferestrele enorme, din tavan până în podea, se întind pe toată lungimea casei şi în spatele ei, iar sticla invită exteriorul în interior – reţeaua deasă de copaci creează un perete de pădure care se sfârşeşte cu priveliştea uluitoare a oceanului şia zoneipavate din spate, chiar dacă peisajul dispare rapid subperdeauaalbă de zăpadă. Casa ne protejează de furtună, oferindu-ne în acelaşi timp locuri pe primul rând la spectacolul dezlănţuit al naturii.

— Impresionant, nu-i aşa? întreabă Steven, făcând semn din cap spre peretele de pini.

— Impresionant, oprimant...

Mă cuibăresc lângă el pe canapea, în faţa şemineului, cu picioarele sub mine, apoi îi întind cana. Această piesă arhitecturală este mult prea impozantă pentru a fi numită simplu „şemineu” Cuvântul este prea banal ca să facă dreptate coloanei de piatră necioplită strecurată între peretele de sticlă şi peretele fin tencuit, operă a naturii şi operă a omului. Rămânem tăcuţi pentru o clipă, privind flăcările.

— Deci, ce vrei să facem mâine?

— Nu ştiu, pur şi simplu... mă tot gândesc la pescăruşul ăla.

— Crede-mă, aşa e cel mai bine. Uită-l.

îmi zâmbeşte şi soarbe din cană.

— Dar *tu* ce crezi că ar trebui să facem mâine? îl întreb.

— Am putea merge cu maşina în Stockton. Să intrăm prin magazinele de antichităţi, poate să luăm prânzul undeva, pe malul oceanului. Ce crezi?

— Sună perfect, îi zâmbesc la rându-mi. Dacă ne lasă zăpada asta.

— Să sperăm că n-o să dureze, spune el, plesnindu-se cu mâna liberă peste buzunarele pantalonilor. Mi-ai văzut pe undeva telefonul?

— Nu l-ai lăsat în haină, ca de obicei?

— Ca de obicei?

— Mereu mă întrebi dacă ţi-am văzut telefonul şi întotdeauna este în palton sau în haină. Vrei să mă duc să văd?

Mă ridic de pe canapea, dar mă opreşte, punându-mi mâna pe braţ.

— Nu-ţi face griji, oricum nu-mi trebuie. Stai aici, cu mine.

— OK.'

Suflăm amândoi în căni, iar liniştea se aşterne ca zăpada de afară. Mă uit ţintă la masa întunecată, compactă a pădurii şi la ţărmul care dispare îndărătul cortinei groase de fulgi de zăpadă.

— Chiar crezi ce ai spus? îl întreb, lăsându-mi capul pe braţul lui.

— Ce?

— Despre pescăruş. Că e mai bine...

Mă ia pe după umăr, trăgându-mă spre el – singurul lui răspuns –, apoi mă sărută pe păr.

Porţelanul fierbinte al cănii îmi arde buricele degetelor. Cu fiecare înghiţitură grijulie, cafeaua îmi încălzeşte obrajii şi-mi lasă pe gâtlej o dâră fierbinte, plăcută. încordarea dintre umeri mi se relaxează până când mă înmoi de tot, sprijinită de braţul lui Steven. Dar nu-i momentul să adorm. O să fie timp destul şi pentru asta, mai târziu.

Părăsind confortul canapelei, dau ocol camerei şi mă opresc în faţa sistemului de sonorizare şi a raftului cu CD-uri. Urmez cu arătătorul cotoarele din plastic, cu nume şi titluri. Simt privirea lui Steven aţintită asupra mea. îmi atrage atenţia un nume. Cu un bobârnac, CD-ul este înghiţit de fanta aparatului stereo.

Primele acorduri de chitară se revarsă din difuzoare invizibile. Dau volumul mai tare, în timp ce vocea modulată a lui Chris Isaak umple aerul şi îmi arcuieşte colţurile gurii într-un zâmbet. Ignorându-l pe Steven, mă îndrept spre şemineu. Ţin ochii închişi; focul mă încălzeşte. Şoldurile mele traduc muzica într-o serie de rotiri lente, piele şi trup absorbind ritmul fierbinte până când devine starea pe care o port, ţinând cana strânsă la piept, în întunericul care coboară simt încă privirea lui Steven asupra mea. Mă întorc cu spatele la canapea şi dansez cu focul, iar flăcările îmi ling gambele cu căldura lor, făcându-mă să roşesc.

în încăpere se schimbă atmosfera. Chris îmi spune despre jocurile viclene pe care le-aş putea juca, în timp ce mâinile lui Steven îmi apucă şoldurile unduitoare, presându-şi trupul de spatele meu. Mă întoarce spre el. Stau cu ochii în continuare

închişi, iar el îmi ia cana din mână. Ne vorbim în respiraţii îngreunate, dar continui să dansez în timp ce mă dezbracă. Tot mai multă piele dezgolită pe care să o lingă flăcările. Degetele îi alunecă sub talia blugilor mei, iar nasturele sare din butonieră, fermoarul se lasă în jos. Mă ajută să scot picioarele din pantaloni, apoi să-mi scot chiloţii.

Când încep primele note din „You Owe Me Some Kind of Love", trupul meu gol se abandonează îmbrăţişării lui Steven, care are încă toate hainele pe el, şi îi simt erecţia apăsându-mi interiorul coapselor. Deschid ochii, umplându-mi toată lumea doar cu el. Degetele mi se împletesc pe ceafa lui şi îl trag spre mine până când gura mea o găseşte pe a sa. îl sărut cu o hotărâre care mă face să-l domin preţ de o clipă, gura şi limba mea dictează ritmul, dar curând el preia controlul. Un buştean se prăbuşeşte cu un pocnet puternic; zgomotul ne sperie, apoi mă trage cu el pe podea. Chiar dacă ne prăbuşim pe covorul gros, mă lovesc cu umărul de podeaua tare din lemn – o să fac o vânătaie. îi potolesc îngrijorarea din privire trăgându-l mai aproape, pentru încă un sărut.

Mă mângâie pe piele cu aceeaşi mână care – nu cu mult timp în urmă – a rupt oasele delicate ale unei păsări. Se dezbracă febril, dar eu nu sunt gata încă. Mă foiesc sub greutatea lui. îi caut mâinile, alungându-le de pe mine, stârnindu-i dorinţa cu grijă, ca şi cum aş construi un castel din cărţi de joc, până când n-o mai poate ţine în frâu şi castelul se prăbuşeşte cu totul, iar mâinile lui îmi încătuşează încheieturile deasupra capului. Mă zbat surâzând, iar strânsoarea lui devine mai puternică. Forţa lui îmi presează oasele. Până când pocnesc. Rezist. Până când e destul. Dezlănţuie asupra gurii mele întreaga forţă a sărutului său. învingătorul îşi cere recompensa, îi simt toată greutatea apăsând asupra mea. Aşteaptă să mă deschid pentru el, dar ţin încă picioarele strânse.

— Arată-mi cât mă vrei, îi şoptesc.

Genunchiul lui ca piatra îşi face loc în despicătura dintre coapsele mele, croindu-şi drum ca să le desfacă. îi rezist, aşa că trebuie să apese mai tare.

— Fă-o.

Dorinţa de a mă poseda îi arde privirea şi îi aşază un zâmbet pe buze. Mă supun. Cu o mână se ghidează înăuntrul meu, apoi

o readuce lângă cealaltă, ca să-mi încătuşeze iar încheieturile, apăsându-mă puternic, ritmic, îşi ia ce vrea. Pe mine. Iar eu îl încurajez cu vorbe şoptite printre respiraţii sacadate.

Ne mişcăm împreună în faţa cortinelor de sticlă, expuşi dinaintea pădurii. Singurii ochi care ne-ar putea vedea sunt cei ai animalelor.

13. Steven

Stau aşezaţi pe podea, Steven cu spatele proptit de marginea canapelei, iar Ellie cuibărită la pieptul lui. Sunt dezbrăcaţi amândoi, sub pătura răsucită în jurul trupurilor goale. Materialul îl înţeapă, are lipsa de confort a lucrului făcut numai în scop decorativ, care ar trebui folosit ca să te ghemuieşti sub el numai când eşti complet îmbrăcat. Focul din cămin aruncă o lumină slabă, alungând umbrele şi stârnind o strălucire palidă, ce abia ajunge la ei.

întunericul coborâse pe când erau ocupaţi unul cu orgasmele celuilalt şi ţesuse copacii unul de altul. Distras, uitase cât de repede trece ziua pe timp de iarnă. în oraş, noaptea nu există niciodată cu adevărat, strălucirea oranj a iluminatului stradal şi milioanele de ferestre ţin departe bezna autentică. Aici, unde domneşte natura şi omului abia dacă-i este permisă prezenţa, noaptea se aşterne cu adevărat. Se întinde fără piedici până când soarele răsare iar, însă până în zori se află, din nou, în sălaşul beznei celei mai adânci.

— Cred că se înrăutăţeşte.

— Ce anume? întreabă Steven, mângâind-o pe braţ cu nodurile degetelor.

— Ninsoarea de afară.

De cealaltă parte a ferestrei, fulgii grei şi compacţi sunt fugăriţi de un vânt sălbatic. O rafală de alb izbind o pânză neagră – încercarea naturii, *a la* Jackson Pollock-[1]-,

Prin sticla groasă răzbate doar o şoaptă de valuri spărgându-se la ţărm.

— Stockton pare tot mai puţin posibil.

— Mă pot gândi şi la alte moduri în care să ne petrecem timpul.

Cuvintele lui îi mângâie urechea, calde ca o promisiune.

— Dar chiar aş fi vrut să-l vizitez.

— Nu pare logic să conduc în condiţiile astea.

Ellie deschide gura să spună ceva, dar el continuă.

— Şi, în calitate de şofer desemnat, eu am ultimul cuvânt.

O bate jucăuş pe vârful nasului, punând punct discuţiei.

— Cred că ai dreptate, spune ea, cuibărindu-se în scobitura umărului lui.

Pielea ei emană căldură, iar obrajii poartă încă îmbujorarea orgasmului.

Steven o cuprinde cu braţul pe după umeri, mângâind-o cu degetul mare pe claviculă.

— Deci, înseamnă că suntem doar noi doi şi casa asta mare, adaugă ea.

— Este un loc uimitor. Cum ai aflat de el?

— Mi-a spus un prieten.

— Ce prieten?

— De la şcoală. Prietenii părinţilor lui au închiriat casa asta. De fiecare dată când îl văd, nu se poate abţine şi îmi împuie capul cu asta.

Steven se îndreaptă de spate. Nu-i pomenise niciodată despre un prieten bărbat. Ştiindu-i firea bună, era mai probabil ca vreun tip s-o plictisească, iar Ellie, cum era ea, să fie prea drăguţă ca să-i spună să-şi vadă de treabă. Bărbaţii s-au îmbulzit mereu în jurul ei, au gravitat pe lângă ea. îi văzuse holbându-se, ca nişte corbi mereu cu ochii pe o tinichea strălucitoare. Ca ciudatul ăla de la deschiderea galeriei lui Sasha, cu doar câteva săptămâni în urmă, ultimul specimen dintr-un şir lung. Ellie se bosumflase fiindcă el întrecuse măsura la băutură şi plecase furioasă. încerca să se decidă – în timp ce aştepta să fie observat de chelner – dacă ar trebui să se ducă sau nu după ea, când un bărbat trecuse grăbit pe lângă el. Asta îi atrăsese atenţia lui Steven şi urmărise prin geam chica de păr castaniu şi barba abia crescută, până când străinul o prinsese pe Ellie de încheietură. Ea se oprise şi cercetase din ochi împrejurimile. Trupul lui Steven se încordase la vederea intrusului, dar mintea lui, amorţită de cele cinci pahare de bourbon, rămăsese în urmă. Afară, necunoscutul vorbea repede, frecându-şi nasul cu dosul mâinii – drogat nenorocit, îşi spusese Steven la vederea gestului

deopotrivă familiar şi străin. Nu-i plăcea ideea unui drogat în preajma ei. Mai văzuse faţa asta – bărbaţii erau diferiţi, dar faţa era întotdeauna aceeaşi, privirea care trecea prin hainele ei, buzele muşcate, abia stăpânindu-şi pofta, dreptul pe care şi-l luau aplecându-se asupra ei, când o acostau.

Privind-o, vedea cum întreg trupul ei părea să se încordeze, cu o expresie de disconfort încremenită pe chip, cu ochii ei mari mai larg deschişi decât de obicei. Asta îl determinase pe Steven să intervină şi trecuse cu forţa prin barajul de critici şi diletanţi care îi blocau vederea şi calea spre Ellie. însă când, într-un final, s-a împleticit pe uşile duble de la intrare, străinul rămăsese singur, iar Ellie nu era de găsit nicăieri. Cel puţin, aici nu trebuia să se îngrijoreze în privinţa altora.

Vocea ei îi străbate gândurile.

— Mă întreb cât ar putea supravieţui cineva pe o vreme ca asta tară hainele potrivite.

— De ce întrebi?

— Nu ştiu.

— îţi faci prea multe griji.

Comentariul ei şi teama copilărească, dar adorabilă îi aduc o altă bătaie uşoară pe vârful nasului, urmată de zâmbetul lui scurt.

— Poate că tu nu-ţi faci suficiente griji. Nu ai niciun fel de regrete? întreabă ea după o pauză.

— Niciun fel.

— E o declaraţie curajoasă.

— Tot ce-am făcut până acum m-a adus în momentul ăsta, în care stau aşezat pe podea, alături de tine. Cum aş putea regreta ceva?

— Eşti priceput la vorbe frumoase.

Steven îşi încolăceşte şi mai strâns braţul în jurul ei, bucurându-se de apăsarea capului fetei pe pieptul lui, de obrazul ei lipicios şi umed pe pielea lui. Zâmbeşte. Pe kilometri întregi în jur, nu sunt decât ei. Afară, vântul aruncă în geam o rafală de zăpadă, în faţa uşilor de la intrările din faţă şi din spate s-au strâns troiene şi furtuna nu dă semne că ar înceta curând. Şansele să poată merge undeva slăbesc tot mai mult din cauza vremii proaste. Nu e nicio îndoială: o are pe toată doar pentru el.

14. Ellie

Totul trebuie să fie perfect, chiar dacă e vorba despre o cină târzie. Torsul subţire al ventilatorului de la cuptor îmi ţine companie în bucătăria prost luminată. în spatele geamului, brânza bolboroseşte de la căldură. Ajustez un pic temperatura. Restul weekendului depinde de seara asta. în ultima vreme, ochii i s-au schimbat. înainte mijeau cu un zâmbet, se încărcau de dorinţă. înainte mă dezbrăca din privire, îmi cerceta în detaliu chipul. Acum, ochii lui nu mai pot păstra mult timp aceeaşi expresie, oscilând de la apreciere la exasperare, uneori la indiferenţă. Câteodată, când vorbesc, îşi fixează privirea pe un lucru fără importanţă de deasupra umărului meu – sau pe un punct de ciclamen şi bucle blonde, din oglinda retrovizoare. Când îl întreb ce s-a întâmplat îmi livrează o variaţie de non-răspunsuri vagi, care spun acelaşi lucru. A fost şi impulsiv, pierzându-şi repede controlul pe care încearcă să-l cultive. Dacă totul merge cum intenţionez, rochia mulată în care mi-am încarcerat trupul în seara asta ar trebui să-i capteze interesul.

Mâncarea e gata, aşa că trec în living, dar o bufnitură uşoară în uşa de la intrare mă opreşte din drum. întredeschid uşa şi rămân în prag, între lumină şi întuneric, între căldura confortabilă şi gerul muşcător. Ascult liniştea aşternută de zăpada care a acoperit pământul. S-a depus în strat atât de gros, încât ar înăbuşi chiar şi sunetul bocancilor.

— Alo?

Nu-mi răspunde decât şuierul slab al vântului. Mă holbez în întuneric, iar umbrele se holbează şi ele la mine. Nu se mişcă niciuna. Până când... dinspre garaj vine un freamăt, bezna se reaşază sau fulgii care cad din cer îmi joacă o festă? înainte de a găsi un răspuns, o rafală de vânt mă înfăşoară în tentaculele ei reci, smulgându-mi un tremur şi gonindu-mă înapoi în casă.

Mă întorc în living, unde îndrept tacâmurile de lângă farfurii şi împing paharele pentru vin până când ajung în acea poziţie iluzoriu perfectă. Sticla de Cabernet Sauvignon tronează în mijlocul mesei. Ridic tirbuşonul, apoi îl pun iar jos – mai bine să-i las lui Steven sarcina de a deschide şi a gusta vinul. îi place să facă asta. îmi fac în schimb de lucru aprinzând lumânările

împrăştiate prin încăpere. Căldura lichefiază ceara şi îmi scufund un deget în unsoarea topită a uneia dintre ele, arzându-mi pielea, până când aceasta se solidifică la loc. Curăţ crusta albă de pe vârful degetului şi o aşez pe capătul lumânării, unde se topeşte din nou într-o baltă fierbinte. Asta îmi aminteşte de zăpada care ne înconjoară – căldura sau frigul, catalizatorii care transformă, modelând apa în zăpadă sau topind ceara într-un lichid. Acelaşi element în formă diferită.

Pe căruciorul cu băuturi, alcoolul sclipeşte sub sticla groasă. Strâng bine capacul sticlei de gin, întrebându-mă cât de mult o să bea Steven în seara asta. Consumul de alcool, ca şi privirea lui, s-a schimbat. Cât de des a trebuit să mi-o repet în ultima vreme. Poate că sunt eu tânără, dar nu sunt chiar aşa de naivă. Ştiu că e supărat din cauza nominalizării tatălui lui la National Book Award.

Seara cea mai rea a fost acum vreo trei săptămâni, la galeria de artă unde fuseserăm invitaţi pentru deschidere – sau mai degrabă Steven fusese invitat, iar eu am fost etichetată în dreptul numelui lui ca „plus unu". L-am aşteptat pe trotuar cincisprezece minute, plimbându-mă încolo şi încoace şi schimbându-mi greutatea corpului de pe un picior pe celălalt, ca un animal abandonat aşteptându-şi stăpânul. Mă înviorам, îndreptându-mă de umeri, de fiecare dată când se apropia o siluetă înaltă, într-o haină bine croită, doar ca să mă pleoştesc când îmi dădeam seama că nu era el. în cele din urmă, paznicului de la intrare i s-a făcut milă de mine şi m-a lăsat să intru, ca să- mi aştept partenerul într-o încăpere încălzită, cu băuturi gratuite. Abia după încă o jumătate de oră am simţit pe talie mâna lui Steven, care m-a sărutat pe obraz.

— îmi dai şi mie un bourbon? i-a cerut el barmanului.

— Desigur, domnule. Gheaţă?

— Da, te rog.

A dat paharul pe gât dintr-odată, iar mărul lui Adam i-a săltat în sus şi-n jos sub uşurarea provocată de alcoolul ce-i aluneca pe gâtlej. A lăsat paharul pe tejghea şi a făcut semn din cap spre barman, să-l umple din nou.

— Unde e Sasha? Chiar ar trebui să merg să-l salut.

Privirea i-a trecut peste creştetul meu, în căutarea gazdei, ceea ce m-a transformat într-una dintre sculpturile care decorau

încăperea.

— Ai întârziat.

— Da, îmi pare rău.

Cuvintele abia dacă fuseseră rostite pentru mine, iar atenţia îi era în continuare îndreptată spre localizarea lui Sasha în sala aglomerată.

— Mi-am făcut griji pentru tine. Unde ai fost?

Vorbeam în şoaptă, ca şi cum întrebările mele despre ce făcuse erau un obicei ruşinos.

— Te rog să nu fii genul ăla de tipă.

— Ce gen?

— Nu e deloc atrăgător, Ellie.

Acuzaţiile şi răceala din tonul lui m-au dezarmat şi m-au lăsat fără replică. Niciodată până atunci nu dăduse dovadă de cruzime – fusese distant sau rece, dar niciodată crud. N-aveam unde să fug, aşa că m-am retras în mine. N-aveam de gând să fac o scenă. Tocmai fusesem *genul ăla de tipa.* Nu vrusesem să fiu, uram să fiu aşa la fel de mult cum ura şi el, dar, într-un fel, el mă împinsese în rolul ăla şi apoi mă învinovăţise pentru ce crease singur. De ce fac bărbaţii aşa ceva şi, mai rău, de ce le permitem s-o facă? Am rămas lângă el, cu nasul în paharul de vin alb, absorbită de încercarea de a găsi un sens pentru vârtejurile abstracte de guaşe de pe pânze.

Următoarele patruzeci şi cinci de minute s-au derulat ca un balet, trecând de la pictură la pictură, conversând ca după un script cu toţi cunoscuţii, intercalând la intervale regulate vizitele la bar, până în momentul în care m- am întors, cu paharul în mână, în timp ce Steven aştepta al cincilea bourbon. Aveam degetele atât de încleştate pe pahar, încât simţeam că mi s- ar putea sparge în mână.

Connor stătea lângă una dintre sculpturile centrale. Chiar şi cu spatele la mine, tot i-aş fi recunoscut claia dezordonată de păr castaniu şi felul în care îşi freca vârful pantofului de pantaloni, oriunde s-ar fi aflat. Trebuia să plec. Repede.

Am tras aer în piept.

— Steven, crezi că e înţelept?

Am făcut semn din cap spre paharul pe care i-l întindea barmanul.

— Ce anume?

Cuvintele i-au scăpat încărcate de aburii alcoolului.

Peste umărul lui Steven, l-am văzut pe Connor trecând la următoarea serie de sculpturi, fiecare pas aducându-l pe o traiectorie de coliziune ce ar fi generat prezentări, întrebări, explicaţii.

— Cred că o să plec.

— îmi faci morală că am întârziat, iar acum, că sunt aici, vrei să pleci? s- a încruntat el la mine.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să par dificilă, dar era mai puţin devastator decât cealaltă variantă. îl puteam face pe Steven să mă ierte.

— Dacă aşa ai de gând să te porţi, cred că e mai bine să plec.

în loc de răspuns, el a ridicat din umeri, întorcându-se pentru o altă băutură şi punând astfel punct conversaţiei noastre. Mi-am croit drum spre garderobă şi apoi am ieşit pe trotuarul ud de ploaie, ca să opresc un taxi.

în dimineaţa următoare, am citit un articol online despre nominalizarea tatălui lui. Mai târziu, am găsit aşteptându-mă în telefon, după ultima oră, un mesaj de împăcare. Nu i-am spus nimic despre articol, dar am înţeles. Chiar dacă îngropase incidentul sub nişte scuze smerite, o cină gătită în casă, un buchet extravagant de bujori şi cale şi o noapte dedicată plăcerii mele, niciunul dintre aceste lucruri nu putea şterge complet gândul enervant care-mi dădea târcoale, că poate nu era atât de implicat pe cât credeam eu că este. Că îmi aluneca printre degete, îndepărtându-se de mine, şi că acum relaţia noastră avea zilele numărate. între timp, Connor punea tot mai multe întrebări. De fiecare dată când mă întâlneam cu Steven, uşurarea că încă suntem împreună era urmată de groaza că ar putea fi ultima noastră întâlnire, şi la fel mi se întâmpla cu fiecare mesaj, cu fiecare moment, până ieri, când maşina a demarat de lângă bordură.

împrăştii feliile de brânză pe un fund din lemn şi aranjez ciorchinii de struguri care îmi amintesc de femeile acelea nonşalante care pozau pe şezlonguri pentru artiştii începutului de secol. încăperea e pregătită şi aranjamentul este cât de romantic ar putea fi. îmi aranjez rochia pentru ultima dată.

Fantoma mea, prinsă în geam, schiţează un zâmbet. Dar zâmbetul ei este încordat.

15.

18 decembrie

Vacanţa de Crăciun. Astăzi a fost ultima noastră zi împreună până când ne vom revedea, la anul.

Prezenţa ta nu va dispărea complet, totuşi. Săptămâna trecută am reuşit să fac cu telefonul o poză cu noi doi, pe când dormeai alături de mine. După ce am imprimat-o într-o cabină de la farmacie, am şters-o, ca să nu fie găsită din greşeală.

Eşti în cealaltă parte a ţării, petrecându-ţi vacanţa alături de familie, iar pe mine m-ai lăsat complet singură. Ca un calendar de advent, am mintea plină de amintirea noastră, să-mi ţină companie. în fiecare zi mai deschid o uşă. Astăzi m-a dus la momentul în care tu ai intrat în biroul din spate, în timp ce făceam nişte copii. Surpriza şi neîndemânarea mea m-au făcut să- mi răstorn geanta aşezată pe copiator şi tot conţinutul ei s-a vărsat pe jos. Te-ai ghemuit alături de mine ca să mă ajuţi.

— E sora ta? ai întrebat tu, dând din cap spre poza din portofelul meu deschis.

Ne facuserăm fotografia la mare, cu vântul încurcându-ni-se în plete, cu buclele mele roşcate amestecându-se cu cele brune ale ei. Stăteam una lângă alta, cu hanorace negre, asortate. Asemănarea se oprea aici. îi invidiez conformaţia, sânii rotunzi şi mari şi şoldurile feminine. Eu – pe de altă parte – sunt făcută din prea multe linii, niciuna curbă.

— Apropo, ai spus tu, înainte să-ţi pot spune ceva despre Vee şi despre ziua aceea pe plajă. Te-ar deranja dacă ne vedem cu o jumătate de oră mai devreme săptămâna viitoare? îmi vine... un prieten în oraş.

Teribila groază stârnită de cuvântul „prieten” – sau, mai degrabă, uşoara ezitare care l-a precedat. Pauza aceea mi-a luat minţile, iar unghiile mele n- au supravieţuit obsesiei. Un prieten. De ce ai ezitat?

Pentru că este vorba despre o femeie?

16. Steven

Astăzi, ea l-a luat prin surprindere. A fost iniţiativa ei. De obicei îl urmează, se supune dorinţelor lui, dar nu şi în această după-amiază. Amintirea momentelor petrecute în faţa şemineului îi ţin companie cât îşi toarnă şampon în palmă. Ellie deţine un amestec rar de erotism care-l înnebuneşte în pat, lăsându-l mereu satisfăcut şi totuşi dorind mai mult, şi un intelect care îi permite să discute lucruri precum relaţia dintre stilul narativ şi judecata morală în *Heart of Darkness*[1]*-l,* a lui Joseph Conrad.

Pe raft, o îndrăzneaţă sticluţă în miniatură, aflată lângă altele – o atenţie din partea gazdei lor – se distinge pe fundalul faianţei albe. Verdele aprins îl tentează şi, chiar dacă nu-i trebuie, o deschide. Avusese dreptate. Aroma chimică de mere umple cabina duşului.

Părul lui C. mirosea mereu a mere verzi. Stând lungit în pat lângă ea, îi scotea hainele colorate ca să dezvăluie carnea moale şi albă în care îi plăcea să-şi înfigă dinţii – numind-o fructul lui oprit. Râdea când îl auzea, mai mult ca o chicoteală în genul „Nu ştiu dacă s-o iau ca pe un compliment". Pernele lui din acel mic studio miroseau mereu a mere. Nu durase decât o primăvară, dar ea făcuse suportabilă perioada petrecută în Pasadena, iar el îi oferise un rai ferit de divorţul urât al părinţilor ei...

Deschide ochii. Gata cu amintirile. Chiar dacă şi le aminteşte pe toate, niciuna dintre ele nu se poate măsura cu Ellie. Nici măcar C.

Când iese de sub duş şi păşeşte în lumea aburită a băii, s-a hotărât deja şi ştie ce are de făcut, dar nu în seara asta. Poate mâine, în Stockton, când vor lua prânzul în vreo cafenea pitorească de pe ţărm. În minte i-a apărut chipul ei când îi va pune întrebarea, cu buzele arcuite într-un zâmbet, dar în timp ce-şi înfăşoară prosopul pe mijloc, un huruit uşor îi atrage atenţia, fără să-şi dea seama de unde vine.

— EÎlie?

Dar nu-i răspunde decât apa care picură din pălăria duşului.

Este aproape să-l alunge din gând, când îl aude din nou, o

agitaţie slabă deasupra capului, aşa că ridică privarea spre tavan, cu respiraţia tăiată. Se cutremură la ideea că ar putea împărţi spaţiul cu un şoarece sau cu orice animal ar putea fi prins acolo. O să menţioneze asta în formularul de feedback pe care-l vor trimite proprietarilor. Faptul că era obişnuit să vadă şoareci şi şobolani în metrou sau pe aleile lăturalnice din oraş nu însemna că nu-l deranja să stea într-o casă unde ar putea mişuna rozătoare invizibile. Poate că ar trebui să sune şi să-i anunţe pe proprietari. Oare Ellie o avea numărul lor de telefon? Dar apoi îşi aminteşte că n-are semnal pentru mobil şi încearcă să-şi dea seama dacă a văzut cumva vreun telefon fix de când au ajuns aici.

Stând în picioare pe covoraş, cu apa picurând de pe el, îşi usucă trupul pe care îl menţine în formă cu mari eforturi, se tamponează pe umerii modelaţi de înotul de dimineaţă, de cinci ori pe săptămână, şterge dâra de păr de pe abdomenul plat, ca urmare a renunţării la zahăr. îşi trece degetele prin ciuful des de păr castaniu. Grecii antici aveau dreptate – o minte sănătoasă într-un corp sănătos. îndreptându-se spre dormitor, rămâne în picioare, gol în faţa ferestrei uriaşe, survolând cu privirea ramurile ciuntite ale copacilor desfrunziţi care se înalţă spre cerul nopţii, contopindu-se cu întunericul. Alungă rozătoarele din minte, gândindu-se la cât de reuşită e viaţa lui, cât de bine a fost recompensat pentru eforturile lui uriaşe. Superba lui iubită îşi dorise să-l răpească pentru un weekend romantic şi-l surprinsese închiriind acest loc minunat doar pentru ei doi – se întreba cât o fi costat-o, de cât timp economisea pentru asta. Şi mai era şi discuţia pe care o avusese cu Schumacher înainte de plecare.

Schumacher îl luase prin surprindere când îl oprise în cancelarie. Chiar şi profesorii se pot nelinişti când sunt chemaţi în biroul directorului. Era de prea mult timp captiv la Richmond Prep. Văzuse postul de aici ca pe o soluţie provizorie, pentru a-şi suplimenta veniturile şi a-şi îmbogăţi experienţa, dar şi ca să-şi facă relaţiile necesare printre oamenii influenţi care formau comunitatea de părinţi de la Richmond Prep; se întâmplase însă să rămână blocat aici ceva mai mult timp decât se aşteptase. La fel şi la Barnard College – care nu ar fi trebuit să fie decât o

treaptă menită să-l readucă în New York, mai aproape de Columbia sau de Princeton. Se întrebase mereu dacă nu cumva bătrânul îşi băgase coada în treaba asta, cu intenţia de a-l ţine captiv. N-ar fi fost ceva de neconceput pentru nemernicul ăla bătrân.

— Stevie, poţi să treci astăzi pe la mine pe la birou, înainte să pleci acasă? E important.

Tonul fusese neutru şi expresia de pe chip imposibil de citit. După- amiaza trecuse într-un soi de ceaţă, apoi Steven se trezise în faţa uşii directorului.

— Intră, Stevie. Ia loc.

Steven a tresărit în gând auzind numele de prost-gust pe care-l folosea întotdeauna Schumacher, dar, fiindu-i subordonat, era nevoit să-şi muşte limba, să se ascundă sub un zâmbet fals şi să strângă mâna ce-i fusese întinsă. A strâns degetele ca nişte cârnăciori ale şefului; unul dintre ele era strangulat de banda aurie a verighetei, care îşi pierduse de mult strălucirea.

— Mulţumesc. Cu ce pot să-ţi fiu de folos, Donald? a întrebat Steven aşezându-se pe scaun şi ştergându-şi palma de materialul aspru, înainte de- a o aşeza pe coapsă.

— Este ceva ce ar trebui să-mi spui?

Steven n-a spus nimic, aşteptând ca Schumacher să arate ce avea în mânecă. Chiar credea că genul ăsta de cacealma o să meargă cu el?

— îmi pare rău, dar nu ştiu la ce te referi...

Oftând adânc, Schumacher s-a ridicat şi a ocolit biroul. S-a aşezat pe un colţ, iar Steven ar fi putut jura că a auzit cum pârâie lemnul, în semn de protest. Vinişoarele sparte de pe nasul lui Schumacher i-au creat o senzaţie de disconfort, dar nu într-atât pe cât i-a creat lipsa de autocontrol a directorului, a cărui încordare se ghicea sub pânza cămăşii.

— Am auzit nişte zvonuri.

Steven s-a îndreptat de spate, înţepat. Dumnezeule, ura cuvântul ăla, „zvonuri”, doar o modalitate politicoasă de a spune „oameni incapabili să-şi vadă de treaba lor”. A ridicat din umeri, evaziv, în timp ce mintea îi alerga

febrilă să găsească un gest sau un cuvânt de la care să fi putut porni vreun *zvon.* Schumacher s-a aplecat şi mai mult spre el, suficient încât Steven să observe sudoarea care îi broboneа fruntea; a simţit propria transpiraţie umezind subsuorile cămăşii. Ce bine că îi plăcea formalismul şi s-a îmbrăcat cu sacoul pentru această întâlnire! De obicei îi plăcea şi să-i arate lui Schumacher ce înseamnă nişte haine croite corect, dar acum asta era cea mai mică dintre grijile lui.

— îmi pare rău, dar trebuie să mă luminezi tu.

A urmărit privirea lui Schumacher poposind asupra frământării propriilor degete, iar asta a fost suficient ca să-l facă să se oprească şi să-şi lase mâinile în poală, cu palmele în jos.

— Trebuie să spun că sunt dezamăgit, Stevie.

Foindu-se pe scaun, Steven şi-a împreunat palmele, refuzând să-i facă jocul lui Schumacher. N-avea niciun sens să recunoască ceva, până când acel „ceva" n-avea să fie dezvăluit. Nopţile de pocher de la Princeton îl învăţaseră un lucru – niciodată nu-ţi dezvălui mâna. Şeful lui a decartat primul.

— Mi-a şoptit o păsărică: te curtează cei de la Columbia.

Steven a simţit cum muşchii spatelui i se relaxează.

— îmi pare rău că nu m-ai putut aborda în legătură cu această chestiune. Dar, dacă e adevărat, îmi imaginez că nu vei mai avea timp pentru orele din mica noastră instituţie. Nu-mi dau seama ce te-ar putea opri să ne părăseşti. Doar dacă nu-mi iei mie postul, a râs el, bătându-l pe Steven pe umăr.

— îmi pare rău, Donald, dar nici măcar în cazul ăsta. Jobul tău e în siguranţă, i s-a alăturat el lui Schumacher, râzând fals.

— Felicitări, Stevie.

Steven şi-a şters pe pantaloni transpiraţia de pe palme, apoi i-a strâns mâna directorului.

Zâmbind acestei amintiri, îşi închide nasturii de la guler. Toate i se leagă. Munca, reputaţia. Fata frumoasă care îl aşteaptă la parter. Cei care spun că nu le poţi avea pe toate pur şi simplu nu muncesc suficient. Aruncă o ultimă privire în oglindă, iese din dormitor şi se îndreaptă spre scări.

1
7.

1 februarie

Te-am văzut cu ea. Vă plimbaţi unul lângă altul. Ea te luase cu braţul pe după mijloc, îşi lipise trupul de al tău, iar tu zâmbeai. Din felul în care se atârnase de tine, părea cam disperată. Ar fi trebuit să-mi văd de drum, dar n- am putut. Trebuia să văd. Bărbatul care era cu ea era atât de diferit de tine! Tu urăşti gesturile afectuoase în public, ai fi îndepărtat-o destul de repede şi ţi-ai fi recâştigat libertatea. Inima mi s-a prefăcut în scrum când buzele tale i-au pecetluit gura. Săruturile tale sunt o limbă pe care eu o vorbesc deja fluent. Acela vorbea despre dorinţă. O voiai, iar sărutul ăla n-avea să te satisfacă pentru prea multă vreme. Aveai nevoie de mai mult. Din ea.

Revelaţia m-a lovit ca un tren, în plină viteză. O izbitură cu fugă de la locul accidentului, care mi-a trimis stomacul în gât. M-am răsucit fiindcă mi-a venit să vărs, dar n-aveam nimic în stomac.

Ea a râs şi atunci durerea mi s-a transformat în furie. Când a coborât de pe bordură, mi-am dorit s-o lovească un autobuz, să-i rupă toate oasele din corp, dar să n-o omoare pe loc. Sau poate că ar trebui să fiţi loviţi amândoi de trăsnet. îmi doresc să am puterea de a vă îmbolnăvi pe amândoi, ca să ştiţi şi voi cum mă simt eu cam tot timpul.

I-ai deschis portiera maşinii. Când s-a aşezat pe locul pasagerului, te-am văzut cum ai încremenit, cu degetele încârligate pe mâner. Prin vălul de lacrimi care mi se adunau în ochi, ţi-am zărit ca în ceaţă expresia de pe chip la vederea mea.

Şi atunci ai încetat să zâmbeşti.

18. Steven

în camera principală, Ellie pune la punct ultimele detalii pe masa pregătită pentru cină.

— Uau, spune Steven, intrând.

Un colţ de masă a fost aranjat pentru două persoane, iar restul este acoperit în întregime cu lumânări, singura sursă de lumină în afara focului ce duduie în cămin. în ciuda decorului modem, iluminarea fără electricitate oferă încăperii un aer

medieval. Obişnuindu-se cu atmosfera, Steven îşi ajustează de câteva ori manşetele cămăşii.

— Arăţi bine.

El poartă o pereche de blugi, cămaşă Oxford şi un pulover bleumarin; e ţinuta cea mai confortabilă pe care îşi permite s-o poarte. Ellie se roteşte în jurul lui, îmbrăcată într-o rochie neagră, foarte mulată – primită în dar de la el –, care-i urmăreşte linia corpului, dându-i indiciul că nu poartă nimic pe dedesubt. Steven chiar ştie ce-o prinde cel mai bine; rochia este o dovadă clară. Ea protestase vag când o surprinsese cu acest cadou, dar lui îi făcea pur şi simplu plăcere să-i cumpere lucruri pe care Ellie nu şi le putea permite.

— Mulţumesc, i-a spus el, sărutând-o pe obraz. Eşti rece ca gheaţa.

— Am stat afară.

El se încruntă.

— Mi s-a părut că am auzit ceva.

Fără un cuvânt, Steven străbate livingul şi se opreşte în hol Zăvorul din partea de sus a uşii alunecă în locaşul lui cu un bufnet înăbuşit.

— Gata, îi spune el, întorcându-se. Acum nu mai poate intra nimic. Oricum, aranjamentul ăsta arată impresionant. Cu un pic de risc de incendiu, totuşi.

— Nu-ţi place?

Zâmbetul i se evaporă de pe chip, în timp ce degetele se joacă trecând peste inima din argint atârnată la gât.

— îmi place foarte mult.

Prinzându-i faţa în palme, îşi apasă buzele pe ale ei, iar zâmbetul fetei răsare din nou. Ceva îi atrage atenţia, dar nu e sigur ce anume, până când simţul potrivit se ascute şi mintea face legătura. Muzică clasică – „Preludiul" lui Rahmaninov în do diez minor – se revarsă din perete. îi trece brusc prin minte că abia aşteaptă să vină vara, când o va putea duce pe Ellie să asculte Filarmonica, în Central Park. Ei doi stând pe o pătură ca o insulă într-o mare de iarbă verde, împărţind sandviciuri cu brânză şi o sticlă de vin, în timp ce ascultă vârtejul viorilor din *Simfonia a şaptea* a lui Beethoven sau furnicarul de coarde şi alămuri ameninţătoare din *Noapte pe muntele pleşuv,* a lui Musorgski.

— Miroase delicios. Mâncăm ce cred eu?

Cu un zâmbet, ea încuviinţează dând din cap.

— Dar mi se pare mie sau nu prea îţi plăceau vinetele?

— însă ştiu că sunt preferatele tale. Deschizi tu sticla de vin, te rog?

în timp ce scoate dopul de plută, Steven verifică eticheta necunoscută.

— Noi l-am adus pe ăsta?

— Nu, l-am găsit în cămară.

Mâna lui se opreşte din răsucit tirbuşonul şi sprâncenele i se arcuiesc întrebător.

— Presupun că e un dar din partea gazdei noastre.

Se aşază sub ochii copacilor de afară, care abia se disting prin strălucirea mulţimii de lumânări. După o cină cu vinete umplute, salată mixtă şi platou cu brânzeturi, garnisită cu o sticlă de Cabernet Sauvignon din 2007, Steven strânge masa şi pune vasele în maşina de spălat; măcar atât poate face după cât a muncit Ellie ca să organizeze acest weekend şi să prepare cina. Ca de obicei, şi-a pus o cantitate infimă de mâncare în mijlocul farfuriei, care arăta ca platoul de degustare de la vreun restaurant renumit. De data asta n-a lăsat lucrurile aşa, astfel încât, înainte ca ea să apuce să protesteze, i-a aşezat pe farfurie o felie mare de vânătă. Ellie a protestat politicos, dar a mâncat-o pe toată – Steven n-ar fi acceptat niciun refuz.

Când revine în living, o găseşte ocupată cu prepararea unor cocktailuri. Deschide gura să-i mulţumească, dar un parfum surprinzător îi atrage atenţia. Vanilie, dar nu cea pentru gătit, ci subtilă şi împletită cu o aromă florală – nu trandafiri ceva deopotrivă delicat şi cald, poate iasomie. Parfumul stârneşte ceva în el, o amintire de la periferia memoriei – suficient de apropiată încât să ştie că e acolo, cu o semnificaţie înceţoşată, dar prea departe ca să o poată prinde şi să-i înţeleagă rostul. Conturul unui chip, un gest familiar. Simţise acest parfum şi mai devreme, dar nu-şi dăduse seama în momentul acela. Fusese doar o adiere, dar acum revine mai puternic decât înainte, cerându-i să-şi amintească.

— Steven. Steven?

Vocea lui Ellie rupe vraja şi îl aduce cu brutalitate înapoi, în prezent.

— Scuze, ce spuneai?

— Eşti bine? Pari foarte departe.

— Nu, doar că... Simţi mirosul ăsta?

— Ce miros? întreabă ea după ce trage adânc aer în piept.

— Nu contează.

Este încă acolo, zvâcnindu-i în ceafa, spunându-i că e mai mult decât un simplu parfum de cameră. Acum, că a pus stăpânire pe el, nu pare să vrea să-i dea drumul. Dar nu-i un moment potrivit.

— Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

— Nu aşa aş numi persoana la care mă uit, spune el, măsurând-o fără reţineri de sus până jos.

— Ai nevoie de o băutură.

îi întinde paharul cu un zâmbet, iar el se strâmbă la vederea lui.

— Mă tem că sticla de whisky a gazdelor e goală, dar au gin.

— Nu avem bourbon?

— Din păcate, nu.

Face un pas spre ea, ia paharul, iar mâna liberă îi alunecă pe arcuirea şoldului ei. Zâmbeşte, căci Ellie nu poartă nimic pe dedesubt. O noapte plină de posibilităţi se desfăşoară în faţa lui.

— Pentru ce ar trebui să bem? îl întreabă ea.

— Pentru weekendul ăsta. Pentru noi doi, singuri în casa asta mare, fără nimeni altcineva care să ne întrerupă timpul petrecut împreună.

Paharele se ciocnesc în aer, apoi ia fiecare câte o înghiţitură mare de gin. Ellie îl priveşte cu o scânteie în ochi pe care el n-a mai văzut-o niciodată.

— Hai să facem din noaptea asta una pe care n-o s-o uităm niciodată, îi spune ea.

Un alt clinchet ca un hohot de râs, o altă înghiţitură pe care o dau pe gât. Gustul amărui al ginului îl face să se strâmbe.

— Ce e? întreabă Ellie.

— Nimic. Ăsta e un gin ieftin.

Mai ia o înghiţitură, încurajându-se. Nu-l sperie alcoolul prost. Nimic nu-l sperie.

Aplecându-se spre ea, îi gustă buzele, lingând sarea de pe ele. în el se trezeşte o foame nouă, care nu face decât să crească

odată cu fiecare fărâmă de sărut, făcându-l s-o împingă până când o lipeşte cu fundul de masă.

— Ia-o uşor.

El îi mestecă vorbele, smulgându-i-le de pe buze. Şi-a abandonat paharul pe masă şi a prins-o de şolduri cu ambele mâini; lipsa lenjeriei de sub rochie îl excită. Este surprins de propria respiraţie superficială. Limba lui se luptă cu a ei, dar Ellie pierde bătălia. El vrea mai mult. Cu o singură mişcare o răsuceşte şi o întinde pe masă. Ceva l-a luat cu totul în stăpânire, ceva îngropat sub pojghiţa comportamentului corect şi atent, ceva trezit la viaţă de natură şi de izolare.

— Steven, ce...

De cealaltă parte a cortinei de geam, pădurea îl priveşte fix. Siluetele întunecate ale pinilor se leagănă în noapte, şoptindu-i să-şi ia ce-şi doreşte. Vin cu toţii mai aproape, răsărind din întuneric, provocându-l să se abandoneze chemării, apoi se înceţoşează într-un moment de ciudată ameţeală, de parcă ar pierde echilibrul din interiorul propriului trup. Se scutură, sprijinindu-se cu ambele palme pe tăblia mesei. în faţa lui, trupul aplecat al lui Ellie, culmea arcuită a feselor ei, un teritoriu de cucerit. Uitându-şi manierele, îi ridică rochia.

Ellie spune ceva, dar creierul lui nu poate procesa mesajul. îl încearcă un soi de greaţă. încearcă să lupte cu ea, dar înclinarea pământului de sub picioare are alte idei, legănându-l într-o parte – şi podeaua îi fuge de sub picioare.

19. Steven

— Steven... Ce... Ce faci? întreabă Ellie, trăgând cu disperare de rochie, ca să şi-o aranjeze la loc, cu ochii sălbatici şi mai mari decât de obicei, mai degrabă albaştri decât verzi.

— Nu-mi dau seama ce m-a apucat, răspunde el ştergându-şi sudoarea din păr, cu poalele cămăşii iţindu-se de sub pulover. Mi-am pierdut echilibrul sau cam aşa ceva. Dă-mi doar un minut.

Apucă paharul şi mai ia o înghiţitură, dar alcoolul nu-i încetineşte bătăile inimii. Niciodată până acum nu-şi pierduse astfel controlul, dar sentimentul acela, forţa pe care a simţit-o

înainte să se piardă... singur aici, poate face orice-şi doreşte. Are nevoie doar de o clipă, să se adune. „Pot încerca iar, imediat”. Mintea lui plănuieşte deja cum să reproducă momentul, încă incitat de la valul de adrenalină, feromoni sau ce-o fi fost substanţa care îi incendiase trupul. Flăcările lumânărilor se estompează în paiete de lumină. Se scutură, ameţit preţ de o clipă, apoi flăcările îşi pierd haloul.

— Steven, eşti bine?

Mormăie ceva drept răspuns şi duce mâna la ceafa; are pielea lipicioasă de sudoare.

— Nu se recomandă niciodată să amesteci băuturile, adaugă ea.

— Ce vrei să spui?

Cuvintele i s-au lipit de cerul gurii şi mai ia o înghiţitură de gin.

— Să amesteci vinul cu tăria. Am văzut destule mahmureli studenţeşti provocate de chestia asta.

El mârâie, apoi dă drumul unui hohot de râs al cărui ecou îi răsună sub oasele craniului.

— Eu nu sunt student. Sper doar să nu mă fi lovit vreo boală.

Fiind captivi aici, fără reţea pentru telefoanele mobile, la greaţa lui se adaugă şi perspectiva de a avea nevoie de ajutor în cazul în care s-ar îmbolnăvi.

— Aşa sper şi eu.

Vanilie şi iasomie. Parfumul revine.

— Simţi mirosul ăsta? întreabă el, dar nu ascultă sau nu-i aude răspunsul.

De unde ştie acest parfum? Chipul asociat cu mireasma aceasta încă îi scapă. Alungă gândul cu o altă înghiţitură de alcool, când flăcările din cămin îi atrag privirea. Focul e atât de strălucitor, galbenul lui pulsează într- o aură de portocaliu. Privirea hipnotizată atinge un crescendo neaşteptat când un buştean se prăbuşeşte, trimiţând în sus, pe horn, scântei care pocnesc. Steven se trage înapoi, în timp ce explozia de lumină îi înceţoşează vederea. Chipul lui Ellie înoată în clarobscur. Strânge tare din pleoape şi-şi ciupeşte puntea nasului. Când deschide iar ochii, camera şi Ellie au revenit la normal.

— Chiar nu arăţi bine.

Cuvintele lui Ellie sunt pline de îngrijorare.

— Eşti bine? Steven? Răspunde-mi.

Pentru o clipă, i se pare că oceanul s-a revărsat sub casă, transformând livingul într-o navă purtată de valurile unei mări învolburate. Ginul care se roteşte în pahar îi accentuează această senzaţie. Trage adânc aer în piept şi aşteaptă să se liniştească. Cu gura uscată, scurge în gâtlej ultimele înghiţituri de băutură.

îşi recapătă sângele-rece şi se uită ţintă spre paharul pe care îl ţine în mână.

— Ginul ăsta e foarte tare. Noi l-am adus?

Cuvintele îi ies împleticit, ca şi cum maxilarul i-ar fi fost turnat în ciment. înţepeneala i se împrăştie în membre şi în minte. Scutură din cap, dar nu poate scăpa de greutatea care-l apasă deja prea tare.

— Nu, l-am găsit în căruciorul cu băuturi.

Vocea lui Ellie îi răsună în minte cu ecou.

— Poate ar fi mai bine să te întinzi. Nu arăţi deloc bine.

Vederea i se separă şi vede două Ellie – suprapuse imperfect – care-l privesc. O vede pe una prin cealaltă, ca şi cum fata ar sta acolo alături de fantoma ei.

Clătinându-se puternic, începe să râdă, dar râsul nu pare al lui. încăperea se învârte cu el, dându-i de ştire că se amuză pe seama lui. I se împleticesc picioarele. Ameninţarea unei căderi iminente îl copleşeşte şi în ultimul moment izbuteşte să se prindă cu mâna de spătarul canapelei. Lumea alunecă departe de el.

— Steven?

în vocea ei se ghicesc panica şi încă ceva, o nuanţă îndepărtată, dar cuvintele îi sună distorsionat, ca şi când ar călători printr-un ocean imens. Strecurând un deget pe sub lâna tricotată, trage de gulerul puloverului – dar gestul nu-l ajută. Atmosfera din jurul lui se îngroaşă, îngreunată de căldura necunoscută care-l apasă în piept, i se cuibăreşte în plămâni, făcând aerul mai greu de respirat. Podeaua i se leagănă sub tălpi. Forţa din picioare slăbeşte. Paharul îi scapă din mână şi se sparge de podea cu sunetul a o mie de clopote răsunându-i în urechi. Ţinându-i o mână sub cot şi cealaltă pe spate, Ellie îl ghidează spre canapea.

Camera se estompează şi întunericul se strecoară pe margini, înghiţind spaţiul până când nu mai rămân decât câteva puncte de lumină şi lamentaţia înaltă a vocii lui Ellie. Parfumul misterios este mai puternic decât oricând. îl înconjoară din toate părţile, insinuându-se peste tot, până când asta e tot ce simte. Insistent şi liniştitor. Ca o mână mângâindu-l pe ceafa.

ZIUA A DOUA

Al nostru sine, ascuns în noi,
E cel mai înfricoşător;
Iar asasinul, ascuns în casă.
Ororii i-e cel mai puţin dator.

Emily Dickinson

20. Steven

Umerii îl dor îngrozitor. Stă aşezat, cu bărbia sprijinită în piept, şi îşi roteşte capul în toate părţile, ca să-şi relaxeze muşchii. Ar vrea să strige, dar are gura foarte uscată, iar limba îi este lipită pe cerul gurii. O trece încet peste dinţi, de câteva ori, dar tot nu poate să articuleze cuvintele. Pleoapele îi cântăresc o tonă. Se concentrează să le ridice, iar întunericul este înlocuit de un alb orbitor. Pe măsură ce acesta se retrage, apar nişte umbre vagi, conturul unei canapele şi pete înceţoşate de galben şi roşu dansând într-o ramă întunecată – şemineul. Se află în living.

încăperea este mai întunecată decât înainte, iar el stă înţepenit în faţa unui ecran uriaş de televizor, pe care nu se văd decât purici. Lumânările. Toate lumânările s-au stins de ceva timp, iar ecranul nu este al unui televizor, ci e doar fereastra uriaşă şi întunecată din living. Afară, furtuna s- a întors, iar fulgii de zăpadă se izbesc de geam înainte de a cădea la pământ, dându-i o idee despre vuietul vântului ce trece chiar şi prin bariera dublă de sticlă. Dincolo de acest potop iernatic, cerul e încărcat cu nori de un cenuşiu întunecat, iar asta îl împiedică să-şi dea seama dacă e zi sau noapte – cât timp zăcuse inconştient?

Ce se întâmplase? îşi trimite mintea înapoi în timp, înainte de a se trezi, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, doar ca să găsească, în locul unde ar fi trebuit să-i fie amintirile, o prăpastie enormă. Cât de mult a ratat? Trage de câteva sfori din mintea lui. Recuperează câteva imagini, nişte mirosuri şi câteva cuvinte. Le pune laolaltă pentru a le ţese într-o poveste şi pentru a-şi umple găurile de memorie. Un weekend departe. Au plecat cu maşina, o fată dormind pe locul de lângă el. A sărutat-o sprijinită de un copac, căldura limbii ei pe limba lui, gerul îngrozitor înconjurându-i. Oare s-a întâmplat astăzi? *Ellie.* Numele ei îi străbate mintea ca un glonţ. Capul îi zvâcneşte în partea din spate. Camera pare goală. Ea unde este? Capul, încă greu, se rostogoleşte iar, apoi cade ca al unui student adormit, picotind la o prelegere plictisitoare, cu mintea la limita conştienţei. Continuă să cadă. într-o fântână întunecată. înăuntrul propriului trup. în întuneric, vede faţa ei înfricoşată. Ellie. Ideea că are nevoie de el, că este speriată, că se trezeşte ameţită şi confuză undeva, singură, este ceea ce-l motivează ca, într-un final, să ridice capul şi să-l ţină ridicat.

Deschide gura, dar cuvintele rămân înţepenite, insecte lipite pe hârtia de prins muşte de pe limba lui. îşi drege vocea de câteva ori, până când dislocă acel cuvânt de care are nevoie.

— Ellie.

Vocea lui e aproape o şoaptă.

— Ellie?

Numele ei ajunge pe buzele lui uscate. înghite puţina salivă pe care o poate recupera şi trage aer în piept.

— Ellie?

Un zumzăit slab, undeva în casă.

— Ellie, tu eşti?

Fiecare cuvânt îi arde gâtul. Sus, la etaj. Zgomot de paşi, poate murmur de voci? Pocnetul focului în urechile lui, căldura care-i arde corpul, ecourile memoriei luptându-se să-şi găsească drumul în confruntarea cu vorbele şoptite. Atât de multe informaţii pe care mintea lui nu le poate procesa, ciocnindu-se, trăgându-l în diferite direcţii doar ca să-l lase rotindu-se în propriul trup, în timp ce fierea îi urcă în gât.

Ellie. îşi ancorează mintea în preajma numelui ei, ca să nu fie măturat şi tras sub valurile de informaţii care se învolburează în

jurul lui. După câteva respiraţii profunde, refluxuri violente, îşi aminteşte cuvintele prevestitoare pe care i le spusese ea, cuvinte pe care le ignorase. Vocea ei îi şopteşte, în timp ce imaginile îi fulgeră în minte. Bucătăria înconjurată de un întuneric opac, silueta lui Ellie întoarsă spre sclipirea argintie a ferestrei, apoi ceea ce el confundase cu o spaimă copilărească: *Mi s-a părut că am văzut ceva afară.* O fulgerare, în pădure, pierdut în sărutul lor până când plesnetul unei crengi le-a întrerupt îmbrăţişarea. Altă fulgerare. Trupul ei întins peste al lui, fierbinţeala tot mai stinsă a gurii ei pe gura lui. Neliniştea din vocea ei în timp ce spune *Simt că parcă ne-ar privi cineva.* Poate că ar fi trebuit s-o asculte.

Ellie; acalmia din mijlocul furtunii care urla în jurul şi înăuntrul lui. Trebuia să ajungă la ea, să se asigure că e bine. în impulsul lui de a o salva, se repede în faţă, însă membrele refuză să se mişte, oricâtă energie pune în ele. Este sudat de scaun. Precum mintea, şi trupul i-a devenit acum altceva, refuzând să răspundă la ordine. Zguduiala şi legănatul capului îl dovedesc cu totul. O teamă cu miasmă de mosc umple aerul, împinge pereţii în faţă, înclinându-i spre această nouă realitate, căruia îi este prizonier. Distorsiunea e prea mult pentru el şi o altă criză de greaţă îl copleşeşte, acreala ei îl înţeapă în adâncul gâtului. Respiră încet, ca să ţină răul în frâu.

Mişcare. La etaj, în mod sigur la etaj. în ciuda încercărilor sale de a rămâne calm, imaginaţia îi evocă scenarii sinistre, în care Ellie se retrage spre tăblia patului din dormitor, prada captivă a unui individ fără chip, aflat la câţiva centimetri de ea. Se roagă de Steven să vină s-o salveze, iar el e înţepenit aici, incapabil să ajungă la ea, până când Ellie e înghiţită cu totul de umbra intrusului. încearcă să-i rostească numele, dar cuvântul îi moare în gât înainte de a putea să deschidă gura.

A greşit când a presupus că vor fi în siguranţă aici, singuri şi feriţi de restul civilizaţiei. Putea intra oricine peste ei, orice străin forţat de furtună să caute adăpost, găsind în schimb o ocazie de a primi mai mult de-atât.

Steven se concentrează asupra propriei respiraţii, lasă fiecare gură de aer să limpezească ceaţa, dureros de conştient că fiecare secundă în care nu se clinteşte este încă o secundă în care Ellie are nevoie de el. O secundă mai aproape de cel mai

rău lucru care se poate întâmpla, iar el nu este acolo să-l împiedice.

Un ecou. Un sunet familiar. Numele lui, rostit prelung. Un bâzâit slab care se metamorfozează în galopul îndepărtat al paşilor coborând în fugă treptele din lemn. În tăcerea care urmează, ritmul liniştitor al unei respiraţii umple încăperea undeva, în spatele lui.

— Steven?

Mintea lui se împleteşte pe vocea ei, ajutându-l să se extragă din hăul memoriei. Pleoapele sunt prea grele ca să le ridice, aşa că se concentrează asupra gurii.

— Sunt aici.

Chipul înceţoşat al lui Ellie îşi pierde şi-şi recapătă contururile în faţa ochilor săi. Are părul ciufulit şi privirea unui animal care vrea să fugă. El clipeşte, adaptându-şi vederea până când liniile feţei ei se limpezesc, dar ceva pare în neregulă.

— Cum te simţi?

Are vocea distorsionată, ca într-o legătură telefonică proastă, iar ochii fetei îi cercetează cu repeziciune chipul. Mişcarea lor constantă îi trezeşte iar greaţa din adâncul gâtului.

Ellie îşi ridică palmele de pe picioarele lui ca să-i cuprindă faţa, să-i stabilizeze capul care îi tot cade. Zâmbetul ei neclar îi apare drept în faţă şi simte cum inima i se umflă în acelaşi ritm cu surâsul ei, în timp ce uşurarea îi umple pieptul. Ellie este bine.

— Ce... ce...

O criză de tuse uscată îi întrerupe întrebarea.

— Aşteaptă un pic, spune ea, apoi dispare.

Fără susţinerea ei, capul îi plonjează în faţă, apoi se dă brusc pe spate.

Ellie se întoarce într-o clipă şi, odată cu ea, marginea unui cerc din plastic pe care-l simte apăsându-i buzele. Valul de apă îi inundă gura cu o prospeţime binevenită. O bea lacom; se scurge în pârâiaşe pe la colţurile gurii, i se prelinge pe bărbie, udând gulerul cămăşii. Nu-i pasă. Dă pe gât tot conţinutul. Valul brusc de hidratare nu doar că i-a potolit uscăciunea gurii, ci i-a şi îmbunătăţit starea: plămânii i se dilată complet şi gustă aerul curat, vederea i se stabilizează şi, în sfârşit, reuşeşte să focalizeze. îi revine puterea şi se apleacă s-o îmbrăţişeze pe

Ellie, să-i simtă greutatea trupului pe pieptul lui, să se asigure el însuşi că este într-adevăr OK. Acum poate s- o ia de mână, să înşface cheile de la maşină şi să evadeze departe de-aici, undeva în siguranţă, însă braţele lui refuză să coopereze.

— Ce s-a întâmplat? rosteşte el, dar întrebarea e întâmpinată de o tăcere care creşte între ei, groasă şi stânjenitoare, până când devine insuportabilă.

În timp ce aşteaptă, mintea lui umple spaţiile albe cu un scenariu nou, îngrozitor, unul în care amnezia nu este rezultatul atacului unui intrus, ci al unei combinaţii de beţie şi cădere pe scări, în urma căreia şi-a rupt coloana vertebrală, ceea ce l-a lăsat paralizat de la gât în jos. Ameninţarea unui
străin violent a fost înlocuită de ceva mult mai terifiant.

— Cât de rău este?

De data asta, ea îi răspunde cu o linişte deplină în ochi şi cu o uşoară încruntare a frunţii. Vede mila pe care o simte pentru el. Sentimentul îi provoacă repulsie. Ultimul lucru pe care şi-l doreşte este să inspire milă. Ideea îl face să strângă degetele într-o cange care să sugrume mila aceea. Degetele. Poate să le mişte; deci nu este paralizat. O uşurare vecină cu delirul îi inundă pieptul. Autodiagnosticarea îi oferă încrederea de care are nevoie pentru ca, în cele din urmă, să privească în jos.

Ambele braţe îi sunt legate de cotierele scaunului cu câteva straturi de bandă adezivă. Se apleacă în faţă cât de mult poate. Picioarele sunt legate şi ele, dar nu stă pe un scaun... Este legat de un scaun cu rotile. Se luptă să rupă legăturile, dar acestea nu cedează. Teoria intrusului îi răsare din nou în minte.

— Ellie, du-te şi adu un cuţit sau ceva.

— Nu pot.

Răspunsul ei şi tonul detaşat îl şochează atât de mult, încât amuţeşte. Poate că acela care l-a legat pe el a constrâns-o şi pe ea, amenințând-o cu lucruri inimaginabile dacă nu se supune instrucţiunilor lui. Cel puţin, pare să nu i se fi făcut niciun rău, dar cine ştie ce se ascunde sub haine.

— Dezleagă-mă înainte să se întoarcă.

Ochii ei se măresc, privind rapid pe lângă el spre ceva sau spre cineva. Probabil că instigatorul îi priveşte din spatele lui, controlând-o în tăcere. Dacă se concentrează, poate jura că aude ritmul uşor al respiraţiei străinului.

— Ellie, înţeleg că eşti speriată.

Fiecare cuvânt rostit îi cere întreaga energie pe care o poate stoarce. Ochii ei fug de la chipul lui spre un punct aflat chiar deasupra umărului său drept. Cum au ajuns aici? Acesta trebuia să fie un weekend romantic, doar ei doi încercând să se cunoască mai bine. Toate indiciile pe care le ignorase îi năvălesc încă o dată în minte – pădurea, bucătăria întunecată. Până când sunt albite de o lumină. De luminile orbitoare din mintea lui. Se concentrează asupra lor până când reuşeşte să alunge ceaţa. Farurile, strălucirea lor palidă reflectată în oglinda retrovizoare, pe acea ultimă bucată de drum. O siluetă în umbră, în spatele volanului, în maşina aceea misterioasă, privind cum Lexusul face un ultim viraj pentru a intra pe drumul privat mărginit de pădure. Aceeaşi siluetă strecurându-se în casă în timp ce ei ieşiseră pentru plimbarea de după-amiază, ascunzându-se la etaj şi aşteptând momentul potrivit. Mintea lui refuză să meargă mai departe.

— Ellie, ştiu că eşti speriată, dar poţi face asta.

Fără să spună un cuvânt, ea se ridică, dominându-l de la înălţime. Pletele îi cad peste faţă ca o cortină. Când îndepărtează şuviţele, expresia de pe chipul ei este schimbată. Arată complet ca o altă persoană, pe care el n-o recunoaşte. Aplecându-se, dă la o parte câteva şuviţe ce-i atârnă pe fruntea asudată, cu ochii în ochii lui.

— De ce te-aş dezlega, când eu sunt cea care te-a legat?

21. Ellie

Stă cu gura căscată, dar nu poate scoate o vorbă. Se holbează la mine cu pupilele mărite, pline de un amestec de şoc şi neîncredere. Plămânii mi se contractă în piept şi anxietatea mă furnică prin vene. Nu m-am mai simţit atât de agitată din ziua în care ne-am cunoscut, în cafeneaua unde îi plăcea să meargă, aproape de şcoala lui. Pe când stătea acolo, înţolit perfect, cu părul castaniu şi strălucitor aranjat într-un ciuf rebel, cu ochii de un albastru-închis sub fruntea netedă, perfect dreaptă, în timp ce eu m-am aruncat pe scaun, cu şuviţele de păr lipite pe obraz precum algele de stâncă, simţindu-mă complet neatrăgătoare. în

ciuda tuturor acestor lucruri, el m-a plăcut în ziua aceea; suficient cât să-mi ceară numărul de telefon şi să mă sune mai târziu, ca să confirmăm adresa barului unde trebuia să ne întâlnim ca să bem ceva.

— Ellie, ce mama naibii? mă întreabă cu o voce în care se amestecă furia şi confuzia. Cum ai...

— Ţi-am strecurat ceva, nimic mai mult.

îmi schimb greutatea de pe un picior pe altul, cu o energie nervoasă bâzâindu-mi prin braţe.

— Cum? Când?

— Tu nu eşti femeie. N-ai fost învăţat niciodată să fii precaut şi să nu accepţi băuturi care n-au fost pregătite în faţa ta.

— M-ai drogat?

Cască ochii, cu pupilele în continuare cât o farfurioară, înconjurate de un inel albăstrui, ca o pisică încercând sentimentul enervant că este şoarece, când întâlneşte pentru prima dată în viaţa ei un câine.

Informaţia îl face să slăbească strânsoarea degetelor pe braţele scaunului. Acum nu mai este nimic de spus; nu trebuie decât să aştept. Trebuie să vină de la el, în ritmul lui. Anxietatea îmi străbate iar şira spinării. Tentaţia de-a pleca un pic, ca s-o alung, e puternică, dar mă lupt cu ea. Alergarea a fost încă din adolescenţă mecanismul meu de apărare, înghiţeam kilometri întregi, cu muzica în urechi, până când nu mă mai puteam gândi decât la arsura din gambe şi la ritmul respiraţiei. îmi măcinam grijile sub fiecare pas care se înfigea în pământ.

Priponită în loc, aştept următoarele lui cuvinte.

— De ce, Ellie? Te rog, spune-mi, de ce?

— Este doar o parte a unui joculeţ. Ceva care să facă weekendul... mai interesant. Voiam să fac ceva diferit. Pentru tine. îl privesc pe sub gene. Te rog, iartă-mă.

Am nevoie ca el să mă ierte.

— Ce mama dracului! Sunt legat, spune el, luptându-se cu legăturile. Expresia care îi deformează chipul cere din răsputeri să fie eliberat.

— E parte dintr-un joc despre care am citit. Voiam să condimentez un pic lucrurile pentru aniversarea noastră.

îmi răspunde cu o arcuire a sprâncenelor.

— Am crezut că putem face ceva special, să fim mai aventuroşi. Nu vreau să devenim unul dintre acele cupluri plicticoase.

— Nu era nevoie să mă droghezi. Dacă voiai...

— Ştiu, doar că n-am ştiut cum să ţi-o cer. Mă ierţi?

în vocea mea este o nuanţă de remuşcare şi îmi muşc buza de jos. Tăcerea lui este o invitaţie să continui.

— Intri în joc şi-ţi promit că o să fii norocos. Foarte norocos. Te rog? Hai, fa-mi pe plac.

Pronunţ ultimele cuvinte cu buzele lipite de ale lui. îl sărut şi nu-mi rezistă. Desface buzele, limba lui îmi invadează gura. încă simt gustul lăsat de gin. Mă împing în el, luptându-mă pentru control în acest schimb, până când îl lipesc cu spinarea de scaun şi îşi dă capul pe spate. Mă desprind, lăsându-l să respire gâfâit. Rupe primul tăcerea.

— Despre ce joc e vorba?

— O să-ţi placă la nebunie, crede-mă, îi zâmbesc eu.

Recuperez teancul de hârtii de pe măsuţa de cafea, unde l-am lăsat ieri. Rezemată de spătarul canapelei, savurez acest moment de aşteptare – frunzăresc paginile, revizuiesc ordinea lor –, emoţia de a fi pe marginea bărcii, înainte de a plonja în scufundare. Odată ce voi deschide gura, totul se va pune în mişcare, iar greutatea cuvintelor mele va dărâma prima piesă de domino.

— Aşadar, profesore, cred că o să-ţi testăm cunoştinţele de literatură. Texte celebre şi autorii lor.

— în regulă...

Cuvintele au o umbră de incertitudine.

— Să începem cu ceva uşor: „Să vezi o lume într-un grăunte de nisip şi un rai într-o floare sălbatică, să ţii infinitul în palmă şi eternitatea într-un ceas”. Cine a scris asta?

Mândria îi aduce un zâmbet pe chip.

— William Blake.

Vanitatea nu are limite, nici măcar pe acelea impuse de banda adezivă.

— Bine, profesore.

Zâmbind, îmi trag puloverul peste cap, apoi îl arunc spre el. Acum sunt în şosete, colanţi şi o vestă matlasată direct peste sutien. Atenţia i se ascute şi îşi îndreaptă spinarea.

— Dar ce zici de asta: „Nu sunt o pasăre; şi niciun laţ nu mă poate prinde: sunt o fiinţă umană, cu voinţă proprie”?

— *Jane Eyre,* răsună în aer răspunsul lui.

Zâmbesc, îndesându-mi degetele mari în talia colanţilor. Aşteptarea şi flăcările lumânărilor rămase îi sclipesc în ochi. Dacă ar fi fost lup, acum şi- ar fi lins buzele. în loc să continui cu ceea ce aşteaptă, mă aplec şi-mi scot şosetele.

— Oh, haide, serios.

Rânjesc în faţa aparentei sale dezamăgiri.

— Ştii, toate lucrurile bune...

— Ştiu, ştiu.

Frunzărind paginile, mă opresc la următorul citat.

— Acum ăsta. „Ne iubeam cu o iubire prematură, marcată de o înverşunare care adeseori distruge vieţile adulte”. Vreo idee?

Se încruntă în tăcere. Recunoaşte citatul, dar îl caută, încercând să plaseze propoziţia pe pagina potrivită, în cartea potrivită. Sar de pe spătarul canapelei, micşorând distanţa care ne separă, până ajung să mă aşez la el în poală. Cu gura apropiată de a lui, repet cuvintele, aproape lipindu-mi buzele de ale sale.

— Pot să primesc un indiciu?

îşi ţuguie buzele la ultimul cuvânt, aproape transformându-l într-un sărut.

— „Era Lo, doar Lo dimineaţa, când stătea în picioare, un metru treizeci, într-o şosetă. Când era îmbrăcată în nădragi, era Lola. La şcoală, era Dolly”.

— *Lolita.*

Numele a ieşit mai mult ca o şoaptă purtată pe pielea mea de respiraţia lui caldă, încă asezonată cu un damf de gin. Stând la el în poală, îmi flutur vesta, rămânând doar în sutien şi colanţi şi cu erecţia lui apăsându-mi pe fese.

Chiar şi legat în scaunul cu rotile se bucură de joc, poate savurând în secret faptul că el este subiectul în jocul meu. Descoperind că există plăcere în abandon, în anticipare.

— Ce câştig? mă întreabă cu ochii holbaţi în scobitura dintre sâni, viitoarea recompensă pentru următorul răspuns corect aşteptând sub sutienul meu din bumbac.

Trupul meu este premiul la care este îndreptăţit dacă spune

cuvântul corect. în clipa aceea, văd cum trăsăturile chipului i se înceţoşează, transformându-l în efigia tuturor acelora care îşi cer drepturile asupra noastră: tipii care mi-au pus mâna pe fund la petreceri sau în baruri, bărbaţii în vârstă care m-au urmărit cinci cvartale când am îndrăznit să le refuz un zâmbet şi un răspuns, băiatul de la întâlnire care mi-a luat mâna să o pună pe prohabul lui când ne-am sărutat prima dată.

Este atât de predictibil. E un mister cum de n-a reuşit nimeni să vadă prin el. Oamenii pot dezvolta o orbire selectivă pentru ce nu vor să vadă, înşiră poveşti ca să se distragă de la ceea ce este în faţa lor.

— Ultima. „Nu mă pot gândi decât la tine”.

Mă priveşte tară expresie. într-adevăr, cuvintele astea sunt un clişeu, apar într-o grămadă de romane. Mă mişc înspre el.

— Dar ce zici de: „Nimeni nu m-a făcut până acum să mă simt aşa”?

Tot nicio scânteie de recunoaştere din partea lui. în ciuda drogurilor şi a
faptului că e legat, încă pare lipsit de griji, confortabil în convingerea că mă cunoaşte, că nu sunt o ameninţare. Sunt Ellie, iubita lui timidă, fata care roşeşte ori de câte ori îi face un compliment, fata care îl lasă întotdeauna să facă aşa cum vrea el, care face ca totul să fie despre el. Sigura, predictibila Ellie. Acţiunile mele nu merită să te gândeşti după aceea la ele. Este atât de nepăsător, atât de orbit de strălucirea siguranţei de sine, încât nici nu s-a întrebat măcar de unde mama naibii a apărut scaunul ăsta cu rotile.

îmi umezesc buzele.

— Poate asta o să te ajute.

Mă aplec şi obrajii aproape că ni se ating, apoi îi şoptesc la ureche ultimul indiciu.

— „îţi mulţumesc pentru noaptea trecută, profesore H. J, xxx”

Ultima propoziţie îi încordează muşchii din corp, îi sapă şanţuri adânci pe frunte când îşi dă seama cine este autorul. Mâna dreaptă se luptă cu legăturile.

Pentru prima dată nu are niciun răspuns deştept, niciun cuvânt. I le-am furat pe toate. Toată încrederea lui înnăscută i se topeşte de pe chip şi un alt tip de entuziasm îmi gâdilă vârfurile

degetelor. Aerul este îngreunat de schimbul de putere din cameră, pentru prima dată în relaţia noastră. Sunt atâtea lucruri pe care vreau să i le spun.

Mă fulgeră peste tot cu privirea. Este îngrijorat. Nu mai sunt Ellie cea sigură şi predictibilă.

Chiar mai mult de-atât: ştiu de mesaje.

Ştiu de ea.

22.

12 februarie

Astăzi m-ai zărit după ce mă ascunsesem în spatele unui chiparos, pe trotuarul opus, ca o Nancy Drew-[2]- de mâna a treia.

M-ai întrebat:

— Ce cauţi aici?

M-ai apucat de braţ şi apăsarea degetelor tale mi-a săpat în carne, apoi m-ai grăbit să trec strada şi m-ai băgat repede la tine în bloc.

Aerul cunoscut al apartamentului tău mi s-a părut străin de această dată, în timp ce mă agitam de colo până colo, încercând să-mi dau seama unde îmi este locul. Atmosfera era oarecum diferită, o aromă acrişoară de citrice persista înăuntru, apoi mi-am dat seama – era mirosul ei.

Te-ai aşezat lângă mine. Parfumul tău abia dacă ascundea mirosul de dedesubt, mirosul pe care-l ştiam cândva atât de bine, mirosul pe care obişnuiam să-l simt pe mine.

— Te iubesc, am răbufnit.

N-o spusesem niciodată până acum, nu pentru că n-am crezut-o, ci pentru că eram îngrozită de reacţia pe care ai fi putut-o avea.

Ai oftat iar, şi acel mic pufăit mi-a distrus sufletul mai mult decât toate cuvintele pe care mi-am imaginat că le-ai putea spune. M-am uitat ţintă la peretele din spatele tău. Mi-am imaginat un pat nefacut, o pernă scobită de urma capului ei. Imaginile s-au lichefiat în ochii mei şi am încercat din greu să nu clipesc.

M-ai prins de încheietură şi m-ai întrebat:

— Ce ai aici?

Mi-ai desfăcut degetele ca să scoţi la iveală o bucată împăturită de hârtie, cuibărită în palma mea. Ai despăturit fotografia şi culoarea ţi-a fugit din obraji.

— Îţi dai seama cât de mult mă răneşti cu asta?

Ai ridicat tonul vocii, iar eu m-am chircit sub biciul dezamăgirii tale, care m-a strivit atât de tare, încât am crezut că o să mă sfărâm.

— Dacă ar cădea în mâinile nepotrivite?

Mi-ai smuls fotografia din mână şi, fără să-i mai arunci o privire măcar, ai rupt în bucăţi versiunea noastră imprimată. Ai spintecat-o chiar prin mijlocul zâmbetului meu, transformând povestea noastră în confetti.

23. Steven

Pielea ieftină se cojeşte sub unghiile lui, în timp ce zgârie şanţuri în braţul scaunului. Cum se poate întâmpla aşa ceva? Mereu a fost grijuliu în privinţa lui J. şi nu i-a dat niciodată lui Ellie motive să se îndoiască de el. Banda adezivă i se strânge pe încheieturi şi pe glezne şi îi fură dreptul de a se sustrage acuzaţiilor ei plecând pur şi simplu. L-a păcălit. Nu-şi imaginase că e genul ăsta de fată. Genul căruia îi place să joace jocuri, mai ales tipul ăsta de jocuri. între ei s-a aşternut liniştea, inconfortabilă şi grea din cauza lucrurilor care n-au fost spuse. Steven e sigur că ea are întrebări; şi el are, dar în acest caz întrebările pe care i le-ar pune ar însemna că este un adevăr în ceea ce a descoperit. În şemineu, buştenii arzând pocnesc şi plesnesc ca nişte oase călcate în picioare.

— Deci? îl întreabă ea sprijinindu-se de fereastră cu trupul înclinat, aşa încât doar umerii iau contact cu sticla, cu braţele petrecute pe sub sâni, cu gleznele încrucişate.

Are faţa impasibilă şi îl priveşte de sus; el e nevoit să-şi răsucească gâtul în lateral ca să se uite în spate. Ceva e diferit, dar nu poate spune exact ce anume.

— Aştept, adaugă ea.

Ochii ei. Au o răceală pe care n-a mai văzut-o până acum.

Fiinţa ei a devenit un hău, de parcă cineva a scobit din acest trup ceea ce o făcea pe Ellie să fie Ellie.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

Se foieşte pe scaun ca să-şi încrucişeze picioarele, uitând pentru o clipă că acestea sunt încă legate de suportul pentru tălpi.

— Lasă tâmpeniile, Steven. Ştiu deja. Vreau doar să te aud spunând-o.

Există o anumită asprime în vocea ei, în control, în atitudine; n-are nicio
idee cine e fata din faţa lui. De parcă ar fi fost schimbată în timp ce zăcea inconştient. E o nebunie. Ar trebui să fie în Stockton, făcând o plimbare pe ţărm, aplecându-se să intre şi să iasă din magazinele cu antichităţi. Ea şi-ar trece braţul prin îndoitura cotului lui, cerându-i opinia ca să aleagă ceva pentru apartamentul ei. Când ar găsi obiectul, el ar insista să i-l cumpere, doar ca să-i vadă zâmbetul acela particular luminându-i chipul. După cumpărături, s-ar aşeza într-un bistro cu mesele acoperite cu pânză cadrilată, unul dintre locurile acelea unde meniul pretinde că toate ingredientele sunt procurate din zonă, un local deţinut de cineva care a vrut să scape de stresul traiului într-un oraş mare. în schimb, nimerise în coşmarul ăsta. în jurul lor, încăperea pulsa de strălucirea portocalie a focului, ridicând umbre ca şi când pereţii ar fi fost vii.

— Nu-i nimic. Una dintre elevele mele se distrează. Asta e tot, îţi jur...

— Serios. „îţi mulţumesc pentru noaptea trecută". Asta e o farsă?

— Am ajutat-o cu un eseu, asta e tot.

— Ţi se pare că sunt tâmpită?

— De ce te-aş înşela? N-are niciun sens.

— Semeni aşa de mult cu taică-tău!

Ultimele cuvinte au biciuit aerul cu înţepătura unei acuzaţii. Menţionarea neaşteptată a bătrânului l-a şocat. Era ultimul loc în care şi-ar fi imaginat că o să-l urmărească umbra nemernicului ăluia bătrân. Dacă Ellie l-ar fi întâlnit, poate că ar fi avut o ţintă mai valoroasă pentru furia ei, dar n-o făcuse. Se asigurase el de asta.

— De ce îl aduci în discuţie pe tata?

— Pentru că şi tu eşti exact ca el, nu-i aşa?

— Cum ai putea să ştii aşa ceva?

Ca unic răspuns, ea şi-a coborât privirea spre fereastră, cu faţa ascunsă de cortina pletelor.

El simte că există lucruri pe care nu i le spune. Desigur, nu poate fi una dintre ele – una dintre studentele cu ochi căscaţi ale lui taică-său. Reface paşii din viaţa ei, căutând poteca pe care s-ar fi putut intersecta cu profesorul Stewart Harding. Dar, de fapt, viaţa pe care a dus-o înainte ca ei să se întâlnească este în mare parte un mister pe care, până acum, n-a avut un motiv real să-l dezlege. Oare aici se află răspunsul?

— Doar spune-mi adevărul. Te rog.

Este prea supărată pe el ca să fie vorba în vreun fel despre tatăl lui. Este vorba despre ce a făcut sau nu a făcut el şi despre sentimentele ei pentru el.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Tu nu ai răspuns la întrebarea mea, i-o întoarce ea.

— Putem să vorbim despre...

— Vorbim, iar eu îţi cer să-mi spui adevărul.

Unde este fata care se uita la el pe sub bretonul ei lung? Care îi cerea mereu părerea şi-l asculta, agăţându-se de fiecare cuvânt al lui? Se uită la buzele ei muşcate, la ochii mânioşi. Este acelaşi chip, dar nu o vede pe Ellie a lui, sfioasa, nehotărâta Ellie – fata care l-a făcut să aştepte. Şase întâlniri înainte de a fi de acord. Aşteptarea îl înnebunise în această epocă a recompensei imediate, dar aşteptarea amânată făcuse recompensa mult mai satisfăcătoare.

— Ţi-l spun. îţi jur...

— Nu jura.

Cuvintele cad ca lama unui cuţit, tăindu-i minciunile.

Asta nu e ea. Cumva, asta nu este opera ei. Scotoceşte prin minte după un indiciu. Cineva trebuie să o fi ghidat pe drumul ăsta, să o fi transformat pe Ellie pe care o ştia el în această fată răzbunătoare din faţa lui.

— Până acum trebuie să mă fi luat drept idioată, iar eu trebuie să fi acceptat asta, dar lucrurile se opresc aici. Ştiu, aşa că n-are niciun rost să minţi. Nu faci decât să mă insulţi. Am văzut mesajele. Ştiu de ea.

Ultima ei propoziţie îi îngheaţă măduva spinării, înţepenind-o.

Nu poate fi o coincidenţă. Cuvânt cu cuvânt ce îi spusese şi J. în ultimul mesaj trimis.

Şi le-a imaginat pe J. şi pe Ellie, poate în spaţiul familiar de la Norman's Café – dar nu voia ca prezenţa lor să-i strice vânătoarea obişnuită, iar ele nu şi-ar fi dorit oricum riscul de a da peste el. în schimb, le-a relocat într-unul dintre locurile acelea la modă unde mobila desperecheată de living ţine loc de aranjament sofisticat. Şi-a imaginat-o pe J. prăbuşită pe o canapea veche şi desfundată, în timp ce Ellie şedea pe marginea unui fotoliu din catifea verde, frângându-şi mâinile, cu ochii strălucind sub o pojghiţă groasă de lacrimi. încercând să împace ce-i spune J. cu certitudinile pe care le are în legătură cu ceea ce este între ea şi Steven, cu angajamentul lui faţă de ea. Relaţia lor se rupe sub acuzaţiile lui J.

îmi pare rău. Na vreau să te rănesc, dar cred că ar trebui să ştii.

Nu se poate. Nu mi-ar face aşa ceva tocmai mie. Nouă.

Uite, nu e nevoie să mă crezi pe cuvânt. Crede asta.

J. împingând telefonul spre Ellie, manevrându-l pe după cănile din porţelan supradimensionate. Ellie cu obişnuitul ei cappuccino, cu spuma albă neîntinată de praful de cacao. *Cafeaua şi ciocolata n-ar trebui amestecate niciodată,* i-a spus ea odată, cu o expresie solemnă. Ellie, holbându-se la ecranul telefonului lui J.

Mesajele astea ar putea fi trimise de oricine.

Verifică numărul de la care au plecat.

Fiecare cifră a numărului său de telefon este un cui în sicriul încrederii lui Ellie în el. Fiecare clipire eliberează o lacrimă de pe genele ei.

Cum a putut fi atât de neglijent? N-ar fi trebuit niciodată să aibă încredere în J.

Cât Ellie aşteaptă, scotoceşte prin minte după răspunsul potrivit, dar o durere persistentă îi zvâcneşte în spatele ochilor, împiedicându-l să rămână concentrat. Peste tot în jur, pereţi de tencuială şi sticlă îl ţin captiv, iar camera prinde contur deasupra lui. Afară, vântul se roteşte cu atâta putere, umplând aerul cu atât de mulţi fulgi de zăpadă, încât nu poate distinge nimic de care să fie sigur. Dacă are dreptate şi Ellie s-a întâlnit cu J., ştie că n-are de ce să se teamă; o eclipsează pe J. în toate

felurile posibile. Până la urmă, ea este motivul pentru care a pus capăt chestiei cu J., orice-o fi fost ea.

— Nu înseamnă nimic; ea nu înseamnă nimic. Trebuie să mă crezi.

— De ce, pentru Dumnezeu, ar trebui să te cred?

Are toate barierele de protecţie ridicate, ţine braţele strânse la piept, cu palmele pe coate, iar faţa poartă o mască de ostilitate. Nu e chip să pătrundă până la ea.

— Nu e decât o fată oarecare, nu înseamnă nimic pentru mine.

— Drăguţ... aşadar, doar te-ai folosit de ea.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Am avut un moment de slăbiciune; efectiv, s-a aruncat pe mine.

— Vrei să zici că e vina ei?

— Este...

— Ai fi putut spune „nu”.

— Ellie, te rog.

— Cât timp a durat treaba asta?

— Nu prea mult. Am regretat imediat ce s-a întâmplat. De asta m-ai legat? Nu e nevoie de aşa ceva. Eşti în siguranţă cu mine. Nu ţi-aş face niciodată rău.

— Tocmai mi-ai făcut.

în cameră se lasă tăcerea, precum zăpada care se aşterne afară. Scuturând din cap, Ellie se desprinde de fereastră şi se îndreaptă spre şemineu, cu linia trupului luminată de strălucirea portocalie a flăcărilor. Umerii i se lasă şi mâinile dispar în coama de păr. îl întristează s-o vadă aşa. N-a avut niciodată de gând s-o rănească, n-a vrut ca ea să afle. Pur şi simplu s-a întâmplat. Felul în care îl privea J... n-a ştiut cum să spună nu. Nu ei, ci ideii de a fi cu ea, încântării că este dorit, râvnit. Ea nu înseamnă nimic; în mod sigur nu înseamnă că-i pasă mai puţin de Ellie.

— Cum ai putut?

Cuvintele abia i se aud peste hohotele focului.

— De unde ai aflat?

— Contează?

— îmi pare rău. Te rog, poţi să mă dezlegi?

— îţi pare rău că ai făcut-o sau îţi pare rău că te-am prins?

Cuvintele ei sunt otrăvite cu un dispreţ pe care nu i l-a mai văzut niciodată.

— N-am vrut niciodată să te rănesc. Ellie, uită-te la mine.

Ea îi ignoră cererea, privind ţintă în întunericul de-afară, unde lumina stelelor este acoperită de o plapumă groasă de nori.

— Te rog, uită-te la mine.

Are nevoie ca ea să-l privească. Poate s-o convingă, s-o facă să înţeleagă, dar trebuie să stabilească mai întâi o conexiune cu ea. Odată ce ochii lui se vor aţinti în ai ei, va găsi o cale să ajungă la ea, o cale s-o determine să vadă. J. subestimase legătura pe care o împărtăşea cu Ellie. Este o bună ascultătoare, întotdeauna a fost aşa. în ziua în care s-au cunoscut, la Norman's Café, ea a şovăit la început, dar el a ales vorbele potrivite şi i-a câştigat încrederea şi numărul de telefon. Ştie că poate aduna cuvintele la care ea va răspunde, combinaţia corectă pentru a exprima remuşcarea, ceea ce-i va aduce iertarea ei, îl va elibera din strânsoare şi de pe scaunul ăsta. Dacă el îi poate ierta lipsa de discernământ care o făcuse să-l drogheze şi să-l lege, în mod sigur o putea ierta şi ea pe-a lui.

— Ea a fost singura?

întrebarea vine în timp ce ea îşi priveşte încă reflexia sau poate pădurea din spatele acesteia, Steven nu poate şti exact.

— Ellie...

înainte să poată adăuga ceva, ea se desprinde de lângă fereastră, micşorând tot mai mult distanţa dintre ei, până când se ghemuieşte în faţa lui, cu braţul atârnând cald la el în poală.

— Spune-mi adevărul, Steven. Putem trece prin asta, dar numai dacă îmi spui adevărul.

în cuvintele ei se simte o nevoie grăbită. îşi împleteşte degetele cu ale lui, în aşteptarea răspunsului, iar expresia de pe chip îi cere să nu-i mai rupă inima încă o dată. în lumina slabă, pielea lui Ellie aruncă o strălucire palidă, dându-i un aspect fantomatic, de parcă n-ar mai fi de fapt acolo. Preţ de o clipă, Steven regretă că nu a fost doar un străin care să-i fi atacat. Cel puţin, atunci ar fi ştiut cum să se protejeze pe sine şi s-o protejeze şi pe ea de genul ăsta de atac.

Ce să-i spună? Dacă ştie doar de J., de ce s-o mai rănească în

plus? Dar dacă ştie tot şi îl prinde că minte... Arătătorul lui zgârie pielea de pe braţul scaunului cu rotile. Care este răspunsul corect? Ceea ce se cuvine să spui poate fi foarte diferit de adevăr. Zgomotul tot mai mare făcut de unghia lui pe piele îi zgârie auzul, dar nu se poate opri. în tot acest timp ochii ei sunt aţintiţi asupra lui, implorând, neclintiţi.

Mai fusese în acest punct, cu mulţi ani în urmă. Aceiaşi ochi, un chip diferit. Aparţineau mamei sale. S-a uitat la el cu aceeaşi suferinţă picurând din privire, pe când el avea doar treisprezece ani. Tocmai se întorsese după ce petrecuse câteva zile cu taică-său, care era în turneu cu ultima sa carte. S- a aşezat la masa din bucătărie în dimineaţa de după sosirea acasă – şcoala începea curând –, în timp ce taică-său plecase singur spre vest, cu hotărârea primilor pionieri. în timp ce-i aşeza pe farfurie frigănelele, preferatele lui, maică-sa îl copleşise cu întrebări. îşi îndesase în gură aluatul cald cu scorţişoară, aşa încât rostea cuvinte sporadice şi greoaie.

S-a ridicat imediat după ce a înfulecat ultima înghiţitură, iar picioarele scaunului au zgâriat dalele de gresie. N-a apucat să facă niciun pas, căci mâna mamei l-a oprit, aşezându-i-se grea pe umeri. L-a fixat cu aceeaşi privire cu care-l fixează Ellie acum. întrebarea mamei de atunci nu era prea diferită de a lui Ellie; răspunsul lui, identic.

— Nu, îi răspunde. Nu mai e nimeni altcineva.

24.

25 februarie

Te-ai scuzat cu unul dintre acele zâmbete ale tale care mă fac să mă prăbuşesc în propriul trup, spunându-mi că speri să înţeleg, dar că de acum înainte trebuie să renunţi la sesiunile noastre private, fiindcă ai mult de lucru în această perioadă. Nu-mi amintesc ce ai mai spus după aceea. Totul este în ceaţă.

M-am străduit să schiţez ceea ce speram să fie un surâs convingător.

— Desigur, înţeleg, este în regulă.

Nu este în regulă, este departe de a fi în regulă. Dacă „în regulă" ar fi soarele, atunci eu aş fi cea mai îndepărtată planetă de el. Nu este în regulă, este un bolovan care mă striveşte, este

inima mea făcută bucăţi, este o durere atât de viscerală, încât mă face să ies din încăpere şi să mă reped în prima cabină de toaletă.

Mai târziu te-am întrebat:

— Am greşit eu cu ceva?

— Nu ştiu la ce te referi, mi-ai răspuns. Nu e nimic greşit. Diseci prea mult lucrurile. Pur şi simplu sunt ocupat.

Câteodată, durerea devine altceva. Ca atunci când poţi strivi o bucată de hârtie într-o suprapunere de straturi, ca să se transforme într-un cocor, o floare de lotus sau un fluture. Câteodată, suferinţa mă chirceşte, se preface în furie şi cred... cred că tu m-ai costat fericirea şi poate – spun doar că poate – ar trebui să plăteşti pentru asta.

25. Steven

Ea se ridică oftând şi-şi trage degetele dintr-ale lui. Banda adezivă din jurul încheieturilor îl împiedică s-o urmeze.

— Poţi, te rog, să mă dezlegi, ca să putem vorbi ca oamenii?

— De ce aş dezlega un mincinos care în mod evident n-are niciun pic de respect pentru mine? îi răspunde ea, apucând din nou teancul de hârtii de care se folosise în jocul de mai devreme.

— Ellie...

— Ai zis că n-au fost altele?

— Da, dar...

— Atunci cum numeşti chestia asta?

îi aruncă nişte foi care îi aterizează în poală. Coboară privirea şi simte cum fiori de gheaţă îi alunecă iar pe şira spinării.

— Şireata aia de J. este roşcată, dacă zic bine, nu-i aşa?

în scobitura subsuorilor i se adună bălţi de sudoare, udând materialul cămăşii de sub pulover. Fotografiile neclare înfăţişează o fată cu părul lung şi blond, purtând nişte chiloţi albi din dantelă împestriţaţi cu floricele brodate, iar data şi ora tipărite pe hârtie strigă la el din colţul de jos, din dreapta. Se blestemă că a făcut pozele alea, se blestemă pentru momentul de slăbiciune. Nu voia decât să-i facă fetei pe plac în ziua aceea.

Ar fi trebuit să spună „nu”. N-avea nevoie de poze. Şi le amintea pe toate.

Lui A. îi plăcea mult să-i pozeze. în ciuda prinţului de proastă calitate, i se vede clar expresia de mulţumire de pe faţă. Felul în care arăta întotdeauna după ce făceau sex.

încetase să se mai vadă cu ea la scurtă vreme după ce începuse să se întâlnească cu Ellie. O întâlnise la biblioteca publică, unde făcea cercetare pentru un proiect. Dăduse peste el coborând în fugă scările uriaşe şi îi doborâse cărţile din braţe. Scuzele ei insistente îl făcuseră să zâmbească. îi plăcea felul în care îşi trecea degetele prin caiet, în timp ce-l asculta. Stabiliseră să se întâlnească din nou două zile mai târziu, când o şi sărutase pentru prima dată, în secţiunea de astronomie. Avea gust de cireşe şi îşi lipise trupul de al lui, cu putere – o ofertă pe care n-o putuse refuza. îi cedase foarte repede.

Am crescut într-o casă de copii. Mama este o drogată, tata un donator de spermă tipic, care n-a stat prea mult prin preajmă. Nimănui nu i-a păsat vreodată de ceea ce fac. Am fost întotdeauna de capul meu.

Era disponibilă oricând îi cerea, recunoscătoare pentru atenţia şi experienţa lui de bărbat, nu de băieţandru. Prima dată când a dus-o la el în dormitor a ţinut-o de mână, cu degetele împletite cu ale ei, la fel cum făcuse Ellie o clipă mai devreme. Fotografiile fuseseră ideea ei – deja se culcau împreună de câteva săptămâni.

La el în poală, fotografiile prind viaţă. Membrele palide ale lui A. se ridică de pe hârtie, până când o vede aievea stând pe patul lui, aşa cum făcuse în ziua aceea.

Crezi că sunt frumoasă? îl întrebase ea, punându-şi sutienul.

Sigur că eşti, replicase el, sărutându-i buzele pline. Abia făcuseră sex şi obrajii îi erau încă îmbujoraţi de la orgasm.

— Vreau să pozez pentru tine.

Se lăsase pe spate pe pat, oferindu-i-se.

— îmi faci o poză? Vreau să văd cum arăt după ce ţi-ai dat drumul în mine.

A fost bucuros să-i facă pe plac, iar ea s-a întins în faţa lui complet expusă, vulnerabilă şi absolut încrezătoare. După câteva cadre, a aruncat telefonul deoparte şi i-a cuprins trupul în al lui, ca să-i dea drumul înapoi în lume treizeci de minute mai târziu. După acest moment, relaţia lor s-a terminat destul de repede.

Fata fusese o luminoasă stea căzătoare, ale cărei raze l-au distras pentru o clipă. N-ar fi trebuit să păstreze pozele, dar ori de câte ori se uita la ele, cu degetul ezitând, gata să le trimită în coşul de gunoi, ele îi aminteau de felul în care se simţise în ziua aceea şi, cu pieptul umflat, zâmbea către ecran şi păstra fotografiile la locul lor, în computer.

Refuzul de a le şterge demonstrează o slăbiciune care-l înfurie. Privirea încremenită a lui A., pe care n-o mai văzuse niciodată capturată pe hârtie – şi care trăia doar în pixelii de pe ecran –, îl face să se întrebe cum aterizaseră acele poze neclare în mâinile lui Ellie şi, în cele din urmă, la el în poală. în piept i se strârneşte o furtună ce-i încleştează maxilarul, îi încordează braţele şi îi întăreşte muşchii în confruntarea cu banda adezivă, în timp ce ruşinea se încheagă în indignare.

— Ai intrat în computerul meu tară ştirea mea?

Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că Ellie era tipul de fată geloasă care îţi scotoceşte prin lucrurile personale, ignorând limitele pentru că se simte îndreptăţită la fiecare bucăţică din viaţa celuilalt, lipsindu-l de orice intimitate. Dar cum a ştiut ce să caute, în primul şi în primul rând? Nimeni nu ştia de ele, nici măcar J. *în mod sigur*, nu J. Singura persoană care ştia... frica nu-i permite să-şi termine gândul. A. trebuie să fi fost cumva amestecată în treaba asta – cam aduce a impulsivitatea ei. Acel spirit liber care îl atrăsese – felul în care îl trăgea prin colţuri dosnice, printre rafturile înalte cu cărţi, mereu în pericol să fie surprinşi; felul în care îl dezbrăca, imediat ce închidea uşa. Oare acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru că pusese capăt scurtului moment pe care-l împărtăşiseră – îi sabota şansa de a avea o relaţie fericită, spunându-i lui Ellie?

în minte îi apare o altă scenă, în care A. pierde vremea prin faţa blocului unde locuia el, aşteptându-l să apară şi văzându-l în schimb cu Ellie. Mai târziu o aborda pe ea, spunându-i totul, legănându-se înainte şi înapoi pe tocurile ghetelor, ca o bilă din oţel aşteptând să câştige balansul necesar pentru a-i zdrobi relaţia. Acum, n-a mai rămas decât ca el să fie tras în ţeapă pe bucăţi. Nu o să înţeleagă niciodată această nevoie de a persista într-o răzbunare atât de meschină, nevoie atât de prezentă la femei. De ce nu reuşesc să-şi vadă de drum, cu demnitate?

— M-ai înşelat, şi nu cu una, ci cu două fete, şi tot *mie* ar trebui să-mi fie ruşine că am intrat în computerul tău?

Se ridică iar, dominându-l, obligându-l să-şi dea capul pe spate ca să o poată privi.

— Eşti ceva de necrezut.

Lăsându-l captiv în scaun, împreună cu acuzaţiile ei, se îndreaptă spre căruciorul încărcat cu sticle şi îşi toarnă ceva de băut. Dă pe gât două degete de gin, apoi umple iar paharul. Metamorfoza continuă. „Ellie" pe care o ştie el nu suge alcoolul în halul ăsta; soarbe ca un copil, bea încet, sperând să atenueze amărăciunea cu înghiţituri mici, de bebeluş. Nu este persoana care să dea o duşcă pe gât fără să clipească.

— Cum ai putut să-mi faci aşa ceva tocmai mie? Nouă?

Caută febril prin minte cuvintele cu care să-i explice că toate astea n-au nimic de-a face cu ea, cu ei, că relaţia lor este ceva ce există la un alt nivel decât fetele astea. Ele satisfac o dorinţă, scarpină o mâncărime. Sunt superficiale şi nesemnificative comparativ cu ce simte alături de ea.

— Poţi să-mi dai nişte apă?

— Poftim?

Cererea lui neaşteptată o face să-şi îngusteze ochii mari, până când aceştia ajung ca două fante subţiri.

— Apă. Poţi să-mi mai dai un pic? Am gura încă foarte uscată şi mi-e greaţă în continuare. Te rog?

Oftând, Ellie iese din cameră. Ca şi cum el ar fi devenit o povară. Fără privirea ei pătrunzătoare şi tirul neîncetat al întrebărilor şi acuzaţiilor, Steven poate, în sfârşit, să-şi adune gândurile.

Singurul motiv pentru care-l poate urî într-atât este că se simte rănită. Suferinţa o face să se dezlănţuie, iar reacţia aceasta exagerată înseamnă că-l iubeşte. Acţiunile lui n-ar fi afectat-o într-atât dacă nu i-ar fi păsat. A., J., oricare dintre ele i-a dezvăluit relaţia, nu a reuşit să stingă şi iubirea pe care i-o poartă Ellie. Ştie genul ăsta de suferinţă, durerea aceasta năucitoare. Are şi un nume pentru ea; un nume la care nu s-a mai gândit de ani întregi. Zoey.

Când o să se întoarcă, o să-i spună, o să-i arate cât de mult înseamnă pentru el. O să spună orice va fi nevoie ca să scape din scaunul ăsta. Dacă preţul pentru libertatea lui este să-şi pună

cenuşă în cap, atunci îi va aşterne la picioare cuvintele potrivite.

Atmosfera din încăpere se schimbă şi mirosul de vanilie şi iasomie se prelinge pe lângă el. O atingere uşoară îi face pielea ca de găină, de parcă ar
fi simţit pe ceafa goală mişcarea uşoară a picioarelor unui păianjen.

— E cineva aici?

întinde gâtul ca să vadă dacă mai e cineva în spatele lui, dar întrebarea este întâmpinată doar de nenorocitele de pocnete din foc.

Parfumul persistă în aer, precum şi amintirea alunecoasă adusă de această aromă, ceva familiar, dar imposibil de localizat. Expresia gravată pe un chip neclar, un zâmbet. Nu al lui J. Nu al lui A., nu al lui C. Şi categoric nu al lui Ellie. Al altcuiva.

înainte de a apuca să definească trăsăturile, este orbit de explozia de lumină din candelabrul de deasupra capului său, iar Ellie revine în cameră. Steven mijeşte ochii, clipind până când privirea i se ajustează la contururile precise din jur, şi repetă în minte cuvintele care o vor convinge.

26. Ellie

Ajunsă în bucătărie, nici nu mă mai deranjez să-mi iau un pahar. Apa ţâşneşte de la robinet şi sorb cu înghiţituri mari din palmele făcute căuş, până simt că mă doare. Apa mă lasă fără respiraţie. îmi stropesc şi faţa, dar nu mă ajută. Este mai dificil decât mă aşteptam. însă am un motiv, unul mai puternic decât orice altceva, mai puternic decât orice milă ar putea stoarce de la mine. Nu poate să dea vina pentru situaţia asta decât pe aroganta şi excesiva lui încredere în sine. Confundă blândeţea cu naivitatea. Chiar crede că nu i-am văzut telefonul – mereu întors cu faţa în jos – pe masă, la cină, sau alături, pe canapea, verificările rapide, la intervale regulate, felul în care îl ascunde intenţionat în buzunarele hainei sau ale sacoului. M-am întrebat mereu dacă este un gest premeditat sau un mecanism de apărare subconştient. Stând aplecată peste blat, simt cum inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

Recent, au mai fost şi tot mai multe drumuri la biblioteca publică, pentru munca lui de cercetare, precum şi tot mai multe planuri anulate sau schimbate în ultimul moment. Dar n-am făcut nicio scenă; n-am cerut explicaţii; nu am încetat să fac sex cu el.

în timp ce sticla se umple sub robinet, ating cu degetul inima din argint. Zâmbetul de pe chipul lui Steven în această dimineaţă, când am deschis cutia. El întorcând clătitele, mirosul aluatului îndulcind chiar aerul din această încăpere, nu cu mult timp în urmă, încrederea mea se fisurează într- o aşchie de îndoială.

Chipul de care am nevoie aşteaptă în spatele pleoapelor mele închise. Amintirile revin. Una dintre ele se ridică mai presus de toate celelalte. Sărutul nostru în seara aceea, departe de ochii curioşi de la petrecere, crescând înăuntrul meu cu senzaţiile stârnite de riscul de a fi prinşi. Amintirea îmi şterge orice îndoieli ar mai fi rămas. îmi fulgeră prin minte ce a făcut atunci Steven şi ghimpii lacrimilor îmi înţeapă ochii. Câteva dintre ele scapă printre gene şi le şterg cu manşeta puloverului.

Doar noi doi. Cuvintele mi se rostogolesc pe limbă de câteva ori, ca mătăniile. în intimitatea bucătăriei, îmi iau timp să mă adun.

— Ascultă, aş vrea să-ţi spun ceva.

Cuvintele lui Steven mă surprind de îndată ce păşesc sub lumina scânteietoare din living.

— Nu mai vrei să bei apă?

— Nu. Ascultă, Ellie.

Expresia i s-a schimbat, de parcă s-ar fi transformat în altcineva în lipsa mea. N-am fost plecată atât de mult timp, îmi spun. Steven cel defensiv şi demn de dispreţ s-a dus, iar acum, în scaunul cu rotile stă o versiune mult mai calmă a lui, cu liniile feţei îndulcite, cu palma dreaptă deschisă, cu degetele făcute evantai. Mă holbez confuză la gestul acesta ciudat, până când îmi dau seama ce vrea şi-mi strecor mâna într-a lui. Mă pregătesc pentru o strângere puternică, o încercare de a-mi frânge degetele, dar, în schimb, mă mângâie cu degetul mare.

— îmi pare rău.

— îţi pare?

Scuza aceasta venită de la el mă ia prin surprindere mai mult decât efortul de a face un gest de iubire. Mă dezbracă de toate emoţiile. Pe chip are întipărită o expresie autentică de remuşcare, în totală contradicţie cu acel Steven pe care îl ştiu.

— Te-am rănit, deşi n-am vrut niciodată să te rănesc. Am fost un nebun, un idiot, futu-i.

Bomba cu „F", neauzită vreodată din gura lui; chiar şi când se lovea cu degetul mic de colţul patului, nu mergea niciodată mai departe de „fir-ar al
dracului". Nici măcar în ziua în care am vărsat cafea pe el, din greşeală.

— Chiar vorbeşti serios?

— Am fost înspăimântat de ideea unui angajament total, iar fetele alea au fost... Am făcut-o de oaie, dar n-o să se mai întâmple niciodată. Dacă îmi mai dai o şansă, n-o să te mai rănesc niciodată în felul în care am făcut-o.

Promisiunea lui vine împreună cu o strângere de mână pe care i-o întorc, spre surprinderea amândurora. Are degetele reci, probabil din cauza bandei adezive care îi încetineşte circulaţia sângelui. Afară, furtuna s-a mai potolit, transformându-se într-un vârtej de zăpadă. Privirea îmi fuge spre bucătărie.

— Iertarea se câştigă prin fapte, nu prin vorbe.

— în regulă. O să merg la terapie cât de des şi cât de mult o să vrei tu.

— Chiar ai face asta, pe bune?

întrebarea mi se opreşte în gât. Poate că o sperietură a fost suficientă. Dacă s-ar duce la terapie, nu ar mai putea să se ascundă în spatele negării lui şi ar fi nevoit să recunoască, în sfârşit, ce a făcut.

— Aş face-o, încuviinţează el dând din cap.

— Dar cum aş putea să am încredere în tine?

Chipul i se luminează la auzul întrebării.

— Du-te sus. Uită-te în geanta mea.

— Nu înţeleg.

— Pot să ţi-o dovedesc. Caută în geanta mea de voiaj, am pus-o în dulapul din dormitor. în buzunarul mic din interior o să găseşti un plic. Adu-l încoace.

Mă încrunt.

— O să vezi că are sens, îţi promit. Te rog, Ellie.

Dintr-o apăsare pe comutator, dormitorul este inundat de o lumină caldă, portocalie. Perspectiva de la fereastra etajului doi adaugă dramatism furtunii de afară. Vântul biciuieşte fulgii într-o frenezie, iar rafalele îi izbesc, strivindu-i de geam. Pădurea a dispărut sub ceaţa grea de omăt. Un vaiet lung de vânt mă face să mă cutremur.

Geanta lui Steven aşteaptă pe un raft din dulap. E goală, conţinutul ei fie atârnă aici, pe umeraşe, fie este frumos împăturit, în cameră. Deschid buzunăraşul. Plicul este făcut din hârtie scumpă, cu aspect de pergament, şi-mi atârnă greu în palmă. Aş putea să-l deschid pur şi simplu aici şi să termin cu asta, dar îl aduc la parter.

— Mulţumesc, îmi spune el când mă vede apărând cu plicul în mână. Nu

este cum am plănuit, dar dă-i drumul, deschide-l.

Faţa i se ascute de aşteptare, în timp ce degetele mele deschid capacul nesigilat. Pe faţa felicitării scrie „pentru femeia care are totul", cu nişte litere înclinate şi rotunjite, pe un fundal floral, pictat în acuarelă. Nu-mi dau seama dacă ar trebui să fiu flatată sau uşor ofensată de această afirmaţie. Simt sub hârtie conturul tare al unui obiect.

Steven îmi face semn din privire să deschid felicitarea. înăuntru, în loc de inelul cu diamant după care tânjesc, este o simplă cheie, asigurată cu scotch transparent. Toate astea pentru o cheie.

— Este cheia de la mine de acasă. Plănuiam să ţi-o dau ieri, mai târziu. Vreau să ştii că poţi veni oricând şi poţi sta oricât. Şi asta nu e tot, adaugă el, când nu reuşesc să am nicio reacţie la cadoul lui. Poţi să-mi verifici telefonul şi e-mailurile oricând vrei tu. De acum încolo, tară secrete între noi.

Buzele i se deschid într-un zâmbet care se întinde apoi şi spre ochi, un zâmbet care nu face decât să adâncească fisura din comportamentul meu. Scutur din cap. Şi totuşi, mai sunt secrete. Secrete pe care ştiu că le păstrează în continuare. Şi secrete pe care el nu ştie că le am.

— Nu ştiu ce să zic...

— Ellie, uită-te la mine.

în ciuda raţiunii, mă supun rugăminţii lui. Ochii îi strălucesc cu o patimă autentică.

— Am fost prost. Tu eşti singura care contează pentru mine. M-am minţit singur, dar s-a terminat.

Singura.

— Şi celelalte?

— Toate fetele alea n-au însemnat nimic pentru mine.

Pun cheia jos. Pentru o clipă, am uitat cine este bărbatul din faţa mea. Este omul care, cu doar câteva ore în urmă, m-a aplecat peste masa a cărei muchie tare mi s-a înfipt în abdomen, al cărei furnir patinat mi s-a frecat de obraz, care m-a ţinut cu privirea aţintită asupra ficusului înalt din colţ, căruia i-am numărat frunzele în minte, până când el s-a împleticit şi n-a mai putut duce până la capăt ce începuse.

— N-au însemnat nimic? Niciuna dintre ele?

— Nici măcar una.

15 martie

Mă uit la celelalte fete, sunt exact aşa cum eram şi eu. Aşezate în fotoliile din cafenele, stând în picioare pe holuri. Mă uit la felul în care li se animă feţele când îţi vorbesc. Zâmbete sincere, râsete din toată inima care dezvăluie sclipirea dinţilor albi sau sclipirea luciului de buze.

Le privesc şi mă întreb... Câte oare mai sunt printre ele?

28. Steven

Metalul a pârâit sub el, în timp ce din adâncul gâtului i-a răbufnit un mârâit de frustrare. Se luptă cu scaunul în sine tot atât cât se luptă cu ceea ce reprezintă el.

Cum i-a putut face Ellie aşa ceva? I-a aruncat drept în faţă scuzele şi darul lui, pe care nu l-a luat în considerare nici măcar cinci secunde înainte de a-i ignora bunele intenţii, de a-l refuza pur şi simplu. Nu dăduse cheia de acasă niciunei alte fete cu care se întâlnise. Apartamentul lui, *sanctum sanctorum.* Nu înţelege oare magnitudinea acestui gest, ce spune el despre profunzimea sentimentelor sale pentru ea? Le-a depăşit pe toate celelalte. Oţelul lustruit al cheii prinde o sclipire a flăcărilor, tachinându-l din locul în care a căzut. Ellie a aruncat-o pe jos, cu un gest de copil dezamăgit de jucăria cea nouă.

Simte cum furia i se adună în adâncul gâtlejului, apăsându-i cutia toracică. Drept răspuns, scaunul se mişcă spasmodic. Se înclină, ameninţând să cadă pe-o parte. Nu-i pasă. Îşi simte tot trupul ca o bombă artizanală, dar înainte de a exploda o vede pe Ellie revenind în living. Îşi înghite furia, cu inima bătând să-i spargă coastele. Fata îşi mijeşte ochii spre el. Corpul i se relaxează. N-ar trebui să-i dea ce vrea – s-o lase să-l scoată din sărite. Îşi încordează în schimb coloana vertebrală şi îşi îndreaptă umerii.

Ellie se sprijină de marginea canapelei şi îi zâmbeşte, apoi îşi adună pletele cu mâinile şi le răsuceşte într-un coc lejer, cu capul dat pe spate, într-un gest care îi expune gâtul. Nu cu mult timp în urmă, nu se putea sătura să sărute liniile acelea delicate; acum, se gândeşte la tot ce i-ar face odată eliberat de

banda lipicioasă care-l trage la fiecare mişcare de părul de pe încheieturi. La lecţiile pe care i le-ar da. Numai dacă ar găsi o cale să se elibereze.

De pe mâinile încă ridicate în aer, mânecile puloverului alunecă spre coate, dezvăluind tatuajele recente de pe încheieturile ei suple. Se încruntă la vederea lor, până înţelege ce sunt – vânătăile făcute de el, când făcuseră sex. Greu de crezut că, doar cu câteva ore în urmă, avuseseră împreună orgasm exact aici, pe podea. Exact aceiaşi oameni care sunt acum. Şi mai greu de crezut este că ea îl dispreţuia deja foarte tare. Anvergura înşelăciunii ei îl ameţise; era captiv într-o casă, în mijlocul pustietăţii, alături de străina care devenise.

Neavând un elastic, Ellie dă drumul coamei de păr, care cade împrăştiindu-i-se pe umeri în valuri, dându-i o înfăţişare sălbatică, de parcă ar fi crescut în pădurea care se întindea în spatele ei.

P. obişnuia să facă la fel cu părul ei: îl încolăcea în creştet, pentru ca apoi să-i dea drumul. N-a înţeles niciodată motivul pentru care o făcea. De ce să pierzi vremea să faci un lucru, ştiind că n-are niciun rost, că părul o să cadă imediat ce-i dai drumul?

— N-aş fi crezut niciodată că eşti o fată atât de lipsită de inimă. Pot înţelege că eşti supărată, dar asta nu-ţi dă dreptul să mă droghezi şi să mă legi într-un nenorocit de scaun.

Lipsită de inimă, dar nu prea isteaţă. Până la urmă tot avea să-l elibereze. Şi ce crede ea că se va întâmpla atunci? Doar dacă nu plănuieşte să-l drogheze din nou, ca să poată pleca fără ca el s-o urmărească.

— Eşti un mincinos şi un infidel, dar tot tu eşti victima aici, nu eu. Interesant, răspunde ea pe ton neutru, cu capul aplecat într-o parte. Şi să ştii că sunt femeie în toată firea, nu fată.

— Tot nu merit aşa ceva.

Mânia îi subţiază buzele. Tensiunea pe care Ellie o creează în el este ceva nou, care îl face să-şi încordeze umerii. îşi roteşte capul până aude cum trosneşte o vertebră. O mică detensionare care o să-şi facă treaba deocamdată.

— Ce vârste aveau? vorbeşte ea către degetele de la picioare.

Steven urăşte faptul că Ellie are încredere să meargă desculţă prin încăpere.

— Poftim?

— Fetele alea. Oricâte or fi fost.

Ridică privirea spre el şi e atât de rece, încât îşi doreşte să se fi uitat în continuare în jos, spre picioare.

— Câţi ani au?

Stă acolo, în scaun, participant involuntar la un oarecare show televizat, dar genul pervers, în care – dacă dă răspunsul greşit – va pierde mai mult de 50.000 de dolari. Pielea artificială de sub palma lui e lipicioasă de la sudoare.

— Ştii răspunsul.

— îl ştiu, dar vreau să te aud spunând-o.

Luându-şi privirea de la aroganţa ei, îşi fixează ochii asupra căruciorului de băuturi. Amăreala familiară a unui whisky sau a unui scotch ar fi binevenită, dar n-o să se roage de ea. îşi trece limba peste dinţi şi rămâne tăcut.

29. Steven

Se uită de sus la el. în mod normal, el este cel care se uită de sus la ea, fiind cu un cap mai înalt. îi place la nebunie felul în care o face să-şi lase capul pe spate când se sărută. Şi nu doar pe Ellie. Pe toate celelalte. Până la urmă, toate feţele lor sfârşesc prin a aştepta ca el să le sărute. Da, există mereu o diferenţă mare de vârstă. Şi ce? Este o diferenţă şi între el şi Ellie. Ea încă aşteaptă un răspuns care n-o să vină. N-o să-i dea satisfacţia asta. Sunt atât de multe întrebări pe care ar vrea să i le pună, dar nu e sigur că mai vrea să audă răspunsurile. Lungesc amândoi cât mai mult tăcerea, dar ea e prima care cedează.

— OK, o să-ţi spun eu. Puştoaice. Asta sunt – puştoaice. Fetiţe.

Ultimele ei cuvinte îl ofensează, fiindcă acreditează ca adevăr judecata ei. Fetiţe. Fetiţele se joacă cu păpuşi şi cu seturi de ceai din plastic, nu poartă lenjerie din dantelă. Fetiţele desenează unicorni şi poartă şosete până la gleznă, nu se machiază şi nu se uită la el cum se uitau fetele alea. Fetele alea stăteau pe linia ce marca începutul devenirii ca femeie, ele au fost cele care i-au întins mâinile, cerându-i să le treacă pe

partea cealaltă. Cu greu ar fi putut-o numi pe J. fetiţă, în niciun caz pentru felul în care îl urmărise. Sau pe A., pentru felul în care pozase pentru el. Şi le amintea pe toate, şi niciuna dintre ele nu era fetiţă. Se ştie doar că fetele se maturizează mai repede decât băieţii. Era sigur că Ellie însăşi trebuie să fi fost o adolescentă precoce, la vremea ei. *Puştoaice.* Indiferent cât de tare e rănită, n-o să-i permită să interpreteze faptele în aşa fel încât să se potrivească poveştii pe care şi-o trâmbiţase ea în minte, oricare ar fi fost aceasta.

— Doar nu crezi asta.

— Ba exact asta cred. Vârsta pentru consimţământ nu este un concept fluid. Poţi să-ţi imaginezi ce s-ar întâmpla cu reputaţia ta, dacă ar ieşi la iveală toate astea? îl întreabă ea, îndreptându-se spre cărucior.

întrebarea îl încremeneşte.

— Vrei şi tu unul? adaugă ea înainte s-o poată întreba ce vrea să spună.

— Aş vrea, dar sunt un pic imobilizat în momentul ăsta, răspunde el fără să ezite. Şi sunt încă deshidratat.

Ellie mârâie în faţa sarcasmului său şi, preţ de o clipă, fosta lor relaţie iese la suprafaţă în uşurinţa conversaţiei. Ar fi putut avea o conversaţie lejeră şi un ultim pahar înainte de a merge la etaj, ca să se culce, dar prăpastia se redeschide imediat, iar realitatea situaţiei lui îl înghite din nou. Ellie apucă sticla pe care o umpluse mai devreme, în singurătatea bucătăriei. Ar trebui s-o refuze din principiu, dar ispita apei proaspete e atât de grozavă, încât aproape că salivează anticipând momentul. îi ridică sticla în dreptul buzelor.

— De fapt, sunt OK, spune el, întorcând capul într-o parte, cu vorbele şi cu limba lipite de cerul gurii.

— Nu fi ridicol, răspunde ea, înclinându-i sticla spre gură.

— Fir-ar al dracului, Ellie, m-am răzgândit.

Ea îl observă în tăcere, cu privirea disecându-i faţa, în timp ce plasticul subţire al sticlei trosneşte sub apăsarea degetelor ei. Oftează, iar chipul i se relaxează. Duce sticla la gură şi soarbe lung, apoi face un întreg spectacol din cum înghite apa.

Ca răspuns, el nu face decât să dea simplu din cap. încă o dată sticla vine spre el; de data asta, buzele i se lipesc de gura

sticlei şi ia o înghiţitură lungă. Apa îi invadează gura şi se bucură de durerea uşoară provocată de sorbitul pe nerăsuflate. Odată ce se porneşte, nu se mai poate opri până nu goleşte sticla.

— Serios, Steven. Cum ai putut?

— Pur şi simplu s-a întâmplat. O atracţie reciprocă, o nevoie.

— Reciprocă? Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu glumesc, se încruntă el. Te asigur că totul a fost consimţit. Te rog să nu mă confunzi cu unul dintre tipii ăia.

— Care tipi?

— Ciudaţii ăia care urmăresc femeile şi care nu pot accepta un „nu". Te- am salvat de destui dintr-ăştia până acum, ca să nu-i ştiu. Ca tipul ăla de la bar, de săptămâna trecută, sau tipul de la galerie.

— Incredibil. în toată chestia asta, tu te crezi vreun soi de cavaler în armură strălucitoare?

Se uită ţintă în jos, adulmecând cu nasul spre el până când sfârşeşte prin a-l freca cu dosul palmei. Umerii lui se încordează. Gestul acela, deopotrivă familiar şi străin pentru el, văzut la galerie, în noaptea aceea. Chipul familiar, dar nu din motivul la care se gândise iniţial.

Venise la Ellie acasă cu intenţia de a o surprinde cu o după-amiază târzie de patinaj, la patinoarul Bryant Park. El mergea în fiecare an, de obicei singur, pentru plăcerea simplă de a tăia o cărare prin gheaţă, cu mâinile prinse la spate, în timp ce grijile – eseurile proaste scrise de elevi, refuzurile care veneau de la fiecare publicaţie, laudele smerite ale bătrânului său tată – toate se topeau ca aşchiile de gheaţă sub lama patinelor lui. Mica lui tradiţie, pe care voia s-o împărtăşească cu ea.

Impulsul îi dusese până în centru, spre blocul ei din West Village. Liftul era defect şi a urcat pe scări, sărind câte două trepte deodată. Abia aştepta ca Ellie să facă primul pas pe patinoar, cu mâna în mâna lui, ghidând-o pe gheaţă. Era pierdut în imaginea lor şerpuind în jurul celorlalţi, când scările au fost invadate de tropăitul tot mai puternic al unor paşi grăbiţi, apoi umărul i-a fost lovit de un alt umăr.

— Scuze, omule.

Incidentul fusese atât de insignifiant, încât nici nu catadicsise

să răspundă. Steven a încetinit şi s-a întors din reflex, să vadă cine îşi ceruse scuze. Un vâlvoi de păr castaniu-roşcat şi o barbă îngrijită; celălalt îşi reluase deja coborârea pe scări, pierdut în propriile gânduri şi frecându-şi nasul cu dosul mâinii. Când a ajuns la etajul unde locuia Ellie, străinul îi fugise deja din minte; nici nu l-a recunoscut, câteva săptămâni mai târziu, când a prins o frântură din imaginea lui alături de Ellie, în faţa galeriei.
Dorinţa ei insistentă de a pleca, dintr-odată, în noaptea aceea, căpăta acum o nouă dimensiune, în care el nu era singurul motiv.

Cu un singur detaliu aparent irelevant, toate elementele se aliniau ca pătrăţelele diferite ale unui cub Rubik. Scara. Galeria. Apoi, în urmă cu câteva săptămâni, ea a comandat băuturile la barul unde avuseseră prima lor întâlnire. Se pisicise pe lângă el toată noaptea; Steven băuse bourbon, iar ea sorbise vodcă îndulcită cu sirop de merişoare, încolăcindu-se toată pe braţul lui, apăsându-şi şoldul de al său. Se sărutaseră în umbra intimă a separeului, cu buzele neliniştite şi iuţi. Mersese la el acasă, cherchelită şi dornică. Pe când stăteau întinşi în pat, după aceea, ea i-a spus de surpriza pe care i-o pregătise – un weekend lung împreună, în Chesapeake Bay. Lipindu-şi trupul cald de al lui, aşteptase să fie de acord. Cum ar fi putut refuza ochii aceia? în noaptea aia străluciseră mai albaştri ca niciodată.

Schimbul de replici pe care-l prinsese cu coada ochiului prin geamurile galeriei era acum încărcat cu o nouă semnificaţie. Nu era vorba despre cineva care o hărţuia, ci despre cineva pe care-l cunoştea destul de bine încât să-i imite gesturile; cineva care conspira cu ea. Trebuia doar să-şi dea seama ce voiau.

Ellie se holbează la el, frecându-se pe braţe. Mânecile supradimensionate fac ca braţele să-i pară şi mai slabe decât sunt. Braţele acelea pe care i le ţinuse deasupra capului, în timp ce ea stătea întinsă sub el exact aici, pe podea, braţele acelea care nu se putuseră clinti din menghina lui. Braţele acelea care nu vor fi niciodată suficient de puternice ca să-i mute trupul greu în scaunul cu rotile, după ce şi-a pierdut conştienţa.

Braţele acelea încrucişate în faţa lui sunt dovada de care avea nevoie pentru a fi sigur. Nu sunt singuri aici.

30.

19 martie

De fiecare dată când vorbim la telefon, Vee mă tot întreabă ce e în neregulă. Chiar şi luni, pe WhatsApp. Mă simt ca o proastă, jenată doar când mă gândesc la ce s-a întâmplat. Ar fi de un milion de ori mai rău dacă ar trebui s-o spun cu voce tare. Nu i-aş povesti niciodată despre tine, fiindcă mi-ai spus că este secretul nostru. Dar acum tu ai plecat, iar eu mă simt ca proasta proastelor. Am trădat-o, şi pentru ce?

Mama mă tot întreabă şi ea ce este în neregulă. Toate întrebările alea, privirile mamei, pauzele pe care le face Vee între cuvinte, la telefon.

Iar apoi, tăcerea ta. Tăcerea ta este partea cea mai asurzitoare.

Totul e atât de copleşitor, încât am sărit în piscină. Am alergat în linie dreaptă, de la maşină spre apă. Am aşteptat sub apă până când am simţit că-mi iau foc plămânii. Când n-am mai putut să-mi ţin respiraţia, am urlat. Am lăsat totul să iasă din mine, să se ducă tăvălug în sus, până când m-am înecat.

31. Steven

— Nu poate fi consensual, spune ea, şi îi aude vocea înainte să intre iar în cameră şi să apară în câmpul lui vizual.

— Poftim?

Sursa principală de lumină din living se stinge fără niciun avertisment, încă ceva de adăugat pe lista lucrurilor de care l-a jefuit Ellie, obligaţia de a-i suporta toanele şi alegerile, inclusiv aprinderea sau stingerea luminii. Din fericire, focul din şemineu este încă puternic.

Deschide gura, dar nu poate să protesteze, fiindcă îl îneacă furia. Atenţia i se îndreaptă spre mâna ei închisă; stă cu spatele lipit de căptuşeala scaunului.

Infidelităţile nu se pedepsesc cu moartea, altminteri tatăl lui ar fi fost mort de zeci de ani. Bătrânul a făcut lucruri de

nedescris, a depăşit linii pe care Steven n-ar îndrăzni niciodată să le treacă.

— Ce le-ai făcut fetelor ălora.

Aude cuvintele, dar cuţitul îi ocupă mintea cu totul. Ceea ce a făcut n-ar trebui să-i aducă o lovitură de cuţit în burtă sau un gât tăiat. Sau poate că are în minte alt gen de răzbunare. Să-l desfigureze, drept pedeapsă. Să-i scrijelească pe obraz, cu vârful ascuţit de oţel, un nenorocit de „T". Greaţa îi revine şi simte în gât acreala ei de fiere.

Dacă vrea să pedepsească pe cineva, atunci ar trebui să-şi îndrepte atenţia spre profesorul Stewart Harding, omul care a distrus vieţi în feluri de care Steven e bucuros că maică-sa n-a aflat niciodată. Negarea lui a ţinut-o la adăpost de nişte fapte care ar fi distrus-o.

Au mai fost vorbe şoptite pe la comitetele colegiale, insinuări schimbate pe deasupra paharelor cu băutură, la evenimentele de la universitate, suficiente amănunte ventilate pentru a crea o poveste clară. Nu a părut să existe un instigator explicit al acestor zvonuri; ele au apărut în eter gata formate, cutreierând pe coridoare şi strecurându-se în săli închise, legende care nu pot fi niciodată verificate, care nu câştigă niciodată acea putere reală obţinută prin coroborarea dovezilor şi mărturiilor.

Odată, pe când îl aştepta pe Jeffrey la unul dintre aceste evenimente universitare, cu nimic deosebit de toate celelalte, prinsese finalul unei astfel de legende. Chiar dacă nu a fost pomenit explicit niciun nume, Steven a recunoscut în detalii conturul personalităţii tatălui său. Era povestea unei probleme ce nu putea fi rezolvată cu o simplă procedură, la o clinică discretă. O sumă confortabilă obţinută din avansul pentru o carte, adevărul îngropat cu o semnătură de la finalul unui acord de confidenţialitate. Toate, în interesul fetei: merita viitorul luminos ce i se promisese. Totul anonim, dezminţire garantată.

În comparaţie cu ce făcuse taică-său, el abia dacă făcuse o greşeală, una pe care o regreta cu adevărat.

— Steven?

Ridică privirea spre faţa ei, pe care se citeşte confuzia.

— Mă asculţi?

Flutură din mână spre el, dar ochii bărbatului revin asupra mâinii care ţine cuţitul

— Te distrage ăsta?

De data asta, flutură spre el cuţitul. Precaritatea situaţiei sale îi trimite un frison între clavicule. Ca şi când s-ar afla pe o pojghiţă de gheaţă care tiveşte malul, trebuie să trateze situaţia cu grijă. Cuvântul greşit l-ar putea prăbuşi în abisul mortal al apelor învolburate.

— Ellie, te rog, draga mea...

Ea îşi dă ochii peste cap.

— Chiar crezi că alintările astea te pot scoate din rahat?

Sprijinindu-se de canapea, Ellie taie un măr în felii, apoi înfige cuţitul
într-un sfert de fruct pe care şi-l îndeasă în gură, ronţăind. în colţul buzelor îi atârnă un strop de spumă de suc. Steven simte cum gura i se umple de salivă la vederea mărului şi de la mirosul îmbătător şi dulce de fruct. Ea mai scobeşte o bucată din pulpa albă şi moale.

Mestecând încă, întinde cuţitul cu o felie de măr înfiptă în vârf.

— Vrei şi tu o bucată?

— Nu.

Ea ridică din umeri.

— Tu pierzi.

în tăcerea care urmează, Ellie îşi vede de treabă cu mărul, îndesând în gură bucată după bucată, transformând pulpa într-o pastă pe care o înghite. Când termină, aruncă în foc cotorul rămas. Se îndreaptă iar spre el, ştergându-se la gură, apoi ştergând şi lama cuţitului cu mâneca puloverului.

— Ai de gând să recunoşti ce le-ai făcut acelor fete?

— Ce le-am făcut? Ce crezi tu că le-am făcut?

— Nu vorbim despre doi puşti care se prostesc pe bancheta din spate a maşinii. Tu eşti... tu eşti adult, iar ele nu sunt decât nişte copii. Ai profitat de ele.

Scaunul scârţâie sub trupul lui captiv.

— Nu, nu am profitat. N-am făcut niciodată ceva împotriva voinţei lor.

— Nu contează. Tu eşti adult. Nenorocitul lor de profesor, strigă ea, înfigând cuţitul în căptuşeala din spatele canapelei, în timp ce degetele i se încleştează pe mâner.

Când slăbeşte strânsoarea, cuţitul rămâne înfipt în căptuşeala

de microfibră.

— Chestia asta se numeşte molestare.

Urâţenia ultimului cuvânt rostit de ea îl loveşte ca un pumn în stomac, sufocându-l. N-a molestat niciodată pe nimeni. Nu este genul de bărbat care să pândească în umbră, printre blocuri, aşteptând să acosteze femeile; cu siguranţă, nu a drogat pe nimeni, niciodată, ca să profite în vreun fel. Niciuna dintre ele nu spusese vreodată „nu”, fiindcă, dacă ar fi spus, s-ar fi oprit imediat. Totul a fost consimţit, iar ea nu poate schimba asta. Nu a forţat niciodată pe nimeni. Ideea de a poseda o fată împotriva voinţei ei îl revoltă. Ce fel de joc bolnav şi pervers joacă femeia asta? Ideea că-i fabrică asemenea acuzaţii din dispreţ îi provoacă un nod în gât, făcându-l să înghită greu.

— Cum îndrăzneşti?

Cuvintele se luptă să scape printre dinţii lui încleştaţi.

— Cum îndrăznesc eu? Tu eşti ăla care a încălcat legea cu ceea ce le-ai făcut acelor fete.

— Şi ce faci tu aici nu încalcă legea?

— N-am zis niciodată asta. Cel puţin, eu ştiu exact ce fac şi îmi asum.

— Şi ce anume îţi asumi? Că eşti instabilă mintal, o ţicnită? Ascultă, îmi pare rău dacă te-am rănit. Sincer.

Ea mârâie, ca răspuns.

— Dar asta nu justifică stilul tău nebunesc de a rezolva situaţia.

Cum de a putut s-o judece atât de greşit? A reuşit cumva să-l prostească, în ce scop, încă îi scapă. Această conversaţie, dacă o poţi numi aşa, pare un *uroborus* – un ciclu fără sfârşit, care nu-i duce nicăieri. Cu ochii închişi, îşi cercetează memoria în căutarea unui indiciu, a unui semn care să-i fi dat de înţeles că este cam tulburată.

Nu-i vin în minte decât zilele leneşe în pat, discuţiile despre Keats sau Whitman, brunch-urile luate în oraş. Seara petrecută nu cu mult timp în urmă, când au participat la o degustare de vinuri într-un bar nou din The Bowery. I-a mărturisit că nu ştia prea multe despre vinuri. El i-a arătat cum să verifice culoarea şi opacitatea, apoi cum să miroasă, ca să identifice diferite arome, şi, în cele din urmă, cum să simtă gustul pe limbă înainte de prima înghiţitură şi să observe cum se schimbă aroma. Au sorbit

din pahare cu Burgundy, Shiraz, Cabernet Sauvignon. De fiecare dată, ea îl cerceta cu privirea, ca să-i ceară părerea şi să caute îndrumare. Aştepta ca el să-şi dea verdictul. După câteva pahare, s-au urcat într-un taxi, ea mai ameţită decât el. Pe bancheta din spate, s-a repezit la el şi l-a sărutat pornită. Această încredere în sine abia găsită avea gust de merişoare, cu o uşoară aromă de lemn-dulce, de la paharul de Pinot Noir pe care îl degustaseră. Poate că, în acel taxi, văzuse o frântură din adevărata Ellie, ascunsă în francheţea îndrăzneaţă a acelui sărut.

Când deschide ochii, o vede sărind de pe canapea şi venind spre el. Se apleacă deasupra lui, punându-i palmele pe genunchi. Inima din argint i se leagănă în faţa ochilor, în bătaie de joc – simbolul prostiei lui, al felului în care a fost tras pe sfoară. Oare se culcase cu bărbatul de la galerie, bărbatul care trebuie să fie pe aici pe undeva, ajutând-o într-un fel sau altul? încearcă să şi-o imagineze cu străinul acela mişcându-se deasupra ei, dar nu se poate vedea decât pe sine. Flăcările din spatele ei îi însufleţesc pletele cu o
strălucire portocalie. I se pare că vede Meduza.

— Cum să te fac să pricepi cât de pervers eşti?

Privirea ei neclintită pare pregătită să-l transforme în stană de piatră.

Cuvântul acesta dezlănţuie un val de energie sălbatică ce îl inundă. Se întinde spre ea şi înhaţă cu mâinile mănunchiuri din pletele ce-i atârnă în faţa ochilor. Şuviţele i se încolăcesc pe degete şi o trage spre el, făcând-o să lase capul tot mai jos. Ea strigă de durere. Nu vrea să-i facă rău. Respectă femeile, dar ea îl forţează să devină genul ăsta de bărbat.

— Destul. Dezleagă-mă. Acum.

îşi mai roteşte o dată încheietura, ca să-i arate că e hotărât, iar Ellie scânceşte. E atât de aproape, încât simte mirosul de alcool şi de măr din respiraţia ei, amestecat cu miasma fricii.

— Dă-mi drumul.

Drept răspuns, o trage şi mai tare, iar ea şuieră de durere. O aduce cât mai jos, cu un genunchi aproape pe podea. Acum o are unde şi-a dorit. Simte cum se schimbă greutatea palmelor de pe genunchii lui. Oftează uşurat, aşteptând să audă cum i se dezlipeşte banda adezivă de pe încheieturi. în schimb, îl izbeşte

o durere ca un şoc electric, când Ellie îi zdrobeşte scrotul cu podul palmei. Degetele i se zbat spasmodic, încurcate în părul ei, iar chipul femeii se strâmbă de durere, însă ea nu cedează; dimpotrivă, mâna ca o gheară sapă şi mai adânc în carnea lui. Durerea îi înceţoşează privirea şi îl face să se încovoaie; înainte de a ceda, se repede cu capul în faţa ei. Ellie se clatină şi cade pe canapea, lăsându-şi în mâinile lui câteva şuviţe, care se leagănă încă între degetele lui Steven.

Bărbatul se îndreaptă de spate. în ciuda durerii care îl arde în vintre şi a celei care îi bubuie în spatele frunţii, o priveşte drept în ochi, cu maxilarele încleştate, aşteptându-i răzbunarea.

N-a mai lovit o femeie niciodată până acum. Are oroare de violenţă, instrumentul gregar al celor tară minte. Dar ea l-a obligat să se coboare până la acest nivel; nu poate da vina decât pe ea însăşi pentru că l-a adus până în acest punct extrem. L-a drogat, l-a legat de scaunul ăsta şi refuză să-l asculte. La ce altceva se aşteaptă? Orice bărbat are un punct în care cedează nervos.

Privindu-l, Ellie îşi trece limba peste rana nouă care îi crestează buza de jos, împrăştiindu-şi sângele pe dinţi.

— A venit momentul să-ţi predau o lecţie, profesore.

32.

4 aprilie

Nu pot vorbi cu nimeni. Oricum, e numai vina mea. Nu pot să dau vina decât pe mine însămi. Eu am urcat în maşina ta. Eu te-am sunat. Eu am întrebat dacă pot rămâne peste noapte. Eu am vrut să se întâmple. Eu am spus „da", de fiecare dată când mi-ai cerut-o. Da. Da. DA. Tu nu m-ai obligat niciodată. îmi amintesc totul.

Toată lumea plecase acasă, rămăseserăm ultimii, împingând uşile duble, grele, ne-am oprit în capul scărilor, contemplând potopul de afară. Ploaia cădea ca o perdea, în rafale atât de dese şi de abundente, încât maşinile din parcare abia se mai zăreau. Abilităţile mele îngrozitoare de şoferiţă *versus* potopul. Nu prea îmi plăcea perspectiva. Oricum, nu m-ai lăsat să conduc. Cavalerul meu în armură strălucitoare. Mister Rochester al meu.

Am pornit, picioarele tale lungi îţi dădeau un avantaj. Cu

rucsacul pe cap, alergam în urma ta, ajungând în dreptul maşinii chiar când tu îmi deschideai pe dinăuntru portiera din dreapta. M-am prăbuşit pe scaunul tapiţat ca un balot îmbibat cu apă. în ciuda cursei noastre prin parcare, eram amândoi uzi până la piele. Ne-am uitat unul la altul – doi şobolani muraţi de ploaie – şi am izbucnit în râs.

Ploaia bătea darabana în acoperişul maşinii, împroşca geamurile, le aburea pe dinăuntru. Zgomotul din jurul nostru era asurzitor, întemniţându- ne în acea capsulă de sticlă şi metal, estompând existenţa lumii din afară. Aerul se îngroşase de la căldura zilei ce trecuse.

Te-ai aplecat peste mine ca să deschizi torpedoul. Sângele îmi pulsa în urechi. Apropierea trupurilor noastre. Respiraţia ta rece pe obrazul meu umed. Pleoapele strânse cu putere, buzele mele izbite de buzele tale cu atâta forţă, încât am simţit sub came conturul dinţilor tăi. De aproape miroseai a umed şi a parfum. Nu te-ai tras înapoi. Nu imediat. Dar nici nu ai zăbovit prea mult.

— N-ai voie să faci asta, mi-ai spus.

Voiam să fug, să mă înghită furtuna. Cu toate astea, am rămas pe scaun, uitându-mă ţintă la mâinile care îmi atârnau inerte în poală.

— Este în regulă, ai continuat. A fost o greşeală. N-o să spun nimic. Hai
să uităm de treaba asta şi gata. O să fie secretul nostru.

33. Steven

Din boaşe îi radiază o durere care-l face să lăcrimeze. Trupul lui ar vrea să se încovoaie, dar nu poate cu totul, pentru că ea l-a legat în scaunul ăsta. Respiră superficial, printre dinţii încleştaţi. Livingul înoată sub pojghiţa de lacrimi care i se adună în ochi. Cu capul dat pe spate, aşteaptă să-i treacă. Atât îi permite să facă banda adezivă cu care l-a legat şi să fie al naibii dacă o s-o lase să-l vadă în lacrimi. într-un final, când durerea i se mai domoleşte şi rămâne doar o înţepătură suportabilă, primul lucru pe care-l vede este lama cuţitului străpungând tapiţeria mobilei – un totem al nebuniei ei.

Simpla evadare nu mai este suficientă. Trebuie să scape de-aici, dar mai întâi trebuie să înţeleagă de unde a aflat ea de toate astea şi, mai important de-atât, cum plănuieşte să folosească ceea ce ştie. Părul zbârlit de pe ceafa îi spune că acest mic *huis clos*[1]*-l* pe care l-a orchestrat nu înseamnă doar răzbunarea dezlănţuită a unei iubite înşelate.

Evocă iar în minte imaginea bărbatului de la galerie, chica dezordonată de păr castaniu-roşcat, scena prinsă cu coada ochiului prin fereastra bovindoului – şi prezenţa lui în blocul lui Ellie, înainte de asta. Captiv în acest scaun, nu-şi mai poate permite să creadă în coincidenţe. Trebuie să fie ceva care-i scapă.

Se foieşte şi banda adezivă îi muşcă din încheietură. Urăşte să se simtă atât de neajutorat şi de bulversat. Capacitatea lui de a gândi limpede fusese afectată de drogurile cu care îi otrăvise corpul. Râvnea după confortul certitudinii şi îşi dorea mult să-şi poată întinde picioarele, să-şi întindă braţele deasupra capului. Recâştigarea cu forţă a propriei libertăţi îi domină viitorul imediat. După aceea, o să vadă cum o să se descurce cu Ellie.

Nepăsătoare la suferinţa lui, stă cocoţată pe canapea. S-a pieptănat şi şi- a prins părul cu un elastic. Arată atât de tânără cu părul strâns şi cu faţa demachiată! Stă cu braţele încrucişate la piept, ţinând în mână exemplarul ei din *Demonii* lui Dostoievski.

Nu chestia aia, din nou. în ultima lună, cartea asta trăise practic în geanta ei. îi vorbise prima dată de ea când se văzuseră la cină, la Gramercy Tavem. Când ajunsese ea, Steven trecuse deja la al doilea bourbon din seara aceea.

— Scuză-mă că am întârziat, a spus Ellie, strecurându-se pe scaunul ei.

— încă un bourbon şi aş fi început să mă gândesc că mi-ai dat ţeapă.

Un val de ruşine îi îmbujorase obrajii cu o umbră minunată, purpurie, ca
răspuns la încruntarea lui prefăcută.

— Scuze, am fost reţinută la bibliotecă, a trebuit să iau o carte de care am nevoie pentru următorul meu proiect.

Aşezase pe masă cartea voluminoasă, iar el se aplecase şi o trăsese spre el, înclinând capul ca să poată citi titlul. Coperta

înfăţişa un bărbat cu barbă, în cămaşă albă şi haină neagră, tolănit pe o pernă vărgată. Pe fundalul negru scria cu litere albe: „Feodor Dostoievski – *Demonii*”.

— Ţi-aş fi putut împrumuta exemplarul meu.

— îmi trebuia ediţia specială, cu capitolul acela lipsă. Bineînţeles, tipului care era în tură i-a luat secole ca să mi-o găsească.

Cel mai probabil, asistentul de la bibliotecă se lungise ca să petreacă mai mult timp cu ea şi poate chiar flirtase un pic, sperând că-i va smulge un număr de telefon sau o întâlnire la cafea. Era enervant că treaba asta o făcuse să întârzie, dar nu-l putea învinovăţi pe tip şi nici nu se simţea ameninţat de el. Ellie era a lui şi, după felul în care îl privea în această seară, nu avea ochi pentru nimeni în afară de el. Până la urmă, ar fi fost bucuros chiar să-i facă cinste tipului ăluia cu o băutură pentru că o făcuse să întârzie, fiindcă acum era dornică să-şi câştige pe drept iertarea lui în această seară.

De atunci, abia dacă mai lăsase cartea din mână. Curând, a început să-l indispună prezenţa ei, ca şi când Ellie şi-ar fi găsit un amant rus. Nu mai erau niciodată cu adevărat singuri, fiindcă de sub vreun pulover aruncat pe biroul ei se iţea un colţ de copertă sau bărbosul din imagine se ivea de sub clapeta genţii ei, spionându-i când se sărutau sau când făceau sex. Un observator tăcut al relaţiei lor, judecându-i cu privirea lui aspră şi vicleană.

Şi iat-o şi acum, aici, înfiptă în îmbrăţişarea ei ca un complice. Legată cumva de lecţia pe care – după cum spunea ea – trebuie să i-o predea.

— Ce vrei să faci cu aia?

— M-am gândit că unele dintre temele din cartea asta ar putea fi relevante pentru conversaţia noastră.

— Hai să lămurim o chestie: asta nu-i o conversaţie.

— Mă gândeam că am putea să aruncăm o privire asupra capitolului care lipseşte, adăugat mai târziu versiunii publicate.

Deschide cartea şi frunzăreşte paginile până găseşte secţiunea căutată.

— Probabil că glumeşti.

— *l-am sărutat din nou mâna şi am luat-o pe genunchii*

mei. Apoi ea s-a tras brusc şi a zâmbit ca şi cum ar fi fost ruşinată, cu un surâs crispat. Se înroşise toată de ruşine. Ii Şopteam încontinuu, de parcă aş fi fost beat. În cele din urmă, din senin, s-a întâmplat un lucru atât de ciudat, încât n-o să- l uit niciodată, fiindcă m-a descumpănit: fetiţa şi-a încolăcit braţele în jurul grumazului meu şi a început dintr-odată să mă sărute cu patimă. Chipul ei exprima extazul perfect.

Urmărind rândurile cu o privire fermă, ea citeşte tară efort, ca şi când ar fi lecturat pasajul acesta de atâtea ori, încât cuvintele tipărite nu-i mai sunt necesare ca să ştie ce trebuie să spună în continuare.

Peste umărul ei, căderea neîncetată a zăpezii s-a potolit, transformată într-o plutire uşoară, şi numai întunericul este cel care mai persistă. Steven se întreabă cât este ceasul. Presupune că e după-amiază târziu, dar în niciun caz n-o s-o întrebe.

— Aşa faci şi tu? întreabă ea, ridicând privirea din carte.

Steven tace mâlc. Ar putea discuta despre stilul lui Dostoievski şi ar putea contesta validitatea traducerii din momentul în care a fost găsit, în cele din urmă, capitolul care lipsea, dar nu asta vrea ea să audă. Când vorbeşte, ea nu-l ascultă; aşa că n-o să-i mai facă pe plac. îl doare spatele de la cât a stat aşezat pe scaun. îşi schimbă centrul de greutate, dar nu reuşeşte decât să-şi repoziţioneze durerea. Ea i-a luat toate opţiunile, chiar şi posibilitatea de a-şi încrucişa picioarele.

Se uită dincolo de ea, la pânza monocromă a pădurii, la cortina netulburată de zăpadă care îi aminteşte cât de sinistru de singuri sunt. Nimeni care să-l audă urlând, niciun vecin îngrijorat care să verifice ce mai fac sau să recurgă la clişeul ăla cu împrumutatul unei căni de zahăr. Trebuia să recunoască, ea – sau ei – alesese – sau aleseseră – bine locul ăsta.

Iar el stă aici, un profesor de literatură golit de cuvinte. Orice spune va fi răstălmăcit până când se va potrivi în forma poveştii ei, aşa că n-o să-i ofere nimic. Fiecare fată cu care a fost vreodată s-a simţit atrasă de el. Nu le-a încurajat niciodată şi nici nu le-a luat pe genunchi. Nu i-a cerut niciodată lui J. să rămână în urmă şi să-i vorbească, să stea atât de aproape încât să simtă în respiraţia ei mirosul de mentă al gumei de mestecat. Niciodată nu i-a cerut lui A. să-i pozeze. Cum putea fi el responsabil pentru

alegerile lor?

Aroma fugară de vanilie şi iasomie străbate aerul, o respiraţie chiar în urechea lui. Se frământă pe loc, ca să zărească oricât de puţin din vidul din spate şi din sursa parfumului, dar coloana nu-l lasă să se răsucească mai mult. Aroma dispare şi originea ei rămâne în continuare un mister.

— *Când totul s-a terminat, am văzut-o tulburată. Nu am încercat s-o liniştesc şi am încetat s-o pipăi. M-a privit zâmbind timid. Chipul ei mi s-a părut stupid.*

De data asta nici nu se uită pe carte, ochii ei nu se desprind de faţa lui, pândindu-i reacţia la mărturisirea lui Stavroghin.

— Aşa ai simţit şi tu?

Sesizează o ezitare în vocea ei, o undă de tristeţe, dar înainte să continue, Ellie îşi drege vocea şi slăbiciunea dispare. Poate că a fost doar în imaginaţia lui.

— Ce ai vrea să-ţi spun?

întrebarea iese din el ca un oftat.

Ea stă pe marginea canapelei, cu cartea ca un meterez între ei, cu trupul protejat de ea, ca într-o fortăreaţă. îşi aminteşte de plimbarea lor în pădure, de capul ei dat pe spate, de mintea ei pierdută în răsucirea crengilor de deasupra. *Există nişte lucruri pe care nu i le spune.*

— Le-am iubit cât timp am fost cu ele, adaugă el dând din picioare în lupta cu banda adezivă, uitând că nu le poate încrucişa aşa cum face ea chiar acum.

— Le-ai iubit?

Cuvintele acestea o fac să sară din adăpostul pe care şi l-a făcut pe canapea.

— Ştii ceva, tot va trebui să-mi dai drumul la un moment dat.

îi ignoră întrebarea, preocupat de înţepăturile şi cârceii din şira spinării.

— Nu mă poţi ţine la infinit în scaunul ăsta.

Ea se preumblă prin faţa lui ca o periculoasă pasăre a paradisului, cu picioarele subţiri şi negre dispărând sub puloverul supradimensionat, împestriţat cu albastru, roşu şi galben. Chiar şi capul ei, cu pomeţii aceia înalţi şi ochii enormi, are forma delicată a capului unei păsări. A petrecut ore întregi uitându-se ţintă la ochii aceia, în pat sau peste mesele din

restaurante sau baruri, încercând să decidă dacă sunt albaştri sau verzi. îi amintesc de acele inele care-şi schimbau culoarea după temperatură, pe care le purtau fetele când era el mic. După toate aceste luni, tot nu se hotărâse. Dar niciodată nu văzuse în ei unda de cruzime pe care o experimentase în ultimele câteva ore.

— Te rog, ca un intelectual ce te dai, nu poţi fi atât de prost. Nu le-ai iubit, ai iubit felul în care te făceau să te simţi.

în momentul ăsta, ochii ei sclipesc ca o piatră rece de jad. în fundal, un buştean se prăbuşeşte în cămin şi flăcările ţâşnesc din el, de parcă s-ar fi înţeles cu Ellie să-şi arate indignarea.

— Acum ai pretenţii de psiholog?

— Scuteşte-mă de sarcasmele astea. De fapt, tu ai iubit felul în care se uitau spre tine, cum te puseseră pe piedestalul ăla la care râvneşti aşa de tare. Să fii cu ele, cu atenţia lor necontestată de nimeni te-a scos pentru o clipă de sub umbra tăticului Harding.

— Mai du-te dracului.

— Cel mai trist lucru este că nici măcar nu-ţi dai seama că vrei ce urăşti cel mai mult.

— Cum adică?

— Haide, recunoaşte. Ăsta-i adevărul, psihologie clasică, noţiunile de bază.

Greşeşte. Niciuna dintre ele n-a avut nimic de-a face cu taică-său. De ce nu încetează să aducă vorba de ele? Nu face altceva decât să emită presupuneri care să se potrivească teoriilor ei nebuneşti şi să-şi justifice comportamentul smintit. îi oferă un surâs seducător, un hibrid între zâmbet afectat şi bosumflare. Acelaşi pe care i l-a oferit şi ieri, când ascultau Chris Isaak. Parcă a trecut o viaţă de atunci. Felul cum îi rezistase ea, cum se bucurase el de încântarea de-a o poseda, cum îi permisese s-o împingă peste limita fină a ceea ce era permis, cum dorinţa lui explodase când pretinsese ceea ce ea nu voia să-i ofere. Dar niciodată nu o penetrase cu forţa, dacă i-ar fi cerut să se oprească, ar fi făcut-o. Nu este genul acela de bărbat. Nici cu ea, nici cu vreuna dintre celelalte.

El este genul de bărbat care deschide mereu uşa şi care oferă locul lui femeilor în metrou, care trimite întotdeauna flori, care le răsfaţă cu daruri scumpe. I-a cumpărat rochia pe care a

purtat-o ieri pentru că a ştiut că va arăta grozav în ea. Mereu ştie în ce i-ar sta bine. De fiecare dată când ies, el este cel care plăteşte băuturile sau cina. întotdeauna e gata s-o ajute şi să-i ofere sfatul lui. îl scoate din minţi când îl face să aştepte, dar îi respectă
alegerea.

Atunci, cum poate ea să insinueze că le-ar fi forţat în vreun fel pe fetele alea, când el este genul de bărbat mereu gata s-o salveze, ori de câte ori o sâcâie alţii? Când fiecare faptă a lui arată că este unul dintre băieţii buni?

34.

6 aprilie

Câteodată, în creierii nopţii, îmi revine totul în minte. Umezeala degetelor lui Tom, acidul berii în gura mea, gustul fermentat al limbii lui.

Atingerea rece a degetelor sale pe sub materialul fustei mă aduce înapoi. Mişunau ca furnicile, tot mai aproape, prea aproape. Mâna lui mi se strecurase pe picior. Degetele lui nu erau ca ale tale. I le-am dat la o parte. Prea repede. Am fost atât de proastă. Degetele s-au căţărat până la marginea bustierei. Vârfurile lor reci, de la cutiile de bere scoase din frigider.

I-am cerut să se oprească. Sunt sigură că am făcut-o. Strigătele mele au umplut spaţiul mic al maşinii şi l-am lovit cu pumnii în umeri până când l- am împins de pe mine. Asprimea din privirea lui m-a lipit de portieră.

— Eşti o vampă nenorocită, care stârneşte bărbaţii.

Eram o vampă care stârnea bărbaţii? Am urcat în maşina lui. Mi-am lipit trupul de al lui. Erecţia care împungea materialul negru al pantalonilor lui mă acuza.

Am ieşit din maşină împleticindu-mă. Insultele lui m-au urmărit până în stradă. Mi-a strigat că sunt curvă, m-a întrebat la ce mă aşteptasem şi a urlat că am căutat-o cu lumânarea. Şi pentru că tot nu l-am lăsat, mi-a zis că eram o lesbiană proastă. Am continuat să fug multă vreme după ce cuvintele lui s-au stins.

Din cauza lui, nu mai aveam cum să ajung acasă. Din cauza lui te-am sunat. Ai spus că pot să te sun oricând, dacă am vreodată probleme, aşa că asta am şi făcut. Vocea ta era încărcată de grijă. Grijă pentru mine.

Din cauza lui am aflat că îţi pasă. Tocmai mi-ai spus:

— Vin să te iau.

Este o nebunie că îţi sunt încă recunoscătoare pentru asta? Chiar ştiind
cum se termină, aş face-o din nou, tară ezitare.

7 aprilie

La ştirile de seară au arătat o casă de lângă Orlando, Florida, înghiţită de o dolină. S-a văzut pe ecran cum s-a prăbuşit în beznă, într-o secundă, apoi a dispărut ca şi când n-ar fi fost.

Am ars-o pe Jane. Am folosit grătarul din curte şi am aruncat-o pe foc, înmuiată în gaz de brichetă. M-am uitat cum este înghiţită de flăcări, toate cele patru sute patruzeci şi opt de pagini ale poveştii ei, ale amăgirii ei. M- am uitat cum flăcările încovoaie hârtia, înnegresc cuvintele, le transformă în cenuşă.

Un bob de jar mi-a aterizat pe dosul mâinii, însemnându-mi pielea cu un triunghi roşu, minuscul. Mi-l frecam în oră, în timp ce fantazam că-ţi spun ce am făcut. Oare te-ai înfuria? Aş putea să te determin să mă atingi? Să mă plesneşti, să-ţi înfigi degetele în părul meu?

Aş vrea să am pe cineva cu care să vorbesc. Aş vrea să-i fi spus lui Vee despre tine încă de atunci, de când a început totul. Lucrurile au mers prea departe ca să mai explic ceva acum.

35. Steven

Stă în faţa lui cu ochii strălucind de sfidare, mai mult albaştri decât verzi. Ţinând totul în el, cu dinţii încleştaţi, Steven îi studiază chipul. Lumina slabă i-a ascuţit pometii şi puntea subţire a nasului, ştergându-i de pe faţă orice urmă de blândeţe.

— Dar tu? o întreabă el.

— Ce-i cu mine?

— Tu nu eşti una dintre fetele astea, aşa că, dacă asta e ceea ce caut, de ce sunt cu tine?

în loc de răspuns, ea ridică din umeri. Este replica uneia care

nu are un argument valid. A mai văzut-o şi altă dată. Acea ridicare şi coborâre din umeri care populează sălile de clasă de la Richmond Prep ori de câte ori îi constrânge un pic mai mult pe elevi, când testează mai tare eşafodajul argumentaţiei lor şi-l vede cum se face bucăţi. Chiar săptămâna trecută, Hunter Markham se predase cu acelaşi răspuns sec dat de Ellie acum. Buzele lui schiţează un zâmbet subţire, dar acesta nu rezistă mult.

Mica lui victorie are gust de cenuşă. în doar câteva ore, ea a distrus totul. Mâinile i se strâng în pumni, degetele i se încovoaie. Aceleaşi degete care îi mângâiaseră obrajii, ale căror vârfuri ea le sărutase înainte să-i cutreiere trupul, aceste degete râvneau acum să se strângă pe beregata ei şi să oprească minciunile şi ura care ţâşneau din ea.

O priveşte ţintă şi în toată furia lui simte şi un sâmbure de amărăciune şi dor pentru fata pe care o ştia, fata pe care o iubeşte. Acea Ellie nu mai există. Fata cu care a rămas acum are puterea de a distruge totul.

îşi trece limba peste dinţi, dar asta nu-i uşurează uscăciunea gurii.

— De fapt, ai putea să-mi mai dai ceva de băut? Simt că ar merge un pahar acum.

— Sigur. Vrei un bourbon?

— Credeam că nu mai avem.

— Am minţit.

Clinchetul cuburilor de gheaţă lovind fundul paharului nu i s-a părut niciodată atât de minunat ca acum, când îi îndepărtează încordarea din umeri. îi aduce un pahar cu două degete de tărie de culoarea chihlimbarului, iar el ar trebui să refuze. Are nevoie să rămână cu mintea limpede dacă vrea să o păcălească şi să iasă din orice i-ar fi pregătit ea şi cine ştie cine altcineva.

Cu ajutorul lui Ellie, ia o înghiţitură scurtă şi gustul înţepător de malţ îi amorţeşte gura. închide ochii şi îşi deschide simţurile ca să simtă arsura linistitoare a alcoolului alunecându-i pe gât, înainte de a-i intra în sânge. Se împinge în pahar ca să arate că a terminat.

Ellie lasă paharul jos şi vede o picătură atârnându-i lui Steven în colţul gurii. înainte s-o ia la vale, o şterge cu buricul degetului mare. Un gest familiar. Şi le aminteşte pe toate.

Pe când era profesor suplinitor, relaţiile lui aveau o dată naturală de expirare. Odată ce repartizarea ajungea la termen, el avea să dispară. Ele ştiau mereu lucrul ăsta. Statutul lui de bărbat singur însemna că putea fi trimis cu uşurinţă dintr-un stat în altul. Câteodată ele îngreunau situaţia. N. a plâns timp de un ceas pe canapeaua lui când a anunţat-o că relaţia lor s-a terminat.

— Ce-o să mă fac tară tine? a sughiţat ea cuvintele, printre suspine.

Instinctul i-a spus să-i şteargă lacrimile cu buricul degetului mare. Dar n-a făcut nimic. Orice gest către ea în acel stadiu ar fi fost văzut ca o încurajare, ca un semnal că lucrurile poate că nu sunt cu totul terminate, că mai era încă o şansă. Chiar şi o mână discretă pe genunchiul ei putea fi fluturele care aduce în viaţă un uragan. Nu putea permite să se întâmple una ca asta, aşa că şi-a aşezat palmele în poală, una peste alta. Până la urmă, ea a înţeles şi a plecat din apartamentul lui cu ochii înroşiţi, dar resemnată.

T. nu fusese uşor de convins, se amăgise singură că l-ar putea ţine interesat fiind mai îndrăzneaţă. Cinstit vorbind, se bucurase de unele dintre înscenările pe care le punea la cale – de pildă, la el în maşină, după ce îl sunase plângând, în creierii nopţii, ca să vină s-o ia. Pretinsese că a rămas blocată la mall, după ce fusese la film, seara târziu. N-ar fi trebuit să se lase prins în capcană, era o periclitare nesăbuită a carierei lui, dar a fost un risc pe care a meritat să şi-l asume, fiindcă era fără martori, departe de serviciu, însă când l-a sărutat în sala de clasă, unde putea intra oricine, sfârşise prin a avea o mică discuţie cu directorul şcolii.

— Sunt îngrijorat că dezvoltă un soi de pasiune nesănătoasă pentru mine şi, ca să fiu sincer, mă face să mă simt inconfortabil. Cred că sunt nişte probleme acasă, care se adaugă la toată treaba asta.

— Adolescente, spusese Forsyth – aşa îl chema pe director –, bătându-l pe Steven pe spate. Nu-ţi face griji. Mă bucur că ai venit să-mi spui.

Da, şi le amintea pe toate. Dar niciuna n-a reuşit să-i reţină atenţia pentru mult timp. Până la Ellie – fata care a rămas. Ochii lui Ellie fixaţi asupra lui sunt acum ca un lac cu nuferi, de un albastru înspicat cu verde. în abisul acestei clipe, ultimele

câteva ore nu există, iar el întoarce iar clătitele pe care i le pregătise, în timp ce ea se învârtea prin bucătărie căutând nişte căni.

— Ellie...

Numele ei spus cu vocea lui acţionează în Ellie declanşatorul greşit; chipul ei se închide, iar lumina care pâlpâise în urmă cu câteva clipe moare împreună cu speranţa lui de a se reconecta cu ea. O vede retrăgându-se în sine, ca un trup care se scufundă tot mai mult într-o apă întunecată, până când dispare cu totul din vedere şi tot ce rămâne este o suprafaţă netedă, impenetrabilă. Se răsuceşte în scaun cât de mult îi permit legăturile, în ciuda mişcării, materialul cămăşii îi rămâne lipit de spate.

Lumina din focul aproape stins se face tot mai mică, permiţând umbrelor să crească înalte şi să se amestece până formează, încetul cu încetul, un văl de întuneric ce coboară peste living.

înainte să poată spune vreun cuvânt care s-o determine s-o readucă la viaţă pe acea Ellie pe care-o ştie, ea începe din nou să citească.

— *M-am plimbat în sus şi-n jos, apoi m-am aşezat pe canapea. îmi amintesc totul, până în ultimul moment. Categoric mi-a plăcut să nu vorbesc cu MatrioŞa, ci s-o ţin în suspans; nu ştiu de ce. Ai jucat jocuri de- astea cu toate fetele pe care le-ai sedus?*

— Nu! Crezi că suntem în vreun roman din secolul al nouăsprezecelea? Serios, ascultă şi tu ce spui, Ellie.

— Eşti sigur?

îl îngrijorează uşoara tresărire din tonul ei şi vorba tărăgănată, ca şi când are acces la unele informaţii care lui îi scapă.

N-o să-i permită să se joace cu mintea lui, nu mai mult decât a făcut-o deja. Este un respectat profesor de facultate, un autor reputat, iar ea cine e? Nimic mai mult decât o fată supărată că nu se află în central atenţiei lui.

Ellie frunzăreşte paginile până când găseşte un nou pasaj; are o asemenea dexteritate, încât el se întreabă dacă nu cumva le-a marcat pe toate, pregătindu-se pentru seara aceasta.

— *Cam pe la ora unsprezece, micuţa fiică a portarului*

mi-a adus de la proprietăreasa din strada Gorokovaia mesajul că MatrioŞa s-a spânzurat.

în timp ce ea citeşte, sau mai degrabă recită, chipul pe care nu putea să şi-l amintească îi reapare în minte pe un val de iasomie şi vanilie. Fiecare dintre cuvintele rostite de Ellie aduce mai multă limpezime a trăsăturilor, colorează liniile, ochii, buzele – o păpuşă din porţelan care prinde viaţă. Acum îşi aminteşte.

Fusese cu el când stătea suspendat la marginea conştienţei, după ce îl drogase Ellie. Ecourile unei voci familiare strigându-l pe nume. Stătea pe o stâncă, privind oceanul, cu vântul zburătăcindu-i peste faţă şuviţele buclate. Captiv într-o amintire veche, de mult uitată, agăţându-se de margini care se sfărâmă sub atingerea lui în timp ce se luptă să se trezească. Doar conturul unei fantome ce continuă să-i şoptească numele. Dar ea a fost în urmă cu prea mult timp, aproape un deceniu, în cealaltă parte a ţării. N-are cum să fie cu ei, aici, în seara asta.

Cercetează liniile de pe chipul lui Ellie, tensiunea de pe fruntea ei, în căutarea unui indiciu. Dar ea nu-i oferă nimic.

36. Steven

închide cartea plesnind-o cu atâta putere, încât Steven tresare în scaunul
lui.

— S-a sinucis. Folosită, abandonată şi ignorată. Nu i-a mai rămas decât să sară în gol.

Cuvintele îi tremură în respiraţie în timp ce se întoarce iute spre el. Poate că plânge, dar nu e sigur până când n-o vede ştergându-şi faţa cu dosul mâinii.

— Eşti bine?

— Da, sunt bine, răspunde ea cu vocea încă tremurând.

Când îl priveşte iar drept în faţă, are genele de jos încă umede. Chiar dacă în picioare îl înţeapă o mie de ace, fundul i-a amorţit şi spatele e înţepenit şi scăldat în sudoare, şi toate astea din cauza ei, tot simte pentru ea o milă ciudată. Masca de încredere de pe chipul ei se subţiază tot mai mult. Deşi Ellie nu ştie încă, în curând îi va cere să-l dezlege, iar ea o va face. îmbrăţişează strâns cartea la pieptul îngreunat, ca şi când ar putea să-i aducă un pic de alinare.

— Vrei să bei ceva?

Femeia doar dă din cap şi nici nu se mai oboseşte să-şi ia un pahar; trage o duşcă direct din sticlă. N-o pune la loc, în cărucior. Strânge între degete gâtul sticlei şi se îndreaptă spre şemineu. Stropeşte jarul aproape stins cu un jet generos de bourbon, care revigorează focul cu flăcări frenetice ce ţâşnesc lingând peretele de piatră din spate. Aruncă în cămin încă un buştean, ca o ofrandă adusă focului, pentru a-i hrăni apetitul feroce. Coboară mâna spre flăcări, făcând echilibristică pe linia dintre disconfort şi durere, apoi şi-o retrage, scuturându-se de senzaţia aceea. Focul ar trebui să fie ultima dintre grijile ei în aceste momente. în ciuda căldurii, Steven o vede tremurând.

îndată ce-l eliberează, o s-o lege şi o s-o închidă timp de câteva ore întruna dintre camerele goale ale casei, cât să aibă şi el parte de câteva ore binevenite de somn bun, în dormitorul matrimonial. După ce se va fi odihnit, poate că se va îndura s-o asculte pledându-şi cazul, ca să o ducă înapoi în oraş, în loc s-o abandoneze aici, legată. Se înşelase. Oricine ar fi fost tipul ăla de la galerie şi de pe scara blocului ei, arăta prea vulnerabilă pentru ca în casă să se mai afle cineva care s-o ajute.

— Crezi că ar trebui să fie iertat?

Vocea ei abia se aude peste pocnetele ascuţite ale lemnului care arde.

— Poftim?

— Stavroghin. Asta e toată ideea din confesiunea lui către Tihon: caută izbăvirea. Ar trebui să fie iertat doar pentru că mărturiseşte?

în ciuda reticenţei lui de a se implica în acest joc pervers, întrebarea lui Ellie trezeşte profesorul din el. Mintea îi fuge înapoi la conversaţiile pe care le aveau pe canapeaua lui, când dezbăteau care dintre surorile Bronte a fost mai influentă – Charlotte, din punctul lui de vedere, Emily, din al ei – sau validitatea argumentelor lui Anaîs Nin din *În Favor of the Sensitive Man,* şi la fervoarea cu care îşi apăra de fiecare dată opiniile. Dezbaterile lor o animau; se apleca, gesticulând, încinsă de dispută, până când se prăbuşea înapoi pe canapea, fie triumfătoare, fie frustrată, dacă el se descurca mai bine. Turnirurile lor literare se terminau întotdeauna cu râsete sau cu unul din ei încercând să deturneze schimbul de replici cu tactici

viclene: gură, limbă şi, de multe ori, dezbăratul de haine. Ca o felină mare, Ellie avansa de la locul ei de pe canapea. El o privea, cu cotul aşezat pe braţul canapelei, cu capul sprijinit în nodurile degetelor. Ea îşi desfăcea nasturii bluzei, enumerând motivele pentru care „Corbul”[121] era una dintre cele mai bune opere în stil gotic[1121] scrise vreodată. Amintirile zăbovesc undeva, în adâncul minţii, încărcate de nostalgie.

Dacă un proscris rus poate fi iertat, în mod sigur ar avea un motiv să-l ierte şi pe el. Ellie rămâne tăcută, iar ochii ei îi cercetează faţa ca şi cum ar evalua validitatea argumentelor aduse. Acum, când stă în umbră, par mai mult verzi decât albaştri. Sprijinită de spatele canapelei, ridică privirea. Este tentat să folosească acest răgaz pentru a-şi aduna cuvintele şi argumentele, până când ea va ceda sub greutatea acestora. Dar strategia asta nu mai funcţionează. Un cuvânt din partea lui, acum, s-ar putea ca mai degrabă s-o stârnească pe ea decât să-i facă vreun serviciu lui. Este mişcarea ei.

Ellie deschide gura şi duce sticla la buze, dar apoi se răzgândeşte.

— Regreţi ce ai făcut?

— Da.

Cuvintele ţâşnesc din el.

— Sigur că regret. N-am avut niciodată intenţia să-ţi fac rău.

— Dar în privinţa lor? Regreţi ce le-ai făcut fetelor acelora?

Ochii ei sclipesc ca lamele foarfecii care i-ar putea reteza legăturile. Vrea să audă cuvintele, aşa că i le oferă.

— Bineînţeles, dacă vreuna dintre ele s-a simţit rănită de ce am făcut, regret şi asta.

Sclipirea din ochii ei se stinge şi, împreună cu ea, speranţa că ar putea fi eliberat alunecă acolo unde n-o mai poate ajunge.

Ridicându-se de pe podea, Ellie se îndepărtează de el şi se opreşte în faţa ferestrei. De partea cealaltă, pătura de nori este pătată de o umbră violet. Nu-şi aminteşte când a văzut ultima dată cerul sau chiar soarele. Ori alte lucruri care nu există aici, precum civilizaţia sau trecerea timpului. N- are nicio idee cât e ceasul. Ar putea fi captiv în scaunul ăsta de câteva minute sau de câteva ore.

— Cât de mult regreţi?

Deschide gura, dar îşi dă seama că a rămas fără cuvinte. între ei se întinde tot mai mult tăcerea, palpabilă şi nocivă ca un strat gros de buruieni sau ca o ciupercă. Aproape că-i simte gustul pe limbă, îmbâcseala ca de pâslă. Boabe de sudoare i se preling pe şira spinării, în timp ce scotoceşte prin minte nu doar după cuvintele potrivite, ci şi după combinaţia potrivită: ca pentru încuietorile cu cifru, măcar să poată găsi înşiruirea corectă.

— Ce vrei să spui?

— Cât de departe eşti dispus să mergi ca să-ţi arăţi remuşcarea? întreabă ea, adresându-se reflexiei sale din fereastră.

Râcâind şi frecând mica crustă de sânge uscat din centrul buzei, Ellie se întoarce spre el. N-a intenţionat deloc s-o lovească, trebuie să ştie şi ea asta. Nu este genul acela de bărbat. Cu doar câteva ore în urmă, o salvase să nu se prăbuşească peste balustradă. Reflexul acela rezumă cine este el cu adevărat. Scaunul de care este ţintuit acum a scos ce-i mai rău din el – nici măcar ce-i mai rău, ci o cu totul altă persoană, de parcă suferise un soi de mutaţie. îi prinde obrazul în căuşul palmei, iar pielea ei are o familiaritate caldă în care se cuibăreşte, sperând să se reconecteze cu ea, să-i amintească de bărbatul de la mezanin, bărbatul pe care-l sărutase în pădure şi alături de care făcuse clătite. Orice l-ar putea scăpa de-aici.

— Dă-mi drumul din scaunul ăsta şi îţi promit, o să-ţi demonstrez în fiecare zi cât de rău îmi pare pentru ce s-a întâmplat.

— Am ceva în minte...

— Tot ce vrei tu, spune el, apoi îşi roteşte faţa ca s-o sărute în palma încă lipită de obraz. Are gust de sare.

Ea se apleacă şi, cu un clinchet metalic, deblochează frânele scaunului. Eliberându-l din poziţia de oprire, roteşte scaunul, iar universul casei aflat în spatele lui există din nou. Se simte de parcă s-ar reîntâlni cu un vechi prieten. Totul este aşa cum trebuie să fie. Niciun bărbat înalt cu o claie de păr roşcat, niciun sunet de la etaj. Doar masa cu scaune împrejur şi, dincolo de ele, un petic din podeaua în pătrăţele a holului de la intrare, vizibil prin deschizătura uşii. Ceea ce vede îi relaxează muşchii mâinii – nici nu realizase cât de tare îşi încordase degetele. Dar această

poziţie nouă este temporară. Ellie icneşte în spatele lui, împingând scaunul rulant pe lângă masă. îl trece încetişor peste prag şi ajung în hol.

Acesta este luminat ca ziua în amiaza mare. Intensitatea luminii îl orbeşte şi clipeşte de câteva ori, până când contururile familiare ale încăperii răsar din strălucirea aceea albă.

„Să-ţi îngheţe sângele în vine" este o expresie melodramatică pe care adeseori o sublinia de două ori, cu roşu, în eseurile elevilor. Dar când imaginea holului s-a limpezit, l-au trecut fiori reci pe sub piele.

Bine prinsă de balustrada de la primul etaj, încolăcită pe mahonul de culoare închisă, atârna o frânghie albă şi groasă. Era o funie în genul celor folosite de alpinişti ca parte a echipamentului de escaladare a unui perete muntos periculos.

Era o funie al cărei capăt se termina cu un laţ.

37.

20 aprilie

Mai devreme m-am închis în baie. Rănită. Cu trupul vibrând de durere. Mă doare de când am plecat de la tine. N-am mai fost în stare să respir de când ne-am despărţit. O parte vitală din mine a rămas captivă încă în apartamentul tău. Foarfeca îmi tremura în mână, aşa că mi-a alunecat şi mi s-a înfipt în piele. Un junghi dureros a eclipsat orice altceva, mai bine decât duşul rece pe care l-am făcut, şi infernul din mintea mea a tăcut preţ de o clipă.

M-am aşezat pe veceu. Pulpana halatului de baie a alunecat, dezvăluind pielea albă şi vinele albăstrui, ca nişte râuri subterane. Lamele foarfecii erau deschise larg, vârful ascuţit m-a apăsat pe piele până când a făcut o adâncitură în carne. Am tras o buclă pe interiorul coapsei, până când simbolul infinitului a început să pulseze fierbinte, roşu. M-am lăsat în voia durerii, care m-a copleşit. N-a mai existat nimic altceva în afară de arsura acelei linii roşii.

38. Ellie

Frica schimonoseşte liniile perfecte ale feţei lui şi le rearanjează într-o expresie pe care nu i-am mai văzut-o niciodată. Ceva visceral, nerafinat a preluat controlul. Chiar înainte de a primi vreo explicaţie, a luat în serios frânghia şi semnificaţia ei. Oricare ar fi ideile vagi din mintea lui, sunt foarte departe de adevăr. în ciuda fricii, aroganţa rămâne; tot mai crede că ştie despre ce e vorba aici. Nu ştie. Cu toate indiciile primite, refuză să priceapă.

— Ce dracului e asta?

— Şansa ta la izbăvire.

Mă aşez între scaun şi ştreang, însă ochii lui rămân aţintiţi pe funia din fundal. După obscuritatea din living, privirea nu i s-a ajustat încă la lumina holului de la intrare şi clipeşte la mine cu ochii mijiţi, dezorientat. Acum câteva minute, arăta ca unul convins că mi-a înfrânt voinţa şi că e pe cale de a fi eliberat, dar, ca de obicei, îngâmfarea şi excesul de încredere în sine l-au indus în eroare.

— Şansa mea la ce?

— La izbăvire, repet cu un zâmbet şi cu o dicţie exagerate.

Gura îi zvâcneşte de parcă ar mesteca vorbele pe care nu vrea să le spună, adevărurile pe care nu vrea să le ştiu.

îmi strecor mâna sub tivul puloverului şi pescuiesc de acolo pachetul de ţigări îndesat la brâul colanţilor îmi strecor o ţigară între buze şi o aprind, adăpostind flacăra în căuşul palmelor. Un pufăit lung, şi fumul îmi umple gura, apoi îl înghit. îmi şerpuieşte pe gât în jos, încetinindu-mi bătăile inimii, înmuind înţepeneala din gât. Cu capul dat pe spate, expir acel prim fum şi simt că-l pot tolera un pic mai uşor pe Steven.

— De când fumezi? întreabă el, cu faţa schimonosită de dezgust.

în loc de răspuns, mă îndrept spre bucătărie şi apuc o cană. O umplu şi susurul apei ajunge până în hol, de unde aud vocea distorsionată a lui Steven.

— Poţi să-mi dai şi mie nişte apă?

Fără „te rog”: s-a dus încă un strat de politeţe contrafăcută.

Cu ţigara atârnată în colţul gurii, apuc încă o cană. Nu rezolv nimic să ţin omul însetat. Mai avem încă mult drum de parcurs împreună. Mă întorc în holul cel mare de la intrare şi el întredeschide buzele întâmpinând marginea din porţelan a cănii pe care i-o ţin în dreptul gurii. Gâlgâiturile răsună în spaţiul larg al vestibulului de mărimea unui mic studio din New York. în această casă, totul a fost supradimensionat, inclusiv scara cu armăturile şi accesoriile ei din sticlă, lemn şi oţel. Trag un fum lung, care îmi scobeşte obrajii şi îmi umple plămânii, şi savurez plăcerea enormă de a ţine informaţiile secrete – un preludiu chinuitor pe care frustrarea lui abia mascată nu face decât să-l accentueze. Se holbează la încheietura mea relaxată şi la mâna care ţine ţigara.

— Ce urăşti mai mult, ţigara sau tatuajul? Sau sunt amândouă nişte obiceiuri scârboase potrivit busolei ăleia morale denaturate pe care o ai?

— Nu înţeleg nevoia de a-ţi degrada corpul în halul ăsta, ridică el din umeri.

— Ia uite la el, se încruntă când vede că cineva îşi desenează cu cerneală pe corp, dar n-are nicio problemă cu abuzarea adolescentelor – ăsta e un relativism etic serios, profesore.

Drept răspuns, nu face decât să zgârie cu degetul pielea artificială de pe braţul scaunului. Oare e conştient de ce face? Scaunul zornăie cu frustrarea unui animal prins în cuşcă şi o teamă neliniştitoare îmi furnică spatele. Dacă reuşeşte să scape...

O singură mişcare greşită şi aş putea fi rănită. Grav.

Abuz. Chiar dacă ştiu ce a făcut, tot îmi e greu să rostesc acest cuvânt. El este agresorul, eu sunt acuzatorul şi totuşi cuvântul care ne face, pe mine şi pe alţii, să ne simţim inconfortabil stă captiv în adâncul gâtlejului, aşa că îl ascundem în aproximări ceva mai suportabile – molestare, agresiune sexuală –, dar el trebuie să-l audă, să se confrunte cu ce a făcut, fără diminuarea faptelor sale prin folosirea unor cuvinte mai blânde.

— Cât de mult valorează pentru tine simulacrul tău de viaţă? Pentru ca violarea sistematică a elevelor să rămână secretă?

— Ce tot spui?

— Am poze, nume, date, toate micile tale secrete, fantome ale relaţiilor prezente şi trecute. Cât eşti de pregătit să oferi pentru ca reputaţia ta să rămână la fel de nepătată ca zăpada de afară?

Pufneşte în semn de răspuns, iar expresia de dispreţ de pe chip este inconfundabilă.

— Deci, despre asta e vorba – vrei bani?

Ce jalnic. De ce presupun mereu bărbaţii că totul pe lume are ceva de-a face cu sexul sau cu banii? Dar sunt curioasă să văd unde-o să ducă asta.

— Ce vrei să spui?

— De asta tu şi iubitul tău aţi orchestrat toată treaba. De asta m-ai păcălit să vin aici, ca să mă poţi speria şi să te plătesc pentru tăcerea ta.

— Iubitul meu?

Acuzaţia asta este neaşteptată. Mai trag un fum lung şi îmi scanez memoria după un moment sau o situaţie din care s-ar fi putut deduce că am un iubit.

— Spune-mi, aţi plănuit toată chestia asta de la început? Sau v-a venit ideea după ce am început să ne vedem?

— Aici m-ai pierdut. Ce iubit?

— Sunteţi vreunul dintre cuplurile alea de comedianţi care vin la *America ‘s Most Wanted* sau ceva mult mai infect? Poţi să renunţi la şarada asta.

Ridică vocea, în timp ce-şi răsuceşte capul în toate părţile. Aşteaptă în tăcere ca cineva să iasă din umbră, să-şi facă marea intrare, dovedindu-i astfel că a intuit corect. Momentul dramatic pe care-l pune la cale ajunge la punctul culminant şi apoi se vlăguieşte într-o tăcere ciudată.

— Sau poate aşteaptă prin apropiere ca să te ia de-aici odată ce se termină totul?

— De unde ţi-a venit ideea că mai e cineva aici?

— Haide, nu mă lua de prost. E imposibil să mă fi aşezat de una singură în scaunul ăsta cu rotile.

Expresia de înfumurare de pe chipul lui ar fi enervantă, dacă nu s-ar înşela atât de tare. în schimb, îmi ridică într-un zâmbet colţurile gurii.

— îmi pare rău să te dezamăgesc, dar sunt singură. Am

folosit metoda căratului în cârcă. Ar trebui s-o cauţi. E atâta cunoaştere acolo, la doar un motor de căutare distanţă.

— Chiar dacă iubitul tău nu este...

— Ce te face să crezi că am un iubit?

— Poţi să renunţi la prefăcătorie. M-am prins cum stă treaba. V-am văzut împreună.

— Când?

— La deschiderea galeriei lui Sasha. văzut stând de vorbă afară. Odată l-am văzut ieşind de la tine din bloc.Aiîncercat să-l alungi acolo, în faţa galeriei, dar tot v-am văzut. Păreaţi foarte familiari unul cu altul.

Hohotele mele de râs explodează în vestibul, reverberând din tavanul înalt şi lovindu-se de dalele podelei. Odată ce m-am pornit, nu mă mai pot opri. Mi-a cuprins tot corpul, scuturându-mă până mă dor şalele şi-mi dau lacrimile. în mijlocul podelei cu pătrate, Steven stă bosumflat în scaunul lui, holbându-se la mine. Doar să-i văd chipul şi mă loveşte încă o criză de râs, care îmi zguduie trupul.

— Connor nu e iubitul meu, e vărul meu, îi spun, cu ultimele valuri de râs tremurându-mi în voce. Şi, pentru informarea ta, el ar fi mult mai interesat să-ţi intre ţie în chiloţi, nu mie.

Connor. Dragul de Connor n-ar-răni-nici-o-muscă. Connor, care cruţă păianjenii, ducându-i afară, când vreau să-i strivesc cu piciorul. Connor, pentru care smoothie-urile şi cartofii prăjiţi sunt soluţia pentru orice problemă. E adevărat: cumva, a fost acolo în momentul iniţierii, momentul de început, când a fost luată prima decizie. Dar aceasta nu este bătălia altcuiva.

— Asta nu înseamnă nimic. Te putea ajuta să pui totul la cale.

— Sunt fată mare, Steven. N-am nevoie de vreun tip care să tragă sforile.

Arunc chiştocul în cană, mai scot o ţigară şi o aprind. în clipa asta,
nicotină şi gudronul par mai puţin toxice decât apropierea lui. Este atât de tipic pentru el să creadă că în spatele tuturor acestor lucruri se află un bărbat, că nu le pot face singură.

întreaga noastră relaţie a fost saturată de sfaturile pe care mi le servea – şi pe care nu i le ceream niciodată –, bazându-se pe amăgirea că el ştie cel mai bine. E momentul să strivim convingerea asta.

— Este foarte simplu. îţi ofer şansa să alegi. Pot spune Consiliului pentru Educaţie despre violurile tale sistematice asupra elevelor şi fetelor minore, îi pot furniza numele lor, datele, pozele. O să-ţi distrug cariera şi chiar mai mult de-atât: o să-ţi distrug şi preţioasa reputaţie.

Păşesc în faţă şi-mi aşez mâinile pe ale lui; încetează să mai zgârie pielea scaunului. Cum ocup cu corpul meu tot spaţiul din faţa lui, nu are altă posibilitate decât să mă privească în faţă şi să vadă hotărârea care îmbibă fiecare fibră a fiinţei mele.

— N-o să mai poţi nici preda, nici vâna vreodată vreo puştoaică. O să fii cunoscut drept fiul căzut în dizgraţie al profesorului Stewart Harding.

Cuvintele sunt o armă şi ultima propoziţie îl înjunghie în măruntaie, în timp ce ochii îi ies din orbite, încărcaţi de teroare în faţa posibilei perspective de a cădea pentru totdeauna din graţiile celorlalţi.

— Sau...

Mă îndepărtez ca să scutur în cană turnul de scrum din vârful ţigării; sfârâie la contactul cu apa. Negocierea neterminată se umflă în el şi un zdrăngănit metalic umple aerul. Zuruitul scaunului cu rotile sub greutatea corpului său a devenit un cod Morse al sentimentelor şi frustrărilor lui, un cod pe care încă învăţ să-l descifrez.

— Sau ce?

Mă ţintuieşte cu privirea, fără să clipească, şi îl privesc la rândul meu neclintită. S-a terminat cu docila Ellie, care privea în jos şi îl cerceta printre gene. Cu fiecare moment mă îndepărtez de ea, alungând-o ca pe o fantomă căreia i-am permis să mă ia în stăpânire pentru o vreme, cât a servit unui scop.

— Sau poţi alege o ieşire onorabilă. Să te sinucizi spânzurându-te şi îţi promit că n-o să suflu nicio vorbă. O să mori cu reputaţia nepătată. Cine ştie, moartea asta prematură te-ar putea ridica pe culmi pe care nu le-ai fi putut atinge niciodată în timpul vieţii.

Chiştocul de ţigară loveşte fundul cănii cu un sfârâit.

Ne-a luat ceva timp să ajungem aici, mai mult de trei ore **şi** jumătate de condus. Săptămânile în care se tot adunau dovezi – scuzele care-i lăsau un gust amar, săruturile care miroseau a altcineva, pozele în care apăreau chipuri parcă de copil, mesajele, secretele lor pecetluite cu „xxx" Orele întregi de căutare prin liste **şi** oferte, ca să găsesc scena potrivită, destinaţia perfectă pentru această vacanţă izolată, locul unde puteam fi doar noi doi – **şi** fantomele celorlalte. Case trecându-mi prin faţa ochilor ca într-o ceaţă, însă, aşa cum se spune, când o să vezi, o să **ştii.** Ferestrele înalte, liniile zimţate dintre ocean **şi** pădure. O privire pe Google Maps **şi** câteva clicuri ca să măresc imaginea mi-au arătat doar verde pe kilometri întregi, iar asta mi-a confirmat că e locul perfect. Şi până acum nu m-a dezamăgit. S-au întâmplat deja atât de multe! Dar n-am ajuns încă la capăt.

Un mormăit venit dinspre el mi se strecoară în gânduri.

— Scuze, ce-ai zis?

— Am zis: termină, chiar nu-i amuzant. Nu ne foloseşte la nimic.

Face o pauză.

— în plus, chiar trebuie să mă duc la baie, spune el, cu un zâmbet arogant pe faţă.

39. Steven

Zâmbetul i se evaporă imediat când Ellie iese din cameră tară o vorbă, lăsându-l singur, cu vezica plină. L-a abandonat aici, când tot ce ştie despre ea îi spune că ar fi trebuit să empatizeze şi să-l elibereze din nenorocitul ăsta de scaun. Dacă teatrul cu funia şi ştreangul nu sunt nişte farse disperate ale unei fetiţe înşelate sau tacticile de înfricoşare ale unui şantaj ist, atunci ce urmăreşte? Cu cât află mai multe, cu atât mai puţin sens are. Cu atât mai puţin sens are *ea.*

începe să se îndoiască de cât de multe a ştiut vreodată despre ea. Dincolo de predispoziţia de a-l asculta şi de dragostea ei şi faptul că studiază literatura, Ellie este un mister de care s-a bucurat până acum. Faptul că nu a încercat să-l prezinte prietenilor ei sau, mai rău, familiei a fost mereu un avantaj. S-a

dus de câteva ori la ea acasă, dar n-a dat niciodată prea multă atenţie fotografiilor care poate că înţesau locul, bucuros că petreceau cea mai mare parte din timpul lor împreună la el acasă – de departe un loc mai spaţios.

Sângele i-a îngheţat în vine când a realizat oroarea că, de fapt, în apartamentul ei nu erau deloc fotografii. Cine n-are momente personale pe care să le expună? Chiar şi el avea câteva poze, puţine: absolvirea, cu silueta lui înaltă, îmbrăcat la patru ace, încadrat de părinţi; în postura de cavaler de onoare la nunta lui Jeffrey; primirea Premiului pentru Eseu Samuel Sewall. Caută în amintirea apartamentului ei şi nu-şi poate reprezenta nici măcar un singur suvenir al trecutului, nicio rudă şi niciun prieten privindu-l ţintă de sub sticla rece, nicio dovadă că ar fi avut vreo viaţă înainte să-l întâlnească. La fel şi în privinţa conversaţiilor: nicio poveste reală din copilărie, din anii adolescenţei, nimic mai mult decât o anecdotă aruncată ici şi colo. *Ea* se cuibărea pe canapeaua lui, cu bărbia sprijinită în palmă, ascultând poveştile *lui*.

Fiecare amintire desface câte o cusătură din relaţia lor, până când totul se destramă complet. Fiecare presupunere făcută şi fiecare decizie luată până acum se bazaseră pe ceea ce ştia despre ea. Dar n-avea absolut nicio idee despre cine e femeia care-l ţinea captiv. I se ivise dinainte, o făptură perfect conturată, murată de ploaie, picurând pe dalele de la Norman's Café, însă nu-i păsase niciodată de unde venea, cine a fost înainte de a o întâlni el. Ştia atât de puţine, încât ar fi putut să fie şi scăpată dintr-o clinică de psihiatrie, direct în viaţa lui.

Şi totuşi, împotriva tuturor lucrurilor prin care-l făcuse să treacă, a umilinţei, a remarcilor dispreţuitoare, tot nu putea să împace prezenţa acestei Ellie crude şi perfide care stătea în faţa lui – fata care-i pusese la cale decăderea – cu Ellie din relaţia lor. Ura acea parte din el care se simţea încă ataşată de ea. Fata care-l surprinsese la serviciu, în urmă cu doar o lună. Soarele palid de iarnă cobora în spatele lanţului muntos de zgârie-nori care eclipsau blocurile tum şi casele din cărămidă aflate în prim-plan. Tocmai ieşise pe uşile duble de la Richmond Prep, în după-amiaza vântoasă şi aspră; rămăsese ultimul, întârziat de un telefon de la tatăl lui.

Deşi convorbirea se terminase, vocea bătrânului îi răsuna sâcâitor în minte, ca o melodie de care nu mai scapi, subminându-i profund răbdarea, măcinându-i-o. Şiretenia lui săpa deghizată sub forma unui comentariu amuzant sau inofensiv în legătură cu jobul lui – „Ţi-am citit eseul din *North England Review.* Ai făcut treabă bună, băiete, într-o zi o să publici şi tu o carte a ta, ca bătrânul tău tată". *Băiete,* lui Steven i s-au încleştat maxilarele la auzul colocvialităţii deliberat adoptate de nemernicul ăla bătrân ori de câte ori se referea la el, încremenindu-l pe vecie pe Steven într-un stadiu infantil.

Stând în capul scărilor, dezbătea dacă să-şi dea la schimb cafeaua de după-amiază pe câteva pahare de bourbon, când a observat-o – nu puteai s-o ratezi, în paltonul ei supradimensionat, o insulă de un roşu aprins într-o mare de uniforme bleumarin. Ellie a înălţat privirea spre el. De la distanţă, o pojghiţă de lacrimi i-a sclipit în ochi, apoi s-a întors repede pe călcâie. A ignorat discuţia telefonică mizerabilă pe care o avusese pe verandă şi s-a
repezit pe trepte, tăind în două marea de elevi, ca să ajungă la ea.

A ajuns exact la timp pentru a strivi cu degetul mare lacrima ce i se rostogolea pe obraz.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic, a pufnit ea.

— Spune-mi.

— E o prostie, serios.

El i-a ridicat bărbia, pentru ca Ellie să-i vadă hotărârea.

— Am zis să-mi spui.

L-a surprins chiar şi pe el că dorea cu adevărat să afle.

înainte de a-i răspunde, Ellie l-a privit îndelung.

— Doar o neînţelegere stupidă cu o prietenă.

Şi-a punctat declaraţia cu un oftat greu, determinându-l să o tragă mai aproape, până când i-a simţit capul sprijinindu-se de pieptul lui, uitând pentru moment de aversiunea sa faţă de manifestarea publică a afecţiunii, mai ales în faţa elevilor şi colegilor. Trupul ei, încordat de la vântul iernatic de afară, se simţea greu în îmbrăţişare.

— Ce-i asta? a dat el din cap spre cutiuţa de carton colorată într-un verde pastel simpatic, pe care ea o ţinea de

baieri şi care-l lovise peste picior.

— Mi-ai zis alaltăieri că n-ai gustat niciodată budinca de banane de la Magnolia Bakery.

— Ţi-ai amintit de asta?

Ea a încuviinţat dând din cap.

— Azi am avut doar un curs, aşa că m-am gândit să-ţi aduc. Chiar trebuie s-o încerci.

Cuvintele ei erau simple, dar tonul încă părea încărcat de tristeţea ce persista în interior, oricare ar fi fost aceea. I-a înmânat pachetul. Baierile pungii îi marcaseră cu linii roşii interiorul degetelor.

— Oricum, probabil că eşti ocupat. Te las.

Deja se îndepărtase de el, pe punctul de a fi înghiţită de valul de elevi ce plecau spre casă, când a prins-o de mână cu mâna liberă.

— Stai aşa.

Bourbonul şi plânsul de milă mai puteau aştepta.

— Nu cred că e o idee bună acum.

— Ce vrei să spui?

— Chiar ar trebui să plec.

Vorbele îi contraziceau privirea.

— Doar nu te aştepţi să mănânc toată asta de unul singur, nu?

întrebare era retorică; ştia cum s-o facă să se simtă mai bine.

— Vino, hai să mergem.

L-a urmat la el acasă, dar a dispărut undeva în capul ei, aşa că au mers în linişte. Steven nu voia să insiste, cu toate că abia se putea abţine să nu se întrebe ce anume se întâmplase. Dar totul s-a schimbat odată ce au ajuns în apartamentul lui. Oricare ar fi fost grijile pe care le-ar fi avut vreunul din ei, se revărsau şi rămâneau băltind pe podea, alături de hainele scoase în grabă.

A rămas cu ochii închişi şi pleoapele strânse cât el a mâncat budinca de banane din scobitura abdomenului ei, a lins frişca de pe piele, lăsând o dâră sclipitoare de salivă. Apoi s-a repezit flămând să-i găsească buzele, iar trupul i s-a prăbuşit peste al ei, strivind desertul între abdomenele lor, împrăştiindu-l pe piele. înainte s-o sărute, Ellie s-a întors pe burtă, pătând aşternuturile din bumbac egiptean scump. Nu-i păsa. Cu capul îngropat în pernă, Ellie i se oferea toată.

într-un târziu s-a răsucit pe spate, cu un braţ sub cap şi cu celălalt încolăcit pe o Ellie goală, cu trupurile şi aşternuturile lipicioase de la rămăşiţele de budincă şi un damf vag de banană şi zahăr adăstând în aerul din dormitor. Simţea fluturarea genelor ei umede, respiraţia ei căzându-i pe piept. După un minut, Ellie s-a tras din îmbrăţişarea lui şi s-a îndreptat spre baie. Proptit într-un cot, a privit balansul leneş al şoldurilor ei în timp ce traversa încăperea. îi amintea de un pui de cerb testându-şi picioarele pentru prima dată.

— îmi pun ceva de băut. Vrei şi tu? a întrebat-o el.

Fără să se întoarcă, Ellie a scuturat din cap.

— Nu, mulţumesc, a răspuns cu vocea încă tremurând după ceea ce tocmai făcuseră.

Doar câteva ore cu ea şi uitase complet de taică-său. Ea aşternuse un strat de vopsea peste resentimentul ce bolborosea la suprafaţă înainte s-o vadă aşteptându-l, spălase acreala pe care i-o lăsau mereu în gură conversaţiile cu tatăl lui.

— Nu, *eu* îţi mulţumesc, respirase el în timp ce şuieratul apei se insinua în dormitor.

Dar, în realitate, nu ştia ce făcea ea sau cu cine se vedea când nu era cu el sau la NYU. N-o întrebase niciodată cine era prietena care o supărase şi nu reprezentase niciodată o îngrijorare pentru el, până azi. Acum se purta ca una dintre femeile alea nebune din filme, din seriale TV sau din ziarele ieftine care se vând la casele din supermarket, distrugând viaţa unui bărbat în virtutea unor drepturi prost înţelese sau din cauza unor presupuse fărădelegi.

Stă singur, înconjurat de mirosul înţepător al ţigărilor ei, combinat cu acreala propriei sudori. Tânjeşte să scape, să stea afară şi să-şi umple plămânii cu aer limpede, curat. Cum a ajuns aici? Şi atunci simte un alt parfum, purtător al unei amintiri care-l zguduie, încărcat cu un puternic miros de chimicale.

40. Steven

M. avea şaisprezece ani, iar el era un suplinitor de douăzeci şi cinci de ani, care abia îşi începuse munca în al doilea post ca profesor. După ce-şi luase doctoratul, simţise nevoia să fugă de mediul academic în care bântuia umbra tatălui său.

La orele de engleză, ea stătea în a treia bancă. îşi tot azvârlea într-o parte şi-n alta părul lung şi negru şi rodea capătul pixurilor între buzele umede de la luciul rozaliu. în zilele călduroase, îşi răsucea pletele şi le strângea într-un coc lejer, în care înfigea unul dintre pixurile roase. Era ca un pol magnetic, atrăgându-i neîncetat privirea în după-amiezile de joi, între orele două şi trei.

Steven avea obiceiul ca, o dată la două zile, să meargă să înoate dimineaţa, înainte de serviciu, chiar la ora deschiderii, fiindcă piscina era foarte convenabil plasată între studioul lui mult prea scump şi şcoală. Fiind foarte devreme, avea tot locul doar pentru el, împreună cu un salvamar solitar prăbuşit în scaunul lui înalt, cu braţele încrucişate şi bărbia în piept. Timp de patruzeci şi cinci de minute, Steven tăia apa înainte şi înapoi, până când îl dureau braţele, definindu-şi muşchii, arzând orice fir de grăsime ar fi îndrăznit să se lipească de el. Cu trupul scufundat în apă, mintea i se îndrepta spre taică-său plimbându-se vara trecută pe Plaja Coopers, în timp ce toţi cunoscuţii comentau cât de bine se ţine pentru cei cincizeci şi patru de ani ai lui – fizicul bătrânului era un subiect de mirare mai bun decât reuşitele academice extraordinare ale lui Steven.

Ea apăruse într-o dimineaţă – cam la o lună după ce venise el ca suplinitor îmbrăcată într-un costum de baie roşu, sportiv. Se lăsase să alunece pe culoarul cel mai îndepărtat de el. înotând cu nonşalanţă în stilul bras, cu bărbia ridicată, sau holbându-se la casetele de pe tavan, când înota pe spate. Indiferenţa ei îl intrigase. Ritmul i-a încetinit, fiindcă se oprea între ture ca s-o observe.

De fiecare dată apărea la puţin timp după el şi se strecura în apă, tară să spună vreodată vreun cuvânt sau chiar să-i observe prezenţa, şi pleca mereu înainte ca el să-şi termine turele. Scotea capul la suprafaţă şi o vedea împingându-se spre scară – cu apa picurând din ea – sau plecând deja de la piscină, cu spandexul roşu îmbibat de apă adus la viaţă de legănarea şoldurilor. Lipăitul tălpilor goale ce loveau fiecare dală îi anunţa plecarea.

Fusese o dimineaţă ca oricare alta, cu nimic deosebită de cele ce-o precedaseră. în intimitatea cabinei sale, se freca cu prosopul pe păr şi pe faţă, ca să se usuce, când a fost întrerupt

de o bătaie în uşă. Oare îşi uitase ochelarii pe marginea piscinei? Imediat ce a tras zăvorul, fata s-a strecurat înăuntru. Abia dacă era loc pentru ei doi; în mod sigur, nu era loc pentru explicaţii sau întrebări, ea i-a scos slipul în tăcere, apoi s-a lăsat în jos. Steven s-a proptit de perete, uluit de îndrăzneala şi de căldura gurii ei. Când a îndrăznit să coboare privirea, a văzut că breteaua de pe umărul drept îi stătea răsucită. Trebuie să-i fi simţit privirea, pentru că l-a privit ţintă, pe sub gene. îngenunchind în faţa lui, expusă, oferindu-i-se, cu ochii ei cenuşii căutând aprobarea, un spectacol întreg pentru plăcerea lui. Nu şi-a luat privirea de la chipul ei, în timp ce ea a continuat, înghiţindu-l tot mai mult. Era ceva incredibil de erotic în privirea fetei, la vederea felului în care părul i se lipise de obraz. Acea privire de supunere totală l-a copleşit, provocându-i convulsii interioare repetate, până când nu s-a mai putut ţine.

îndrăzneala ei contrasta cu sfială cuibărit a în tăcerea pe care a păstrat-o. Nu era doar sex, era o conexiune, el a ştiut instinctiv că ea îşi dorea să fie văzută, recunoscută. N-au schimbat nicio vorbă. Era o înţelegere tacită pe care n-o făcuseră niciodată, dar cumva subînţeleasă. El avea să lase uşa descuiată şi ea urma să se strecoare înăuntru, mereu îmbrăcată în costumul ei roşu. Două trupuri înghesuite în spaţiul strâmt, năpădit de miros de clor. De atunci, nu mai poate merge la piscină fără amintirea fugară a lui M. trecându-i prin minte, ca un fel de reacţie pavloviană.

Aventura lor se terminase la fel cum începuse – tară un cuvânt, în ziua în care încetase să mai meargă la piscină, când i s-a terminat perioada de suplinire.

A văzut din nou aceeaşi privire la Şcoala Catolică St. John, din Boston. Tocmai o complimenta pe una dintre elevele sale pentru eseul despre *Jane Eyre* şi preţioasele ei comentarii. Şi ea vrusese ca el s-o observe. H. Sub ochiul stâng poposise o aluniţă, atât de neagră încât părea desenată. Când îi prindea obrazul în palmă, obişnuia să mângâie cu buricul degetului mare aluniţa aceea micuţă. Fata avea ochii la fel de verzi ca iarba din Fenway Park. Chiar nu urmărea meciurile de baseball, dar când eşti în Boston...

Şi le aminteşte pe toate. Fiecare, o experienţă unică, o poveste care îi aparţine. Le-a oferit recunoaşterea după care

tânjeau. Le-a văzut, le-a spus că sunt frumoase, că ele contează. Fetele ascultau ce avea de spus, îi căutau sfatul. Le-a arătat cât de multă plăcere poţi să obţii, le-a arătat locul potrivit de sărutat şi de atins.

Una dintre ele s-a distins de grup. Chipul care s-a coagulat printre recitările lui Ellie din *Demonii,* cea despre care ea n-avea cum să ştie. în mintea lui, ea stă pe o stâncă, iar vântul îi zburătăceşte părul.

W. Cu fiecare moment care trece, totul are tot mai puţin sens. Vanilie şi iasomie. Ciudat, amănunte care rămân cu tine.

— Mai ai nevoie la baie?

— Da, urgent.

Ellie s-a întors şi se aşteaptă ca ea să folosească ori cuţitul, ori foarfecă pe care le-a adus; în schimb, fata îi zâmbeşte, ţinând în mână o sticlă goală. Stomacul i se strânge cu neîncredere la vederea sticlei.

— Faci mişto de mine?

— Deloc.

— Dezleagă-mă imediat, izbucneşte el, iar marginile benzii adezive îi intră în piele.

— Nu.

— Dezleagă-mă odată, futu-i, urlă Steven în timp ce scaunul zdrăngăne sub furia lui.

Ea îi răspunde cu o tăcere de piatră, care îi alimentează frustrarea, iar roţile scaunului se ridică periculos de la pământ. Odată ce şi-a consumat furia, scaunul încetează să se mişte.

— Gata, ai terminat?

N-o să se obosească să-i răspundă.

— Nu te dezleg, aşa că ai două opţiuni: fie foloseşti sticla, fie faci pe tine. Care să fie?

Cruzimea cuvintelor şi fermitatea tonului ei îi spun că Ellie pe care o ştie nu mai există. Acum este captiv în mijlocul sălbăticiei alături de o străină şi habar n-are de ce e capabilă. însă consecinţele îngrozitoare ale acestui fapt trebuie să mai aştepte. Deocamdată, umilinţa de a face pipi pe el este prea ruşinoasă ca să-i poată face faţă.

— Sticla, spune Steven, strecurând cuvintele printre dinţi.

N-o s-o ierte niciodată pentru asta. Nu fusese niciodată tratat cu atâta lipsă de respect. Cum putea să-i facă una ca asta?

Simte cum se desface fermoarul şi închide ochii, încercând să-şi ia gândul de la situaţia în care se află. Simte cum îl ia în mână şi, pentru prima dată, nu se întăreşte la atingerea ei. Renunţă definitiv la orice mândrie, în timp ce şuvoiul cald de urină se scurge în sticlă. Cum a ajuns aici? Niciodată, în viaţa lui, nu a ajuns atât de jos. Odată eliberat, indiferent când se va întâmpla asta, o s-o facă să plătească. Nu-l poate ţine legat pentru totdeauna. Umilinţa atinge cele mai joase cote când Ellie scutură din el ultimele picături, apoi îi încheie fermoarul.

îl lasă singur în mirosul acru de urină, ca să golească sticla şi s-o arunce. Iar el îşi dezlănţuie furia.

41.

23 aprilie

Sunt nevoită să te văd în fiecare zi la şcoală. Sunt nevoită să stau în nenorocita aia de sală de clasă, captivă cu tine, timp de o oră îngrozitoare. Am ajuns să văd cum mă ignori, cum le zâmbeşti celorlalte fete din clasă, cum pălăvrăgeşti cu domnişoara Winters pe culoar. Ieri, la finalul orei, am venit ostentativ lângă tine, la catedră, aşteptând să ridici privirea şi să mă vezi, dar ai rămas cu ochii pironiţi în nişte hârtii de pe masă.

— Putem să vorbim despre tema mea? te-am întrebat, cu vorbele
tremurându-mi pe buze.

N-ai spus nimic, doar ai oftat de parcă ţi-ar fi pierit orice poftă de viaţă. Oftatul tău a trecut prin mine şi am luat-o la fugă. M-am ghemuit în cea mai apropiată toaletă a fetelor. în intimitatea cabinei zăvorâte, am găsit un punct de pe piele şi apoi am găsit o uşurare.

După aceea a fost o adunare la şcoală, despre pericolele de pe internet. Se pare că o fată de la Jefferson High vorbise online cu un adolescent, chipurile, care se dovedise apoi că este un

pervers ciudat, de patruzeci de ani.

Stăteai în prezidiu alături de ceilalţi profesori, dând din cap la fel ca ei în faţa acestei situaţii tragice. Nu te-ai uitat nici măcar o dată în direcţia mea. Directorul Harvey ne-a cerut cu obişnuita lui voce plângăreaţă: „Dacă vreunul dintre voi a trăit ceva de genul ăsta sau dacă sunteţi îngrijoraţi pentru o prietenă sau un cunoscut, puteţi vorbi cu toată încrederea cu domnul Gibson sau cu unul dintre profesorii voştri. Suntem cu toţii aici, pentru voi".

Aici, pentru mine. Una de cincisprezece ani. Care ştia în ce se bagă. Aşezată în partea de sus a tribunei, privesc în jos spre podium.

Cum aş putea să spun vreunuia dintre ei, când sunt cu toţii de partea ta?

42. Ellie

Lumina curge prea strălucitoare, transformându-mi pentru o clipă ochii în două fante înguste. De jur împrejurul oglinzii din baie este o sclipire albă, care îmi decolorează trăsăturile. Arăt palidă, sfrijită; tot nu mă recunosc.

Atât de mult timp am fost Ellie – zile care s-au adunat în săptămâni, apoi în luni. Sticla caldă îmi tremură în mână. O las jos şi mă prind de marginea chiuvetei, căutându-mă pe mine însămi în spatele măştii din oglindă. Este ca şi când mi-aş găsi drumul prin întuneric pipăind prin jur până când mă împiedic de ceva cunoscut. îmi fac loc înapoi în vechiul meu sine; mă scutur de sfiala pe care am avut-o faţă de el. O arunc pe podeaua băii ca pe o invizibilă piele de şarpe, acum inutilă.

Scot poza. Doar faptul că o privesc şi e suficient ca să-mi aducă aminte cine sunt cu adevărat. Dar recunoaşterea vine împreună cu suferinţa care a stat ferecată adânc în mine. Se revarsă ca un val, aducându-mi inima în gât,
înecându-mi plămânii. îmi înmoaie picioarele şi mă pune la pământ.

Z... Y... X... W...

Pierdută în recitarea inversă a alfabetului, suferinţa – înfometată de atenţie – se stinge în ceva gestionabil, o înţepătură surdă în piept. Dacă tata ar mai fi pe-aici şi ar şti că

tot mai am atacurile astea de panică, ar veni el însuşi şi m-ar târî înapoi acasă. *Nu aşa ne-a fost înţelegerea, Gândăcel,* mi-ar spune el cu vocea gravă care îi speria pe toţi, mai puţin pe mine. îmi lipseşte atât de mult. El ştia cât de mult m-a dat peste cap ce s-a întâmplat, efectiv în ziua aceea a avut un loc în faţă la spectacol, şi tot a avut încredere în mine că mă pot descurca – până la un punct.

După întâmplările acelea, am vrut să revin în lumea reală. Reţinerea tatei de a mă lăsa să mă mut singură în cealaltă parte a ţării s-a dovedit principalul obstacol, dar o aveam de partea mea pe doctoriţa S.

— Credeţi că e pregătită? a întrebat el, în timp ce eu pândeam lângă fereastra de la biroul de acasă, în aerul de pe terasă, încărcat cu miros de carne arsă venind de la un vecin care făcea grătar.

Mi-am imaginat cum e la Berkeley, cum m-aş adapta acolo, m-am văzut în campus, cu prieteni în jurul meu, chiar dacă aveau cu toţii acelaşi chip.

— Cred că a făcut nişte progrese uimitoare şi ăsta e pasul următor pentru ea, a replicat doctoriţa S.

I-am mulţumit tatei şi obiceiului său de a folosi difuzorul telefonului pentru cele mai multe dintre conversaţii.

— Dar încă are...

Am simţit că mă sufoc auzind cum se frânge vocea tatei. Nevoia de a alerga şi de a-l lua în braţe m-a copleşit, dar am rămas tăcută, ascunsă.

— Nu pot vorbi despre sesiunile mele cu fiica dumneavoastră şi despre ce discutăm, dar sunt încrezătoare că este gata pentru următoarea etapă din viaţa ei.

Tata a răspuns cu o tăcere. Parcă îl şi vedeam, de cealaltă parte a ferestrei, lăsându-se pe spate în scaunul lui rotativ, cu spătarul gemând sub greutatea lui, frunzărind cu degetele hârtiile de pe birou sau poate jucându- se cu un pix, în timp ce procesa informaţia. Indiferent unde am locuit, biroul lui a rămas mereu o constantă în toate casele pe care le-am numit acasă.

— Trebuie să ne luăm unele măsuri de siguranţă?

— Am recomandat-o deja unui coleg care o poate vedea în Oakland şi bineînţeles că rămân şi eu disponibilă dacă simte

nevoia să discute cu mine.

La auzul vorbelor ei, am simţit cum mi se pune un nod în gât. încă era o parte din mine care se temea să se afle departe. Ea ştia cuvintele care să mă înalţe, cuvintele care să mă facă să cred că o să fiu bine, cuvintele care să facă durerea suportabilă.

— Şi vă mulţumesc pentru asta.

— Mi-a spus că aveţi o casă în zonă.

— Da, în Monterey. Planific s-o redeschid, ca să ne putem muta acolo.

— Deci va avea la dispoziţie un sistem de rezervă, dacă o să fie nevoie.

— Mulţumesc. O să vă dau de ştire dacă mai am întrebări.

în tăcerea care a urmat clinchetului ce marca finalul conversaţiei, am aşteptat să aud cum îşi drege vocea sau un foşnet de hârtii, orice aş fi putut interpreta ca indiciu.

— Poţi să ieşi de-acolo, Gândăcel.

Am zâmbit, incitată de faptul că mi-a fost descoperită mica infracţiune.

— Nu sunt prea mare pentru un nume de alint? am spus, intrând pe fereastra deschisă.

— Asta n-o să se întâmple niciodată, îmi pare rău.

A făcut o pauză.

— Atunci, Berkeley să fie.

Nu m-a păcălit expresia fals serioasă de pe chipul lui. Aşa cum el a ştiut că mă ascundeam, la fel ştiam şi eu, de fiecare dată, când s-a decis şi în ce direcţie bate vântul.

— Mulţumesc, tată, am spus şi am putut, în sfârşit, să-l iau în braţe.

— Acum şterge-o de-aici, am o convorbire cu procurorul.

Sticla se înclină pe marginea veceului; pisatul lui Steven se revarsă în apă cu un şuierat şi un miros puternic – aproape copleşitor – se ridică din vasul de toaletă. Zâmbesc, gândindu-mă la umilinţa lui, apoi trag apa. A fost întotdeauna aşa de sigur pe el, dar am reuşit să ciobesc spoiala, i-am făcut o crăpătură în care pot să mă strecor şi să mai produc nişte daune. Poate să-l cioplesc un pic, să vedem din ce este cu adevărat făcut la interior. Oare anatomia lui ne-ar dezvălui cât de compromis e?

Am vedea pe organele lui puncte de mucegai, cât a avansat întunericul sau putregaiul a pus cu totul stăpânire pe el, ajungând până la măduvă?

Mintea mi se învârte în jurul lucrurilor pe care mi le-ar face Steven dacă ar reuşi să se elibereze, ce ar face degetele acelea care zgâriau pielea scaunului dacă s-ar târî pe pielea mea, dacă s-ar înfăşură pe oasele mele. Toate astea, într-un loc unde nimeni nu m-ar auzi strigând. Dar nu este vorba despre mine. Ăsta-i lucrul pe care el nu-l pricepe încă.

îl aud respirând la parter. Nu sunt gata încă să dau piept cu dispreţul şi cu furia lui, cu falsa indignare care musteşte din el. Aşezată pe marginea căzii, îmi aprind o ţigară. Deasupra vanei din porţelan, fereastra taie peretele, umplând spaţiul cu o privelişte directă spre ocean. Furtuna a cedat, incapabilă să susţină energia de care e nevoie pentru a izbi valurile de ţărm. Toată agitaţia aia şi nu s-a schimbat nimic: casa e tot în picioare, pădurea nu s-a clintit nici ea.

Un alt fum îşi găseşte loc în plămânii mei, răsucindu-se în mine. De cealaltă parte a geamului, oceanul alunecă precum un strat de ulei negru, liniştindu-mi bătăile inimii. Arată aproape ademenitor, dar sub aparenţa lui adormită, apa e îngheţată şi curentul suficient de puternic încât să te tragă la fund şi să termine cu tine. Stând pe marginea căzii, mă simt ca o supravieţuitoare pe o plută, sperând ca până la răsărit să ajung laţărm. Filtrul îmi arde buzele, făcându-mă să tresar şi să mă adun.

Chiar dacă nu s-a văzut deloc azi, soarele s-a dus de tot acum, iar norii s- au înnegrit la sosirea nopţii. Mucul ţigării sfârâie sub şiroiul de apă de la robinet, apoi îl arunc în coşul de gunoi. în loc să plec, îmi mai aduc un pic de alinare, rămânând încă o vreme cu amintirea tatei.

Tata. Avea să moară la niciun an după acea convorbire cu doctoriţa S. încă o moarte căreia să-i supravieţuiesc. Inima lui puternică s-a consumat prea mult făcându-şi griji pentru mine. Mă sprijin de perete, cu faţa scăldată în lacrimi. Lacrimi pentru absenţa lui şi pentru că un om bun ca el e mort, în timp ce într-un om ca Steven încă bate o inimă. Pentru că, fără Steven, tata ar fi încă aici. Dar, pe de altă parte, dacă tata n-ar fi murit, eu n-

aş fi aflat niciodată adevărul.

43. Ellie

Lumina din ochii lui s-a schimbat, strălucirea le vine acum dintr-o ură arzând mai puternic decât o furie sau un dispreţ nimicitor. Comportamentul calm şi rece al profesorului Steven Harding s-a topit şi i s-a scurs din corp, i s-a diluat în urină şi a lăsat la vedere bărbatul gregar de dedesubt.

— N-o să te iert niciodată pentru asta.

— Faptul că ai făcut pipi în sticlă ar trebui să fie ultima ta grijă acum.

— Eşti nebună. Delirezi. De câte ori trebuie s-o spun? Nu am profitat de nimeni. N-au spus niciodată „nu".

Tirada lui mă face să mă prăbuşesc pe podea, unde mă aşez cu picioarele încrucişate. Dominaţia egoului său este epuizantă. Un monolit gigantic pe care şi l-a ridicat singur, care îi blochează perspectiva şi ricoşează totul spre el. Chiar trebuie să fie zdrobit într-un nisip fin, să-l expună ca pe un impostor ce este, să nu-i mai lase niciun loc unde să se ascundă.

Faptul că l-am legat i-a răpit mai mult decât libertatea; i-a smuls şi hălci întregi din încrederea în sine. Recent, am văzut în *Washington Square News* un articol despre dr. Albert Mehrabian şi cartea lui, *Silent Messages*-'—'-. Articolul prezenta descoperirea potrivit căreia doar şapte procente din orice mesaj sunt transmise prin intermediul cuvintelor, treizeci şi opt prin voce şi cincizeci şi cinci prin limbajul nonverbal – mimică, gesturi, postură-[111]- etc... Uitându-mă la Steven, înţepenit chiar acum în scaunul lui, mă întreb cât de mult din acele cincizeci şi cinci de procente a fost deteriorat.

— Doar pentru că tu le-ai încurajat.

Lipsa lui de înţelegere, aparent autentică, dar mai probabil prefăcută, mă face să mă ridic în picioare şi să-mi controlez frustrarea bătând încolo şi încoace podeaua în formă de tablă de şah. Regina poate să se mişte mereu în orice direcţie, dar în jocul ăsta regele este blocat într-o perpetuă stare de şah, aflând astfel că nu este omnipotent.

Prinzând o strălucire a flăcărilor, inelul cu sigiliu de pe

degetul lui mic îmi face cu ochiul.

— Semeni aşa de mult cu taică-tău.

Dau din cap spre inel.

— Ai primit până şi sigiliul lui.

— Ăsta nu-i un sigiliu, îmi răspunde el, mişcând din degetul mic. E un cadou primit când mi-am luat doctoratul.

— Sau un cadou pentru un măr care nu a căzut departe de trunchiul său patriarhal? Iartă-mă, ştiu că deteşti clişeele. Dar aminteşte-ţi, mi-am făcut temele, ca orice student conştiincios. Ştiu tot despre tati Harding şi despre apucăturile lui de fustangiu. Sunt destul de sigură că unele dintre ele nu aveau vârsta consimţământului legal. Amândoi ne-aţi văzut ca pe nişte mijloace pentru un scop. Să vă mângâiaţi egourile şi penisurile deopotrivă.

— Serios, Ellie?

— Le alegeai pe cele singure, le făceai să se simtă speciale, le dădeai cantitatea potrivită de atenţie ca să le determini să creadă că au o şansă, aşa că ele erau cele care se aruncau asupra ta, iar tu te puteai amăgi că nu ai făcut nimic greşit. Le făceai să creadă că sunt Jane Eyre, iar tu eşti Mister Rochester al lor.

îi cercetez chipul în căutarea unei reacţii. Chiar este cel mai priceput dintre prădători, unul care te ademeneşte cu complimente, interesat să-şi seducă prada prin a o face să se întindă în faţa lui, oferindu-se de bunăvoie. Este atât de iscusit, încât aproape că am căzut în capcană la prima noastră întâlnire. Câteva pahare m-au făcut să las garda jos, în timp ce lumea se tulbura în jurul nostru. Am fost prinsă în mreaja surâsului său. îşi alege bine locul, atmosfera creată de voci şi de trupa live sunt propice pentru fabricarea aerului de intimitate – răsuflarea lui caldă pe gâtul meu, apăsarea degetelor pe o mână sau pe un braţ, de fiecare dată când trebuia să ne aplecăm unul spre celălalt ca să ne continuăm conversaţia. M-am pierdut în farmecul lui, îndrăgostindu-mă rapid de acea *persona* pe care a rafinat-o în atâţia şi atâţia ani. în cele din urmă, a trebuit să mă scuz şi să mă aşez pentru câteva minute pe un veceu de la baie, ca să mă adun şi să-mi potolesc ritmul inimii.

Abundenţa detaliilor despre tehnica lui face ca o venă subţire să-i pulseze sub pielea delicată de sub ochiul stâng. Dacă am fi

fost la un joc de pocher, tocmai aş fi descoperit ce mână are.

— De unde ţi-au venit ideile astea tâmpite?

— Am sursele mele.

Mica zbatere flutură sub ochi şi mă bucur de stresul fizic pe care i-l provoacă spusele mele.

— Sunt surprinsă că nu ţi-a scăpat niciodată şi nu mi-ai zis din greşeală „draga mea Jane”.

Şi atunci văd, în sfârşit, lucrul pe care am aşteptat să-l zăresc în ochii lui de când l-am legat în scaunul ăsta cu rotile – o fulgerare de frică autentică.

44. Ellie

Eu stau în picioare, el stă pe scaun, iar între noi tăcerea curge ca un râu care ne înghite. în jurul nostru se adună întunericul; este doar după-amiază târziu şi lumina aproape că s-a dus de tot, nu că ar fi fost prea multă în timpul zilei. Şi când te gândeşti că sunt locuri pe lume în care nopţile înghit zilele şi se întind pe luni întregi de întuneric, unde singura rază de soare înseamnă un bob de lumină la orizont... N-a fost vorba decât de o zi şi faptul că n-am văzut soarele mă împinge deja la limită.

Pierderea luminii adânceşte umbrele şi stârneşte fricile ultimei nopţi. Abandonându-l pe Steven, atenţia mea se îndreaptă în sus, pe scări. Cercetez palierul de la primul etaj, aşteptându-mă să zăresc silueta unei fantome, amintirea unui intrus stând într-un colţ sau pe balustradă, privind în jos şi judecându-ne. Pentru o fracţiune de secundă, frica îmi trimite un deget de gheaţă pe şira spinării. Cercetez bezna cu ochii, până când îl aud pe Steven dregându-şi vocea.

— încetează să te mai porţi ca o victimă, Ellie. Nimic din ce-am făcut nu-ţi dă dreptul să faci lucrurile astea.

Insistenţa lui de a face să pară că toate acestea sunt despre mine şi despre incapacitatea mea de a gestiona ceea ce el crede că nu-i decât o mică trădare este extrem de enervantă, şi totuşi foarte tipică. Mi se târăşte pe sub piele, mici descărcări electrice înţepându-mă în claviculă şi în partea din spate a braţelor. Incapabilă să-l privesc şi să-i mai văd delirul, mă reped în vestibul, apoi în living. Trec pe lângă ficus, rup o frunză şi o răsucesc între degete. Cum poate încă să creadă că asta este

doar răzbunarea unei femei înşelate? Vederea funiei şi a laţului nu a reuşit să-l sperie într-atât încât să- şi recunoască vina. Cercetez încăperea după ceva ce-aş putea folosi drept ameninţare, să-l scutur din starea asta de dispreţ. îmi atrage atenţia arama instrumentelor pentru şemineu, dar apoi observ elementul evident care mă priveşte fix din spatele canapelei.

Când mă întorc la el, vederea cuţitului din mâna mea îl face să-şi înceteze mişcarea sacadată. îşi încordează degetele pe mânerele scaunului şi se împinge în spătar. Chiar şi frica lui e predictibilă. Cu cât mă apropii mai mult, cu atât se îndreaptă mai mult de spate, întinzându-se până la un punct în care vertebrele trebuie să se fi desprins una de alta. Indiferent cât de mult încearcă, n-are unde să fugă. Muchia cuţitului îi apasă pielea de sub pomete şi îi taie respiraţia preţ de o clipă, cât îşi răsuceşte capul.

— Nu te mişca, îi ordon. N-ai vrea să te tai din greşeală.

Se supune tară să opună rezistenţă, tară să spună un cuvânt. Ghidat de mâna mea, cuţitul coboară pe obraz, până spre colţul gurii, urmând o linie imaginară pe acelaşi traseu pe care îl urmam cu degetul atunci când mă prefăceam că vreau să duc lucrurile mai departe, în pat. Euforia acestui gest este copleşitoare şi îmi eliberează impulsuri despre care nici nu bănuiam că există. Furia se retrage şi pieptul mi se încordează, înfiorat la gândul lucrurilor de care sunt capabilă, al satisfacţiei şi plăcerii obţinute dacă i-aş face rău, dacă aş fi arhitecta suferinţei lui.

Mă întreb cât de tare ar trebui să apăs ca să-i străpung pielea, să văd sângele apărând la suprafaţă.

— Care crezi că ar fi pedeapsa potrivită? Poate o crestătură mare şi frumoasă în obraz ar fi ce-ţi trebuie. Gata cu apariţia arătoasă şi spilcuită care să le atragă pe fetele impresionabile. Dar atunci...

Apăs încă puţin şi lama cuţitului se adânceşte un pic, totuşi fără să străpungă pielea. în gâtul întins, mărul lui Adam culisează ca o bilă propulsată de lovitura cu ciocanul din jocurile de bâlci, măsurând forţa terorii la care e supus.

— ... cicatricea ar putea să-ţi aducă simpatia lor.

Zâmbind, plimb cuţitul pe puntea îngustă a gâtului, apoi continui pe lăţimea pieptului. Privirea lui panicată se mută, ca o

minge de ping-pong, dinspre faţa mea spre cuţit; e disperat să supravegheze cât de hotărâtă sunt şi, în acelaşi timp, să urmărească lama cuţitului şi destinaţia spre care tind. Cam pe la jumătatea drumului, muchia vârfului ciupeşte totuşi ţesătura puloverului, făcând o găurică.

— Scuze.

Zâmbesc din nou. Sub lama cuţitului, pieptul îi freamătă într-o respiraţie superficială. Petele umede de la subsuori, unde lâna e colorată într-o nuanţă mai închisă de bleumarin, emană un miros îngrozitor, greu. Când cuţitul ajunge la marginea tare a blugilor, zăbovesc un pic, trecând lama de-a lungul muchiei de denim care se întinde chiar sub buric. Sub haine este pielea, acoperită cu puful fin pe care l-am sărutat de multe ori. Aş putea să crestez straturile de lână, bumbac, piele şi, în cele din urmă, peretele de muşchi încordaţi de sub care i s-ar revărsa în poală zeci de centimetri de intestine încolăcite. Printre ele ar aluneca oare afară şi unele dintre secretele lui, scăldate în sânge cald?

Ideea este ispititoare, dar nu face parte din plan. Ar fi prea simplu şi nu merită să scape uşor. în tot acest timp, nu-mi iau ochii de la chipul lui; mă întreb dacă poate să-şi dea seama la ce mă gândesc.

îmi reiau călătoria pe trupul lui, în jos. Când cuţitul ajunge la prohab, tot restul corpului se încordează de frică. Plimb lama în cerc, trăgând-o uşor pe sub scrot.

— Sau aş putea să-ţi tai pur şi simplu boaşele, să mă asigur că niciodată n-o să le mai poţi face rău fetelor. Ai prefera asta, în loc să fii dat în vileag ca agresor sexual? Ar fi o pedeapsă mai potrivită, profesore? Să-ţi pierzi ouăle, în locul carierei?

— Eşti nebună.

Lama mai face un cerc în jurul prohabului, iar oţelul ascuţit răzuie denimul.

— Crezi că eşti un tip grozav, nu-i aşa? Un bărbat care tratează bine femeile, fiindcă plăteşte pentru toate alea şi – ce ziceai? — le oferă locul în metrou? Cinele, cadourile costisitoare şi bunul-simţ nu te fac special şi nici nu-ţi dau dreptul să faci tot ce vrei. Femeile nu sunt jucăriile tale, Steven. Nu poţi să ne cumperi şi apoi să ne îmbraci, ca pe nişte păpuşi. Faptul că le-ai ascultat pe fetele alea şi ai fost drăguţ cu ele când toţi ceilalţi le ignorau nu înseamnă că îţi datorau ceva. Nu poţi să le distrugi

vieţile şi apoi să te porţi de parcă ar fi vina lor, să spui că ele au cerut-o.

— N-am făcut rău nimănui. îţi pot spune şi ele.

îşi linge buzele.

— Iar dacă le-am rănit sentimentele, atunci chiar îmi pare rău.

Cu capul plecat, mă uit spre cuţit; am nodurile degetelor albe de la cât de tare strâng mânerul.

— încetează să te mai porţi de parcă am ucis pe cineva.

Mă ridic, am genunchii amorţiţi de la cât am stat pe vine. Trebuie să îndepărtez cuţitul de el. De mine. Ideea de a-i tăia gâtul ca să-l fac să înceteze cu minciunile care-i ies pe gură este mult prea tentantă în momentul ăsta. Mă întorc în living şi las cuţitul pe canapea.

în vestibul, umbrele s-au întins atât de mult, încât se ating şi se coagulează într-un întuneric uniform. Cu un clic, strălucirea albă a candelabrului inundă încăperea. Abia acum îmi dau seama că vrejii lungi de sticlă, coborând din tavan, dau impresia unei colecţii de ţurţuri profilându- se deasupra noastră. Chiar dacă noaptea a fost alungată din încăpere, lumina aruncă o răcoare artificială care îmi smulge un frison.

Iluzia delirantă că nu are nicio responsabilitate este foarte înrădăcinată în el – o buruiană care a crescut puternică şi rezistentă, cu rădăcinile înfipte foarte adânc în mintea lui. O să-mi ia mai mult decât am crezut ca să trec de ea, s-o smulg de-acolo şi să scot de dedesubt adevărul sufocat. Dar n-o să mă opresc până n-o să reuşesc.

45. Steven

îndată ce Ellie a fost din nou înghiţită de întunericul din bucătărie, Steven începe să se lupte iar cu scaunul. Dar încremeneşte în toiul unei alte încercări de a se dezmorţi, în ciuda legăturilor. Pe mâna stângă, banda adezivă din jurul încheieturii s-a slăbit zdravăn. Dacă-şi roteşte suficient palma, ar putea s-o scoată din legătură. începe să lucreze, cu smucituri scurte. îşi scutură mâna stângă, cu ochii fixaţi asupra cuţitului lăsat pe spătarul canapelei, din care zăreşte o frântură prin uşa

deschisă. Lama proeminentă îl motivează.

Evadarea nu mai este un concept abstract. Este la o aruncătură de băţ. O poate face. Doar să spargă în obiective gestionabile o acţiune care părea de neîndeplinit: mai întâi să se ridice de pe scaun, apoi să ia cuţitul şi pe urmă să fugă de-aici.

Ea e pierdută, dar orice ar fi avut de gând cu acel cuţit este ultima dintre grijile lui de acum. Acele trei cuvinte pe care i le-a spus mai devreme continuă să-i clocotească în minte – *draga mea Jane.*

Nu i-a spus că nu le-ar fi întâlnit niciodată pe J. sau pe A., dar niciuna din ele nu ştia nimic dincolo de propria relaţie cu el. Cum de Ellie părea să ştie atât de multe? Banda adezivă îi roade pielea, însă nu se opreşte. Trebuie să pună la îndoială fiecare moment al relaţiei lor, dar mai ales pe acelea când nu era lângă ea. Până acum n-a fost deranjat de acest aspect. Ce făcea Ellie când el intra la duş fără ea? în dimineaţa de după prima lor noapte petrecută împreună o găsise studiind cu atenţie livingul, dar poate că, fără să ştie, o prinsese de fapt spionând. Se trezise având alături doar urma de căldură lăsată de trupul ei în pat, aşa că plecase s-o caute şi o găsise în living, îmbrăcată în cămaşa lui, trecându-şi degetele peste cotoarele revistelor şi cronicilor aliniate ordonat pe un raft. Se sprijinise de tocul uşii, contemplându-i mişcările în spaţiul şi în hainele lui.

— Ce-s astea?

întorcându-se, îi oferise un zâmbet perfect încadrat de părul ciufulit. Un amestec impecabil de inocenţă şi de sexualitate, care a făcut să i se strângă stomacul.

— Reviste şi ziare în care am fost publicat.

— Ai fost publicat... Cu ce anume?

— în principal, eseuri, articole, câteva recenzii.

în mod normal, acela ar fi fost momentul în care s-ar fi oferit să-i plătească taxiul, după promisiunile că o s-o sune şi o să facă planuri pentru mai târziu, dar s-a trezit că îi place s-o mai vadă zăbovind.

— îmi citeşti şi mie din ele?

— Nu vreau să te plictisesc.

— Sunt sigură că le poţi face să sune interesant.

S-a întors apoi spre şirul de reviste. N-a mai lăsat-o să plece până duminică dimineaţă. Ellie – fata care a rămas, dar fusese

într-adevăr alegerea lui?

Sub această nouă şi neiertătoare lumină, gestul său măreţ de adineauri, de a-i oferi o cheie de la apartamentul lui, devine ridicol, o acţiune prostească. Umilinţa i se zbate atât de tare în piept, încât i se pare că aproape îl îneacă. Cel mai probabil s-a servit singură şi are deja o cheie. în mintea lui, Ellie intră în apartament când el e la serviciu, deschide sertarele, frunzăreşte hârtiile. A lăsat-o înăuntru şi ea a abuzat de încrederea lui în cel mai rău mod posibil. Şi doar îşi promisese să nu le lase niciodată să intre în viaţa lui.

Zoey. Numele acesta se ridică la suprafaţa memoriei, alături de gustul amar al trădării. Nu se mai gândise de ani întregi la ea, nu-şi dăduse voie să viziteze din nou acea parte din viaţa lui; însă minte. Câteodată, noaptea târziu, în rarele ocazii când nu poate să doarmă, se întreabă ce-ar fi fost dacă lucrurile ar fi stat diferit între ei: dacă, acum, aici, ar fi fost alt bărbat. Sau dacă ar mai fi fost aici.

Se pierduse, încercând să ajungă la cursul de justiţie socială, când Steven se ciocnise de ea.

— Justiţia socială e supraestimată, i-a spus el. Vino să bei o cafea cu mine. Cappuccino? Latte? Mocca? Te rog, spune ceva înainte să ajung la macchiato. Nu sunt sigur că mă descurc cu o fată macchiato.

— Dar ce-i aşa de îngrozitor la macchiato? a râs ea.

— Vino cu mine şi-ţi zic. O să fie mult mai fascinant decât cursul ăla, îţi promit.

Era atât de diferită de el, avea o ciudăţenie de care s-a îndrăgostit. Facultatea era timpul experimentelor, iar Zoey, subiectul perfect. îi plăcea să meargă la marşuri şi proteste, refuza să mănânce orice avusese cândva un chip şi-şi dădea cu prea mult creion negru în jurul ochilor. Să fie cu Zoey era ca şi când ar fi încercat să prindă un zmeu dansând în vânturi vijelioase, ceva incitant care-l lăsa mereu tară răsuflare.

— Hai cu mine la reşedinţa din Hamptons, în weekendul cu Ziua Muncii, i-a spus el pe când stătea lungită în patul lui, cu trupul gol adăpostit în hanoracul lui de la Princeton.

Devenise un accesoriu permanent al camerei sale de cămin, un element pe care era pregătit să-l introducă în mediul familial şi să-l prezinte părinţilor lui.

— Eşti sigur? Cred că în mediul ăla o să ies în evidenţă ca un cucui în frunte, socialist.

— Asta-i toată ideea, poţi să zburătăceşti nişte pene republicane bătrâne, să faci lucrurile mai interesante.

Lui nu i-a luat mult s-o convingă să vină, dar ei i-a luat mult să-l convingă să ia un autobuz, în loc să meargă cu trenul sau să se lipească de alţi studenţi care aveau drum într-acolo. Experienţa l-a făcut să se simtă întinat în foarte multe feluri. Trei ore într-o conservă lunguiaţă din tablă, pe roţi, cu un aer condiţionat paradit, în care toate scaunele erau ocupate de câte un trup copt de căldură. Toată lumea lucea de sudoare sub soarele necruţător care lovea geamurile, erau înconjuraţi cu totul de un aer stătut, străbătut de miasma amară a făpturilor umane captive în valul de căldură.

Când au coborât din autobuz, împleticindu-se, s-au hotărât să nu intre în casă, ci să se scalde în valurile Oceanului Atlantic, ca să se răcorească. Mai târziu, când au ajuns la locuinţa părinţilor lui, pielea li se strângea deja de la sare şi de la statul la soare.

— Alo? a strigat el ca şi cum ar fi făcut parte dintr-o echipă de salvare, în căutarea unui semn de viaţă.

— Steven.

Maică-sa a apărut imediat în urma cuvintelor de bun-venit. Ochii îi străluceau de bucurie. A venit spre el cu braţele deschise, într-o invitaţie disperată la o îmbrăţişare. Ea l-a strâns cu putere, iar el a lăsat-o să-l strângă cât doreşte, întrebându-se ce crede Zoey despre scena asta. După un timp jenant de lung, braţele mamei l-au eliberat.

— Hei, ia uite-l şi pe domnul Harding, a spus Zoey cu un rânjet enorm pe chipul pistruiat, scuturând mâna tatălui lui cu un entuziasm care a străpuns stânjeneala şi a spulberat ciudăţenia momentului de dinainte.

Buzele tatălui s-au întins într-un zâmbet subţire, iar Steven şi l-a imaginat pe bătrân înghiţindu-şi corecţia „De fapt, se spune profesorul Harding”, înţepenită în gât.

Fără să aibă habar de asta, Zoey s-a îndreptat spre mama lui, lăsând în urmă dâra obişnuită de parfum de paciuli, apoi a îmbrăţişat-o pe aceasta sub privirea sceptică a tatălui, care ridicase din sprâncene. Lui Zoey îi lipsea o componentă esenţială pentru a câştiga aprobarea tatălui său:

respectabilitatea. Şi-l imagina deja pe bătrân referindu-se la ea. în timpul prânzurilor luate în oraş, ca la faza rebelă a fiului său.

— Să mă fut dacă taică-tău nu-i un ticălos, i-a spus Zoey în timp ce se dezbrăcau ca să meargă la culcare, în prima seară petrecută acolo.

Orele serii nu domoliseră arşiţa de peste zi. Dimpotrivă, noaptea parcă o stârnise şi mai tare, aşa că dormeau dezbrăcaţi sub cearşaful subţire din bumbac. O privise la cină înfruntându-l pe taică-său în legătură cu asistenţa socială oferită de stat şi politica de imigrare – republicanul dur şi democratul idealist încrucişându-şi spadele peste două sticle de Merlot.

— Mi-ar plăcea la nebunie, glumise el, coborând cu gura pe trupul ei până la scobitura şoldului stâng, care găzduia tatuajul cu amprenta unei gheruţe de pasăre – un omagiu adus melodiei ei preferate –, lângă care se ondula părul auriu, cu toate că se epilase în urmă cu doar câteva zile.

Runda a doua a avut loc pe terasă, în timpul prânzului organizat de mama lui. Obosit de argumente şi contraargumente, Steven a tras-o pe Zoey de pe bancă şi apoi a sărit în piscină, în picioare, cu ea ghemuită la el în braţe. I-a plăcut nespus cum s-a făcut mică de tot, cuibărindu-se la pieptul lui ca şi cum s-ar fi pregătit pentru impactul cu apa. Când ghiuleaua improvizată din trupurile lor a atins suprafaţa, ea a ţipat. Şocul apei reci i-a întărit sfârcurile, iţite imediat de sub bluza îmbibată cu apă, lipită toată de piele. Ştergându-se pe faţă, Steven a zărit călcâiele pantofilor lui taică-său trecând prin uşile verandei. La masă, printre resturile de mâncare şi pahare pătate de sosuri şi vin, cu capul plecat, maică-sa îşi tot împăturea şi netezea şervetul.

în ziua următoare era marele eveniment: petrecerea anuală de Ziua Muncii, ţinută la reşedinţa Harding. Prieteni şi familie se adunau în grupuri mici pe terasă sau sub umbrelele uriaşe, ca să se ascundă de soarele neobosit. Temperatura crescuse iar peste noapte; acum se putea vorbi oficial despre un val de caniculă. înghesuit undeva, la umbră, Steven fusese acaparat într-o conversaţie cu o vecină în vârstă – Edna cumva –, care insista să afle fiecare detaliu din fiecare minut al vieţii lui la Princeton. Mirosea ca un magazin de chilipiruri, un amestec de naftalină şi un pic de mucegai. Cumva, femeia aceea zbârcită

mirosea ca hainele lui Zoey.

— Pesemne că tatăl tău e foarte mândru, a spus ea punându-i pe braţ o mână uscată, învelită într-o piele ca hârtia, pătată cu aluniţe de bătrâneţe, care abia acoperea venele albastre, proeminente.

— Sigur că este, minţise el.

Singura persoană de care fusese vreodată mândru taică-său era el însuşi, şi categoric nu Steven, care mersese la Princeton, în timp ce bătrânul era absolvent de Yale.

în timp ce plicticoasa bătrână îi dădea înainte cu tinereţile ei petrecute la vreo facultate uitată de Dumnezeu, Steven scana grupurile împrăştiate peste tot în căutarea coamei blonde a lui Zoey şi a umerilor ei uşor înroşiţi sub bronzul cafeniu.

— Mă scuzaţi un pic?

A plecat fără să aştepte răspunsul. A trecut de la un grup la altul, însă Zoey era de negăsit. Abandonând cuptorul de afară, s-a strecurat prin uşile din sticlă, sperând că măruntaiele casei îi vor oferi nişte răspunsuri în privinţa locului unde se afla. A găsit-o în bucătărie, cu corpul pe jumătate aplecat în frigiderul gigantic.

— Ce faci acolo?

— Am venit să iau ceva şi nu pot nici cu preţul vieţii să-mi amintesc ce anume. Mă bucuram de răcoarea binevenită a frigiderului şi tocmai generam o factură uriaşă la electricitate pentru a-i tăi, a râs ea, închizând uşa.

în ciuda frigului, obrajii ei păreau încă încinşi de la căldură.

— Să mergem să înotăm, a spus ea, strecurându-şi degetele printre ale lui.

— L-ai văzut pe taică-tău? l-a întrebat maică-sa pe când ieşeau din casă.

— Cred că s-a dus la baie, a replicat Zoey, strângându-l uşor de degete.

După ce soarele a coborât în spatele caselor care mărgineau coasta,
petrecerea – ca multe altele – s-a mutat pe plajă, unde toată lumea aştepta spectacolul de focuri de artificii pe care-l ofereau în fiecare an. Din nou, Zoey era dispărută în mulţime. Prima explozie de artificii verzi şi roz a aprins cerul nopţii, iar ea nu era acolo ca să împărtăşească momentul cu el. în timp ce toţi

ochii erau aţintiţi pe cer, el a apucat-o îndărăt, spre linia caselor.

A găsit-o lângă locuinţa familiei Meyer, cu trupul strivit între o palisadă veche şi o siluetă nu cu mult diferită de a lui. Următoarea izbucnire de auriu înflăcărat sus, pe cer, a luminat chipul lui Zoey, a cărei limbă era adânc înfiptă în gura tatălui lui.

Şocul de a-l vedea pe bătrân împreună cu iubita sa l-a zdruncinat binişor. A încremenit, cu ochii aţintiţi pe mâna lui taică-său coborând şi dispărând în V-ul care deschidea pantalonii scurţi din denim ai fetei, cu degetele în ea, în timp ce încheietura i se freca de gheruţa de pasăre tatuată pe pielea ei. N- a putut să-şi mute privirea nici când fata s-a rupt din sărut, dând capul pe spate în abandon, oferindu-i tatălui lui acea imagine a plăcerii pure care, până atunci, fusese numai a fiului.

Fâsâitul următoarei salve pirotehnice lansate pe cer a tăiat legătura, iar Steven a rupt-o la fugă. S-a chinuit să străbată plaja, cu nisipul umplându-i pantofii tot mai lăbărţaţi. I-a scos şi i-a aruncat în ocean. S-a întors abia când Zoey şi toţi ai casei adormiseră, osteniţi.

în dimineaţa următoare, la micul-dejun, a fost foarte tăcut. Taică-său s-a întins după carafa cu suc proaspăt de portocale, preparat de menajeră, pentru că nu-i plăcea sucul din supermarket. Gestul a lăsat la vedere încheietura şi peticul de piele care se frecaseră de tatuajul lui Zoey, cu o seară înainte.

Nu l-a confruntat niciodată pe taică-său în legătură cu acea întâmplare. Nu i-a spus nimic nici lui Zoey. După ce s-au întors, în săptămânile care au urmat, au mai făcut sex de câteva ori, dar de fiecare dată când îi vedea tatuajul, imaginile cu ea şi taică-său îi explodau în minte ca nişte grenade de şoc. A încetat s-o mai sune şi a evitat-o prin campus, ceea ce nici nu era dificil, din moment ce aveau cercuri de prieteni care nu prea se intersectau.

După aceea, n-a mai adus niciodată o fată acasă le ai lui. N-a mai lăsat-o niciodată pe vreuna dintre ele să intre în lumea aceea. Nu s-a mai îndrăgostit niciodată aşa. Până la Ellie.

46. Ellie

Bucătăria este scufundată într-un întuneric spart doar de lumina care vine din vestibul. După o seară petrecută aici cu pregătirea cinei, sunt destul de familiarizată cu configuraţia spaţiului pentru a-mi găsi drumul spre capătul celălalt fără să dau cu piciorul în ceva sau să mă lovesc cu şoldul de vreun colţ de mobilă. A trebuit să evadez fie şi pentru o clipă din furtuna tăcută din cealaltă cameră.

Chiar dacă ştiu bine ce vreau, zăbovesc în umbră, cu coatele rezemate de blatul din granit de culoare vineţie, ca o vânătaie. în ciuda tuturor motivelor mele, toată treaba asta se dovedeşte mult mai dificilă decât mă aşteptam. Mă simt epuizată, de parcă desconsiderarea şi rezistenţa lui Steven s-ar fi hrănit cu toată energia mea, sugându-mi-o direct din măduva oaselor. îmi umplu încet plămânii cu aer şi îi simt cum îmi apasă coastele.

Pipăi pieliţa strugurilor căzuţi din castronul cu fructe. Culeg o boabă, apoi mi-o arunc în gură. Mi se rostogoleşte pe limbă înainte s-o prind între dinţi. Testez textura cojii, presiunea pe care o pun măselele pe pulpa strugurelui, prin membrana lui subţire. Când sunt gata, strivesc boaba şi carnea fructului zemuieşte din carcasa ei, iar sucul îmi inundă gura. Pradă nevoii de zahăr, mai ciugulesc un bob. Gustul strugurilor mă duce mereu înapoi, în vara aceea, când între noi a stat o salatieră plină cu struguri. Ea curăţă boabele de pieliţă cu dinţii, incitată de răbdarea pe care o cere acest lucru. Vrea să ştie dacă are câtă trebuie. Stăm la ea în grădină, iar firele de iarbă ne gâdilă picioarele goale. Soarele ni se revarsă pe umeri; ai ei s-au înroşit uşor, împestriţaţi de o constelaţie de pistrui, cu galaxii întregi înflorind sub arşiţă. Boabe de struguri prinse între degete, dinţi lucrând asupra pieliţei. Bucurându-se cu tot sufletul când reuşeşte, gura i se arcuieşte într-un zâmbet. Era diferită de mine în privinţa asta, şi totuşi asemănătoare în atâtea altele.

în intimitatea bucătăriei, folosesc această pauză ca să mă reconectez cu mine însămi. Mă desfăşor toată, întind braţele, coloana, trupul. Să fii viu înseamnă cu mult mai mult decât o bătaie de inimă în piept şi o respiraţie în plămâni. Devin iar eu însămi, nu o persoană modelată într-o imagine care să-l seducă,

să-l menţină interesat şi legat de mine până când reuşesc să-l aduc aici fără să-i dau nimic de bănuit.

Adevărata mea personalitate hibernează deja de luni întregi în adâncul minţii, tăcută de fiecare dată când el se aştepta să-i mângâi egoul, fără să spun „nu”, chiar dacă nu aveam chef, fără să-mi fie greaţă sau să-l muşc prima dată când l-am luat în gura mea, dar urlând în mine de fiecare dată când vorbea cu o adolescentă. M-am deghizat în spatele zâmbetelor şi al comportamentului timid, uitându-mă la el prin lentila distorsionată a adoraţiei. Am supravieţuit momentelor înfricoşătoare când nu mai ştiam cine sunt, pierdută în intensitatea unui sărut, în tandreţea unui gest, când nu doar că am crezut propriile minciuni, ci şi pe ale lui – prefăcătoria că ar fi un bărbat afectuos şi atent. Dar, pe măsură ce aerul îmi urcă în plămâni, colţurile fotografiei îndesate în sutien îmi înţeapă pielea, aducându-mă înapoi dintr-o relaţie care mi-a testat limitele sănătăţii mintale.

Frigiderul bâzâie în spatele meu cu un zumzăit uşor ce îneacă totul în jur, până când nu-l mai aud decât pe el. Ca bâzâitul muştelor care dau târcoale unui fruct putred sau unei picături de sânge. Apăs cu unghiile în blatul dur până când vârfurile lor ameninţă să se rupă. Mă inundă o dorinţă nestăvilită de a sparge nenorocitul ăla de obiect, să fac să dispară zgomotul, dar n-ar trebui să-mi irosesc energia. Furia pe care o hrănesc aparţine altcuiva. Mâna mi se strânge într-un pumn şi îmi conserv această furie, o emoţie care ne-a fost refuzată de atâtea ori, când ni s-a spus că mânia este nedemnă şi nepotrivită pentru o doamnă. Orice ni s-ar întâmpla, trebuie să îndurăm cu un nenorocit de zâmbet sau cu demnitate. Bărbaţi ca Steven dau din cap, ambalându-şi dezamăgirea într-un oftat greu, în timp ce ne fac isterice sau prea sensibile, în fine, deţin şi eu propria furie – am tot dreptul la ea –, exploatându-i puterea după propria dorinţă.

Aerul şuieră în spatele meu. Preţ de o clipă, mă aştept ca spaţiul să se umple cu prezenţa morţii încarnate, limbi de foc strâns împletite care prind o frântură de lumină. îmi imaginez pielea palidă, ochii lăptoşi privind prin mine, buzele albăstrui zâmbind.

Mă întorc, bucătăria e pustie. Nu ştiu dacă să fiu uşurată sau

dezamăgită, dar ştiu ce trebuie făcut mai departe.

47. Ellie

în vestibul, simt ura rostogolindu-se din Steven.

— O să sfârşeşti după gratii pentru chestia asta, latră el cu bule de salivă în colţul gurii.

Interpretează liniştea mea ca pe o invitaţie să continue:

— Până acum poate că aş fi înclinat să fiu îngăduitor, dar s-a terminat. Imediat ce scap din scaunul ăsta şi din casa asta blestemată, o să fac o plângere.

Strâng în palme mânerele scaunului şi mă lupt să-l scot din vestibul şi să-l duc înapoi în camera principală; parcă în ultimele ore ar fi câştigat în greutate, parcă furia i s-ar fi transformat în plumb, atâmându-i greu în corp.

— Mă auzi? O să te dau şi-n judecată. O să te dau în judecată, Ellie. O să sfârşeşti într-o secţie de psihiatrie. N-o să-ţi mai revii în veci din asta.

îşi răsuceşte capul într-o parte, ca să prindă o frântură din mine, să-mi atragă atenţia, dar rămân tăcută. Când îşi dă seama că n-o să capete niciun avantaj şi niciun răspuns de la mine, se opreşte. Nu mai sunt Ellie. Nu este obişnuit cu femeile care nu se supun voinţei lui. Dacă mă gândesc bine, nu este obişnuit ca femeile să pună punct, fiindcă el preferă minţile maleabile ale tinerelor fete.

Fiorul rece pe care l-am simţit mai devreme nu m-a părăsit; şi-a întins rădăcini îngheţate ca nişte vene reci pe sub pielea braţelor mele; mi le frec zdravăn, dar nu se schimbă nimic. Arunc în cenuşă câţiva buşteni. împung cu vătraiul jarul aproape stins din vatră, până când străluceşte din nou, readus la viaţă.

— Dacă vrei să se aprindă, ai nevoie de nişte hârtie, spune Steven, oferindu-mi un sfat pe care nu i l-am cerut.

Paginile unui ziar se transformă, în mâinile mele, în mici ghemotoace mototolite care aterizează în şemineu. Chiar dacă este profesor de literatură, sunt sigură că ar fi preferat să înteţesc focul cu pagini din *Demonii,* dar cartea se află aici pentru a alimenta un alt fel de foc. După ce scormonesc un pic în cenuşă, apare o flacără care linge buştenii, lăsând limbi negre pe miezul moale al lemnului. Fierbinţeala îi perverteşte carnea albă; odată ce simte gustul, va continua să ardă frenetic, până

când îl va consuma cu totul.

Pe ecranul uriaş al ferestrei se desfăşoară o scenă – estompată de stratul dublu de sticlă – în care vântul neîndurător loveşte siluetele întunecate ale pinilor şi ridică de la pământ stratul prăfos de zăpadă, răsucindu-l în aer. Furtuna şi-a recăpătat forţa. Spre ocean, valurile se sparg tăcute pe nisip, adăugându-se fără voce la dramatismul dezlănţuit al naturii, iar oceanul se aruncă pe ţărm lovindu-l ca un pumn furios izbit în piept. Singura coloană sonoră a haosului de afară se estompează într-un şuierat şi în bufnitura moale care trece prin geamul dublu.

— Ai auzit de legea consecinţelor neintenţionate? îl întreb cu ochii aţintiţi încă asupra peisajului sfidător, maltratat de vreme.

— Poftim?

Vocea îi sună distrat. Mă întorc, ca să-i captez întreaga atenţie. Agitaţia lui încetează.

— Legea consecinţelor neintenţionate. Ai auzit de ea?

— Serios, acum vrei să discutăm despre sociologie?

Drept răspuns, ridic din umeri.

Confuzia îi pune stăpânire pe chip, întinzându-se până la frunte. Tumultul de emoţii care s-a instalat acolo într-o etapă sau în alta de când şi- a recăpătat conştienţa oferă un contrast uriaş cu încrederea în sine şi controlul, de obicei accesorii permanente ale personalităţii sale. Dar această nouă baterie de emoţii – frică, vină şi confuzie – nu scormoneşte decât la suprafaţă. Acolo, în profunzime, este acelaşi bărbat.

Singura dată când am mai văzut în el un asemenea stres a fost nu cu mult după ce am început să ne întâlnim. Stabiliserăm să ne vedem la Norman’s Café după ultimul meu curs din ziua aceea. El a ajuns primul şi mă aştepta, cu obişnuitul meu cappuccino deja pe masă. I-am zâmbit, prefacându-mă că observ grija şi atenţia lui, în loc de controlul exercitat prin acest gest. Când m-am aşezat, m-a tras spre el ca să mă sărute, apucându-mă cu mâna de ceafa. Cu ochii închişi, mi-am imaginat orice alte buze lipite de ale mele, ca să nu mă încordez când mă atinge.

— Ai avut o zi bună?

— A fost OK, i-am răspuns scotocind prin geantă. Am dat

de astea în holul de la intrare.

Am netezit un pliant mototolit, apoi i l-am întins peste masă.

Faţada spoită cu un strat de încredere s-a prăbuşit sub greutatea frunţii încruntate, în timp ce urmărea cu privirea rândul de cuvinte centrate şi
îngroşate din susul foii, scrise cu caractere Arial 16.

Am recitat titlul pe care îl memorasem deja.

— *O seară alături de profesorul Stewart Harding. Luni, 24 octombrie. Ăsta e taică-tău, nu-i aşa?*

întrebarea mea a fost întâmpinată cu o tăcere de piatră, încărcată de miros de cofeină. Bineînţeles, m-am purtat de parcă n-aş fi observat cât de tulburat era.

— Ce zici, mergem şi noi?

Fiindcă n-a răspuns nici de data asta, mi-am aşezat mâna peste a lui. Contactul neaşteptat, pe piele, l-a făcut să ridice ochii de pe faţa prost imprimată a tatălui său, căutându-mi privirea.

A strâns cu degetele marginea pliantului, aproape să-l rupă din cauza agitaţiei.

— Ştii lucrarea aia de nonficţiune despre care ţi-am pomenit zilele trecute? S-ar putea să fie publicată în *New Yorker*.

A împins pliantul înapoi spre mine. Cred că s-a aşteptat să fie reciclat, ca majoritatea hârtiilor care-şi făceau drum spre mâinile mele, sperând să mă vadă cum împăturesc numele lui taică-său până când va dispărea sub o nouă formă.

— Steven, e grozav. Au spus când?

— încă nu e nimic confirmat. Vrei o brioşă?

— Normal.

Răsucindu-se în scaun, a făcut semn din cap spre chelneriţă.

— Deci?

— Deci ce?

— Chestia asta cu taică-tău. Vrei să mergem împreună? Ar fi momentul să-l întâlnesc pe bătrân? am glumit eu.

— Nu.

Cuvântul aproape că i-a ţâşnit din gură. A tras adânc aer din piept, s-a adunat şi şi-a înţepenit iar pe faţă zâmbetul lui fermecător, formal.

— Nu, o să fie plictisitor. Se joacă o piesă nouă pe

Broadway, hai să mergem mai bine acolo.

— Eşti sigur? Vreau să zic, e taică-tău. Nu vrei să-l susţii şi tu?

A mârâit auzindu-mi ipoteza.

— Nu are nevoie de susţinerea mea. Haide, fac eu cinste.

Dar zâmbetul lui – încă destul de rezervat – nu îi umplea şi ochii.

Steven este ascuns sub o crustă groasă, o reflectare luminoasă menită să distragă de la minciunile care zac dedesubt. Trebuie să sap mai adânc, să excavez totul şi să-l las ca o cochilie scobită pe care s-o pot umple apoi cu teroare şi ruşine, strivindu-i spiritul până când nu va mai rămâne decât o cale de scăpare.

— Ideea a fost popularizată de Robert K. Merton, continui eu. Potrivit acestuia, consecinţele neintenţionate pot fi împărţite în trei categorii – le enumăr pe degete beneficii neaşteptate, dezavantaje neaşteptate şi rezultate perverse.

— Chiar te iei în serios cu chestia asta.

— Prezenţa noastră aici nu este un beneficiu neaşteptat al acţiunilor tale.

Coboară privirea, refuzând să se uite la mine. Fac o pauză, iar liniştea
este ca o mână fantomatică ce-i ridică bărbia, înainte să vorbească.

— Care dintre acţiunile mele crezi tu că este responsabilă pentru asta?

— Credeam că *Demonii* o să-ţi furnizeze un indiciu.

— Iarăşi argumentul ăla vechi. Tu nu eşti ca fetele alea, aşa că, dacă numai ele mă interesează, de ce sunt cu tine?

— Pentru că eu îţi dau exact lucrul după care tânjeşti şi pe care, în mod normal, îl luai de la fetele acelea. Cineva vulnerabil, care să se uite în sus spre tine, să-ţi mângâie egoul ăla nenorocit pe care-l ai. N-a trebuit decât să folosesc un strop de sexualitate în plus decât ele, ca să te ţin captiv în plasă. Nu te-ai întrebat niciodată de ce cu mine ai rămas atât de mult? Pentru că sunt fata care spune mereu „da”.

Scaunul geme sub furia lui. în sfârşit, văd că şi-a dat seama că a fost atras într-o relaţie, păcălit să-mi dea acces la sentimentele lui. Că, în această relaţie, a fost ca picat din lună, de la început.

Asta îmi aşterne pe buze un zâmbet.

Tot ce-am făcut m-a condus spre acest moment. Viaţa mea din ultimii trei ani a însemnat o neobosită speculare, adunare şi planificare a fiecărei mişcări în mintea mea şi în carnete pe care le-am ars mai târziu, privind cum flăcările ling hârtia până când ideile de pe ea se transformă în cenuşă. Am îngrijit şi cultivat piese răzleţe de puzzle, până când le-am putut potrivi laolaltă, într-un plan aplicabil. Acum, că a venit în sfârşit momentul, neliniştea şi incitarea, amestecate, îmi gâdilă vârfurile degetelor. Limba mi se lipeşte de cerul gurii, dar rezist tentaţiei sticlelor din căruţ. în schimb,

strecor o ţigară în colţul gurii. O aprind greu, din cauza flăcării care tremură în mâna mea. Trag adânc în piept şi un fir de fum îmi scapă printre buze, împreună cu energia nervoasă care freamătă în mine.

— M-am săturat de jocurile tale.

Nici măcar nu încearcă să-şi ascundă exasperarea din voce. Pentru el, toate astea sunt în continuare o joacă de copil – istericalele unei fete răzbunătoare.

— Şi eu la fel. Şi eu la fel.

Geanta mea stă aşezată pe canapea, unde şi-a aşteptat până acum rândul să intre în joc. Caietul enorm pe care l-am purtat cu mine atât de mulţi ani se iveşte dintr-o parte, prin fermoarul genţii – un martor final, gata să depună mărturie. Cu mare grijă, îi eliberez colţul dintre dinţii metalici. îmi trec degetele peste abţibildurile decolorate: semnul păcii, zâmbetul Nirvana, Peter Pan şi Wendy, ultimul fiind un dar pe care i-l cumpărasem de la mall în ziua în care am mers să vedem *(500) Days of Summer*. „Oh, Doamne, îmi place aşa de mult, e perfect", spusese ea cu cel mai mare zâmbet din lume, sufocându-mă într-o îmbrăţişare, îngropându-mi faţa sub coroana de bucle înflăcărate.

Dar încă n-a venit timpul pentru partea pe care trebuie s-o joace cartea în toate astea. în schimb, iau câteva coli de hârtie pe care le-am lăsat împăturite la adăpostul copertei din carton tare. Foile îmi tremură în mâini. Sunt mai degrabă o proptea care să mă facă să mă simt mai în siguranţă; cuvintele din ele sunt gravate pe bolta craniului meu, după citiri nenumărate. Ca întotdeauna, vederea scrisului ei de mână mă umple de o tristeţe amestecată cu bucuria amintirilor noastre şi a timpului petrecut împreună. Aş putea şi încă pot să-i citesc stările în litere, nerăbdarea în unghiurile ascuţite şi liniile drepte ale majusculelor, şanţurile de frustrare pe care le-a săpat în hârtie cu vârful pixului, cursivitatea leneşă a plictiselii.

Cu coada ochiului, îl văd pe Steven aşteptând. Sudoarea i se strânge în broboane pe frunte. Urmăresc o picătură care alunecă pe tâmplă şi apoi pe gât în jos, dispărând sub gulerul cămăşii.

Poate că şi aminteşte.

4
8.

9 mai

Dragă Vee,

Asta nu s-ar fi întâmplat dacă tu ai fi fost aici. Nu te învinovăţesc; mă învinovăţesc pe mine. Mi-aş dori să am puterea ta; mi-aş dori să-ţi fi spus mai devreme. Mi-aş dori să-ţi fi spus adevărul. Am încercat o dată, dar m- am speriat. Nu voiam să te dezamăgesc.

El este mai mare, mult mai mare decât am dat de înţeles. Nu este în clasa a douăsprezecea la vreun liceu din apropiere, nici măcar student nu e. Predă literatura la Şcoală. Şcoala noastră. L-a înlocuit pe domnul Marsham când a fost în concediu medical pe termen lung. Am crezut că i-a plăcut de mine. Şi chiar i-a plăcut, dar am greşit cu ceva, am dat-o în bară, şi a încetat să-i mai placă. Gata cu după-amiezile în patul lui, mirosul lui a dispărut de-acum din pielea mea. Inspir un pic mai adânc când trec pe lângă el pe culoare sau în drum spre banca mea. Captez preţ de o clipă parfumul amintirilor care îmi aduc lacrimi în ochi. Da, poţi s-o spui, sunt o nenorocită jalnică. Pur şi simplu, nu mă pot abţine.

Se poartă de parcă aş fi o elevă oarecare, de parcă ultimele câteva luni n-ar fi existat decât în mintea mea. Câteodată, mă întreb dacă nu cumva mi-am imaginat întreaga relaţie. Poate că în tot acest timp am fost nevasta nebună de la mansardă şi nu draga lui Jane, aşa cum îi plăcea să-mi spună. Dar nu, n-am fost. Totul a fost real. Nicio fantezie nu te poate răni atât de tare.

Am făcut o obsesie încercând să înţeleg cu ce am greşit, ce l-a făcut să mă părăsească. Chestia asta mă ţine trează noaptea. Stau întinsă şi caut răspunsuri pe întinderea albă de pe tavanul dormitorului meu, dar acolo nu sunt decât umbre. Derulez iar şi iar totul în minte, fiecare conversaţie, fiecare gest, dar greşeala pe care am făcut-o stă încă ascunsă şi asta mă înnebuneşte. În intimitatea minţii mele sau a dormitorului meu, revăd totul. Despic toate acele conversaţii pe care le-am avut cu el, le disec, curăţ carnea de pe cuvinte până la os, descojesc pielea de pe fiecare gest pe care l-am făcut, sperând să găsesc o celulă canceroasă, cea care a infectat relaţia mea cu el şi l-a făcut să mă extirpe din viaţa lui. Nu-mi vine în minte nimic altceva. Nu pot dormi. Mă ţine trează noaptea, mă distrage în maşină, mă torturează când mă uit la televizor, este cauza pentru care notele de la Şcoală s-au prăbuşit. Stabilitatea ta este la un

ocean distanţă; fără ea, o să mă clatin. Nu-i nimeni care să-mi spună să mă opresc sau să- mi arate cum s-o fac. Mama îşi cam dă seama că se petrece ceva, dar nu pot să-i spun, nu va înţelege niciodată şi mi-e frică rău de cum o să reacţioneze. Pur şi simplu, ar duce toată situaţia asta la un nou nivel de nenorocire.

Ieri am fost la el la apartament, i-am strecurat o scrisoare pe sub uşă. Cutia poştală era prea impersonală. Nu era acasă, dar tot mi-am lipit urechea de uşa din lemn, ascultând liniştea de pe cealaltă parte, amintindu-mi clipele petrecute în apartamentul acela, uşoara asprime a covorului sub tălpile mele goale, cuvintele şi gemetele mele alunecând de-a lungul razelor de lumină filtrate prin storuri. Sprijinită de uşă, am simţit amintirile cum mi se ridică în gât; atât de multe, încât s-au înţepenit şi m- au lăsat fără aer. Am coborât scările prea repede, m-am împiedicat pe ultimele câteva trepte şi am căzut, prăbuşindu-mă pe dalele pardoselii din hol. Jalnic. M-am tot apăsat pe vânătăile proaspete de pe piele, ca să-mi amintesc mie însămi că nu sunt chiar o fantomă.

În scrisoare îi ceream să ne întâlnim la Cypress Point. Dacă vine, înseamnă că încă îi pasă de mine, măcar un pic. I-am spus că, dacă nu vine, s-ar putea să fac vreo prostie. Ultima dată când l-am văzut era atât de supărat, atât de furios pe mine. Acesta nu poate rămâne ultimul nostru schimb de replici; nu se poate termina aşa. Trebuie să vină. I-am amintit de adunare, de sfatul directorului Harvey de a vorbi cu cineva.

Trebuia să-ţi spun; presupun că această scrisoare este, într-un fel, confesiunea mea. Vreau să înţelegi. Aşa că îţi trimit ţie totul, ca să poţi citi – îmi pare rău că toate sunt întoarse pe dos şi astfel, sper, să mă poţi ierta.

Mă gândesc la noaptea aceea, să ştii. Sunt sigură că vei ghici tu care. Am fost prea stupidă ca să realizez pe atunci, iar apoi am fost îngrijorată că nu a mers bine, aşa că n-am zis nimic, dar după tot ce s-a petrecut acolo, aş vrea să fi făcut ceva, să fi spus ceva ca să ştii şi tu. Iartă-mă că nu mi-am găsit curajul necesar până când nu ai plecat în celălalt capăt de lume. Pur şi simplu, am dat-o rău de tot în bară. Chiar şi cu noi.

N-o să primeşti asta prea repede. Cine mama dracului să ştie cât îi ia poştei clasice, în era aceasta a mesajelor şi a

răspunsurilor instant? Sunt Şanse să primeşti scrisoarea după ce o să-l întâlnesc. Totuşi, s-ar putea să nu vină, iar dacă vine, habar n-am ce ar putea spune sau ce ar putea face. Trebuia să-l fi văzut când a găsit poza. A fost atât de furios! Felul în care a rupt-o...

Dacă nu vine... Nu ştiu. Nu mai ştiu nimic. Câteodată, aş vrea ca totul să înceteze, cuvintele lui şi gândurile mele îngrâmădindu-mi-se în minte, felul în care mă priveşte acum – o pauză, doar ca să intru în pământ, să încetez să exist pentru o vreme. Dar apoi aud vocea ta Şoptindu-mi în minte, singura şi adevărata mea prietenă, cea mai bună prietenă. Nu, eşti chiar mai mult de-atât. Eşti acea persoană care m-a iubit şi mă va iubi întotdeauna. Poate că reuşesc să rezist suficient de mult pe-aici, până te întorci.

Doar noi doi.
Wendy

49. Ellie

— Eşti prietena ei. Aia care a plecat în Europa.

Nu este o întrebare. O fulgerare de recunoaştere îi tresare pe faţă. Adevărul i-a deschis larg ochii – mă vede cu adevărat pentru prima dată. Pe mine, cea adevărată, fără Ellie care să-mi stea în cale. Singura persoană care ştie că nevoia lui patologică de validare are la activ un număr de victime.

Wendy. în ciuda tuturor acestor ani care au trecut între atunci şi acum, durerea nu s-a domolit. Trăieşte sub pielea mea, trezită de cea mai mică împunsătură. Amintirea ei mă strânge de gât şi nu mă lasă să înghit. Lacrimile se rostogolesc pe marginea pleoapelor şi simt cum genele mi se apleacă sub greutatea lor. Picăturile astea sărate vor cădea la următoarea clipire. Le şterg repede cu dosul mâinii, dar gâtul mă arde în continuare. Simt în vârful degetelor gâdilatul unui alt atac de panică. Dar acum nu e timp pentru asta.

— Eşti prietena cea mai bună a lui Wendy.

Cuvintele se împleticesc să iasă din el, de parcă n-ar fi vrut să le spună cu voce tare.

Simt cum mi se încleştează maxilarele; numele ei pe buzele

lui îmi zgârie auzul, felul în care iese afară ca respiraţia, de parcă ar fi parte din el. Aş vrea s-o scobesc de acolo, să-l spintec pe mijloc şi s-o extrag din miezul fiinţei lui, dar trebuie să mai rămână un pic alături de el. Trebuie să fie confruntat cu realitatea situaţiei şi, în cele din urmă, să-şi asume responsabilitatea pentru ce-a făcut.

— în tot acest timp...

— în tot acest timp, Ellie a fost doar al doilea prenume al meu. Primul prenume este Verity, dar mă ştiai drept...

— Vee.

Numele meu iese la iveală, sfărâmând crusta de la suprafaţă. Vee – eu deţin adevărul din spatele tuturor minciunilor lui, numele meu este hoţul care a pătruns în mansarda lui, iar acum se holbează la mine ca Dorian Gray confruntat cu propriul portret depravat. Numele meu nu-i mai lasă niciun loc în care să se ascundă. Nici nu-şi poate imagina de câte ori am vrut să i-l spun, să i-l scuip în faţă în toiul partidelor de sex, să-i strecor adevărul în ureche, sau în mijlocul uneia dintre conversaţiile noastre când vorbea doar el, iar singura mea contribuţie era să găsesc noi căi de a spune „da”.

Verity. Fiecare literă este un pas care să-l conducă spre funia ce aşteaptă să-i cuprindă gâtlejul. Pentru că eu ştiu ce s-a petrecut, ştiu tot ce i-a făcut lui Wendy. Văd puterea pe care o are numele meu, felul cum îi schimbă contururile feţei. Pot chiar să o miros pe pielea lui.

— Ta-da, spun pe un ton neutru. în sfârşit, ne-am întâlnit. Doar că opt ani mai târziu. M-am întors în Monterey la mult timp după plecarea ta. Pe atunci oricum nu m-ai fi observat.

Se încruntă auzind presupunerea mea.

— Eram genul potrivit de minte tulburată în genul nepotrivit de ambalaj.

— Ascultă. Mi-o amintesc pe Wendy. Era o puştoaică drăguţă, dar...

Nu-şi termină propoziţia, lăsând cuvintele nespuse să supureze între noi,
să se întărească într-o crustă pe care eu ar trebui s-o cojesc.

— Dar ce?

— Dar nu s-a întâmplat nimic. Adică, ea a făcut o

pasiune pentru mine. Ştiam asta. Da, am fost flatat, dar lucrurile au scăpat de sub control, de aceea am pus punct sesiunilor de meditaţii individuale.

Luând tăcerea mea ca pe o invitaţie, continuă:

— Orice ţi-ar fi spus sau ţi-ar fi scris, nu sunt decât fanteziile unei fete tinere şi impresionabile, cu o imaginaţie bogată. A rămas captivă în lumea din *Jane Eyre* şi a inventat un soi de fantezie în care eu eram Mister Rochester, iar ea, Jane. Cred că se lupta şi cu un soi de agresivitate venită din partea colegilor. Ar fi trebuit să spun ceva, dar m-a implorat să n-o fac.

— „Nu s-a întâmplat nimic”... bombăn eu, săpându-mi semiluni în palmă cu unghiile.

— Dacă ăsta e motivul pentru care faci toate astea, atunci nu e cazul. Eu nu... nu neg ce s-a întâmplat cu celelalte, J. şi... Jamie şi Ashley... şi îmi pare rău pentru fetele astea. Wendy era foarte drăguţă, vorbea o grămadă despre tine, dar nu. M-a sărutat o dată, i-am spus că nu era în regulă. Asta e tot, îţi jur, a inventat totul. Nu a fost vina ei, dar...

— Destul!

Explozia de sticlă spartă care îmi însoţeşte strigătul ne surprinde pe amândoi. Nu-mi amintesc să fi apucat paharul şi să-l fi aruncat în focul din cămin. Mă aşteptam la orice de la el, dar nu la ceva atât de josnic, încât să învinovăţească moarta, făcând-o să pară nebună – să-i aducă amintirea la lumină şi să ardă ce-a mai rămas din ea.

— Cum poţi minţi în halul ăsta? îi scuip întrebarea în faţă. Eu o ştiam mai bine decât pe oricine altcineva. Era naivă, era bună şi nu era vreo mitomană.

Deschide gura, dar se răzgândeşte.

— Sau asta e strategia ta când eşti confruntat? „Nu s-a întâmplat nimic” şi toate acuzaţiile nu sunt decât fantezii ale vreunei fete labile, pe spusele căreia nu te poţi baza?

— Era drăguţă şi singură, foarte singură şi, aşa cum am spus, suspectez că era agresată, dar gândeşte-te şi la asta: de ce te-aş minţi în legătură cu ea? N-am niciun motiv s-o fac. Nu neg ce s-a întâmplat cu celelalte – Jamie, Ashley. Nu ar avea niciun sens pentru mine să mint doar în legătură cu una...

Râsul meu taie şuvoiul de minciuni care i se revarsă din gură.

— Jamie şi Ashley. îţi imaginez că te cred că au fost doar

ele două? Când o să încetezi să-mi vorbeşti ca unei idioate? Ele sunt doar vârful aisbergului. De câţi ani eşti profesor?

Numărul anilor îi încordează maxilarele şi ţine răspunsul pentru el.

— Dacă alegi să anunţ presa, sunt sigură că vor apărea mai multe care să-şi spună poveştile.

Neruşinarea lui mă dezgustă. Retrasă în amintirile mele, mângâi cu degetele copertele vechi din piele ale jurnalului ei. Este tot timpul, peste tot, dar mai ales este prinsă în paginile acestui caiet. Sunt şi eu acolo, o versiune a mea există în interior, una pe care a trebuit s-o ascund, ca să o pot crea pe Ellie.

înainte să-l întâlnesc, m-am înfometat ca să capăt trupul de adolescentă care-l atrage – micuţ şi neamenințător. Luni întregi am învăţat cum să mă uit pe sub gene, cum să fiu fata care ascultă întotdeauna, care dă îndatoritoare din cap când îi vorbeşte despre eseurile lui, despre articolele publicate şi alte reuşite, care nu uită niciodată să-l felicite, care nu vorbeşte niciodată despre ea dacă n-o întreabă, care nu-l plictiseşte cu detaliile vieţii ei. Fata care îi validează mereu alegerea restaurantelor, a pieselor de teatru sau a expoziţiilor, care învaţă să facă propuneri în aşa fel încât el să şi le însuşească de parcă ar fi fost ideile lui, atunci când le acceptă, să se aventureze sexual tară să domine, o fată care nu propune niciodată nimic, dar este întotdeauna de acord, care uneori mimează îndoiala, aşa încât el să aibă bucuria de-a o convinge, care se preface că are orgasm ori de câte ori e necesar, care învaţă ce-i place lui în pat – ce poziţii, cât de mult să geamă ca să-i stimuleze egoul, care se uită ţintă la el când se împinge în ea, care-şi etalează plăcerea ca să-i hrănească mândria. Important nu este ca ei să-i placă, ci ca plăcerea ei să decurgă din a lui şi din puterea pe care o obţine el din asta. Jocul este suficient de rudimentar încât înşelatul – folosit în avantajul meu – să fie uşor, chiar dacă el nu ştie cât de infernal de epuizant este să fiu iubita lui.

Dar toate astea nici nu se compară cu sacrificiile necesare din noaptea aceea. La acea întâlnire, cu acea linie fină dintre a fi suficient de cherchelită încât să merg până la capăt, dar nu atât de beată încât să scap lucrurile de sub control. Prima dată când

am făcut sex cu el, senzaţia dată de degetele lui târându-mi-se pe piele, felul cum am urcat în cutiuţa din capul meu şi am închis o uşă imaginară, lăsând locul neocupat şi dornic, pentru el. A trebuit să mă ţin suficient ca să pot ajunge acasă, să intru sub duş şi să mă întorc la starea iniţială sub jetul de apă, dizolvându-mă într-o baltă pe pardoseala de mozaic, cu suspinele pierdute în şiroaiele de apă. Dar aveau să vină lucruri şi mai rele de-atât, mai zguduitoare decât o cădere nervoasă – trădarea intolerabilă a propriului meu trup, ori de câte ori răspundeam ritmului trupului său, degetelor sau limbii lui, felul în care mă dispreţuiam în acele momente. Mă îndoiesc că o să mă mai simt vreodată întreagă. Indiferent cât de mult rău mi-am făcut, a fost pentru ea. Şi o să merite fiecare moment.

— De ce toate astea?

— Scuze, ce? întreb cu atenţia concentrată încă asupra lucrurilor la care a trebuit să renunţ.

— De ce simulacrul ăsta de relaţie? Dacă ai crezut că am făcut ceva greşit, de ce nu te-ai dus direct la autorităţi?

Ultima lui propoziţie îmi transformă ochii în două fante înguste. Nici măcar acum nu poate recunoaşte. Profesor de literatură, ştie importanţa cuvintelor şi ce pot transmite ele... *Dacă ai crezut că am făcut ceva greşit* – pasează responsabilitatea la mine, spre presupunerile mele.

— Pentru că am vrut să experimentezi şi tu trădarea. Persoana cea mai apropiată de tine să se întoarcă împotriva ta. Să simţi suferinţa pe care ai provocat-o. Tu mi-ai luat cea mai bună prietenă. Tu ai smuls-o din viaţa mea şi ai folosit-o pentru propria satisfacţie, înainte de-a o sfâşia în milioane de bucăţi.

Mă dor îngrozitor picioarele, dar nu mă aşez. Deschid jurnalul la întâmplare şi amintirea pe care o citesc îmi aşază un zâmbet pe buze.

— Nu era doar prietena mea cea mai bună. Mi-ai luat prima persoană pe care am iubit-o.

— Dar ţi-am spus deja că nu s-a întâmplat nimic cu Wendy. De câte ori vrei să ţi-o spun?

Tonul lui este neutru, ca şi când vocea blândă ar putea ascunde caracterul provocator al comentariului său, ar putea să nu stârnească bestia din mine.

— Pe tine nu te cred. O cred pe ea.

50. Ellie

Indiferent unde sunt, amintirile mă duc mai întâi în acelaşi loc – celebra petrecere caritabilă anuală a mamei ei. Când am ajuns, Wendy zăcea pe lângă părinţii ei, nu mai avea decât să-şi dea ochii peste cap din cauza plictiselii ucigătoare. Rochia bleu pe care o purta îmi amintea de acele tutu- uri lungi de balerină, fusta foşnitoare a cărei coloană sonoră îi acompania fiecare mişcare. Ar fi trebuit să se rotească într-o cutiuţă muzicală, pentru un public format din inele şi coliere atârnătoare. Foindu-se pe locul ei, se tot trăgea de bluză, atrăgând privirile dezaprobatoare ale maică-sii. Constelaţia de pistrui de pe obraji s-a însufleţit când m-a văzut. I-a abandonat imediat pe ai ei şi a venit să mă salute cu o îmbrăţişare, în timp ce mama şi tatăl vorbeau cu un cuplu în vârstă.

— Slavă Domnului că ai venit, a spus ea, în timp ce mă bucuram de căldura braţelor ei dezgolite pe umerii mei şi de gâdilatul pletelor roşcate pe obraz.

— Domnul n-are nimic de-a face cu asta, dacă nu cumva controlează semafoarele pe Bulevardul Fremont.

— Cel puţin, anul ăsta toată chestia n-o să explodeze cu totul Serios, e aşa de plicticos.

— Cu cine vorbesc ai tăi?

— Cu familia Michaelson. El lucrează cu tata.

— Dacă au atâţia bani în buzunar câte riduri pe faţă, petrecerea caritabilă a mamei tale o să încaseze un cec gras.

Mârâitul sonor al lui Wendy a transformat buzele roşii ale mamei ei într- o linie dreaptă, subţire.

— Haide, mi-a spus trăgându-mă după ea. Să nu ne mai stea formalităţile în drum.

Până când am ajuns în dreptul ei, mama lui Wendy îşi rearanjase deja buzele într-un zâmbet larg.

— Bună seara, Verity.

— Bună seara, doamnă Katz, grozavă petrecere.

— Mulţumesc.

— Şi eu vă mulţumesc că m-aţi invitat.

— Este drăguţ că are şi Wendy pe cineva de seama ei aici.

Şi-a lăsat mâna pe umărul lui Wendy.

— O să mă asigur că o să se distreze.

Promisiunea mea a şters de pe chipul doamnei Katz orice urmă de zâmbet.

— Regina?

Ispita unui nou donator a furnizat suficientă distragere pentru ca noi să găsim o cale de scăpare rezonabilă şi să dispărem în mulţime.

— Şi acum? m-a întrebat Wendy când am ajuns în cealaltă parte a sălii de bal.

O privire rapidă în jur a arătat că eram înconjurate de o pădure de rochii elegante, sacouri pentru cină şi priviri severe; femeile arătau ca nişte pomi de Crăciun multicolori, gemând de ornamente sclipitoare şi ghirlande de câteva carate. Pe întreaga lungime a încăperii, un rând de uşi din sticlă se deschideau spre verandă, iar dincolo de aceasta se afla grădina hotelului.

— Aşteaptă-mă afară, am instruit-o.

S-a îndreptat spre terasă, în timp ce eu m-am strecurat prin masa de oameni în direcţia opusă. Câteva minute mai târziu, am pornit pe urmele lui Wendy, îndreptându-mă spre ieşire. Chiar şi în acea perioadă a anului, aerul nopţii era încă înăbuşitor de la zăpuşeala de peste zi. De-a lungul potecii întunecate, murmurul oceanului se amesteca în conversaţiile înfundate despre care bogăţii aceia se prefăceau că le fac plăcere. Ambele aveau acelaşi ritm, dar creşterii şi scăderii tonului vocilor ce se auzeau din sala de bal le lipsea convingerea oceanului. Tatei îi plăcea să-mi spună cum, prima dată când văzusem soarele apunând dincolo de ocean, pe când aveam doar patru ani, plânsesem ore în şir, convinsă că soarele căzuse în apă şi se topise. Wendy s-a prăpădit de râs când a auzit prima dată povestea.

Am găsit-o aşteptându-mă pe o bancă, cu pielea ei palidă radiind sub strălucirea ca de sulf a luminilor din grădină. M-am scuturat de furnicăturile din ceafa şi am înghiţit cu greu.

— Hai să începem şi noi petrecerea noastră.

— Cum ai luat astea?

Am pus lângă ea o tavă cu gustări şi o sticlă de şampanie.

— Un magician nu-şi dezvăluie niciodată trucurile.

S-a bosumflat drept răspuns şi în mine s-a strâns ceva.

— OK, am mituit un chelner cu cincizeci de dolari.

O jumătate de sticlă mai târziu, demolaserăm rândurile

ordonate de gustări miniaturale, iar obrajii ni se îmbujoraseră de la înghiţiturile mari de bule sfârâitoare.

— Ai o influenţă tare proastă, a sughiţat ea. Te rog să nu te schimbi niciodată.

Am zâmbit.

— Doar noi doi.

— Doar noi doi.

A ridicat sticla şi a mai tras o duşcă. A înghiţit şi i s-a încreţit faţa, strivind unele de altele constelaţiile de pistrui.

— Mama o să mă omoare când o să afle.

— Nu mai monopoliza sticla, i-am smuls-o eu, înainte să termine.

Spuma o luase la vale pe bărbia ei şi am râs amândouă până am simţit că
ne dor maxilarele.

Am înghiţit o gură plină de bule de acid, cu buzele lipite de gura sticlei, în acelaşi loc unde fuseseră şi ale ei. Petrecerea ne-a fost întreruptă de zgomotul unor tălpi pe pietriş, iar unul dintre chelneri s-a îndreptat spre noi, cu o ţigară înfiptă în colţul gurii şi un papion strâmb la gât.

— Fetelor, aveţi cumva un foc?

— Sigur, a răspuns Wendy aruncându-i bricheta pe care o scosese din geantă.

— De când te-ai apucat tu... am şoptit eu, dar ea doar mi-a făcut semn să tac, drept răspuns.

— Mulţumesc.

Făcând câţiva paşi în faţă, i-a dat bricheta înapoi după ce a tras un fum lung, care a transformat tutunul într-un tăciune portocaliu aprins. Stătea aproape de lumină, aşa că am putut să văd şirul de coşuri care îi puncta linia părului. Nu avea mai mult de optsprezece, nouăsprezece ani.

— Aţi pus aici de-o mică petrecere doar pentru voi, a spus el zâmbindu- mi.

— Poţi fi sigur că aşa am făcut.

Acum ar putea să ne lase în pace, dar stă în loc de parcă ar fi prins rădăcini, ocupat să tragă din ţigară. Liniştea şi mirosul de nicotină se strecoară în spaţiul dintre noi. Poate că ciudăţenia situaţiei o să-l facă să se care.

— Ies cu prietenii în vreo câteva ore, poate vreţi să

veniţi cu noi.

Sau poate nu.

Wendy îşi lasă palma pe mâna mea aşezată pe bancă şi mă strânge uşor, transmiţându-mi că e de acord cu mine.

— Mersi, ne e bine aici.

— Sunteţi sigure? O să avem bere şi iarbă.

Aruncă chiştocul pe jos şi-l striveşte cu vârful pantofului, lăsând o mâzgăleală neagră pe aleea albicioasă de ciment. Pe bancă, mâna lui Wendy încă o acoperă pe a mea, iar căldura palmei ei îmi face pielea lipicioasă.

— Suntem sigure.

— Dacă vă răzgândiţi, căutaţi şi voi focul de tabără de pe plajă.

L-am privit îndepărtându-se, până când tot ce-a mai rămas din el au fost urmele lăsate de pantofi în pietriş.

— Cred că te place, a spus ea, împungându-mă cu cotul.

— Da, sigur. Şi de când ai tu brichetă?

— Voi doi vă puteţi cupla mai târziu, pe plajă.

— Poţi să te duci şi să te cuplezi tu cu el.

— Nu, mulţumesc.

— De ce nu?

— De-aia.

Ochii ei mă implorau.

— Care aia?

— Nu vreau să mă sărut pentru prima dată cu vreun chelner care nu contează în niciun fel pentru mine.

— Eşti o romantică incurabilă.

Şampania ne-a dezlegat limbile atât de repede, încât vorbele aproape că au ţâşnit din mine. Le-am regretat imediat ce mi-au ieşit pe gură, pentru că au făcut-o să lase ochii în pământ, unde scrijelea în ciment cu vârful pantofilor.

— îmi pare rău.

Simţeam în adâncul gâtului gustul amar al şampaniei. Ne-am aşezat una lângă alta atingându-ne braţele, înconjurate de aroma dulce a caprifoiului care încărca aerul, în ecourile unui cvartet de coade ce răzbăteau prin uşile din sticlă larg deschise, alături de clinchetul paharelor şi râsetele îndepărtate.

— Poate că ai putea fi tu prima.

— Poftim?

— Sărutul. Poate că ai putea fi tu prima cu care să mă sărut.

— Vrei să spui, în genul *Cruel Intentions-'—'-l*

— Da, dar fără scorpia aia psihopată.

Am râs, dar nu părea râsul meu.

— Serios, a spus ea. Eşti cea mai bună prietenă a mea. Chiar are sens, într-un fel. Să mă sărut pentru prima dată cu cineva care chiar mă place.

Mi-a întins sticla. Mi se urcase inima în gât. Tot ce voiam era ca buzele mele să le întâlnească pe ale ei, să-i gust şampania din respiraţie, dar frica mi-a sigilat gura. Secundele de dinainte să-i răspund au fost cele mai lungi din toată viaţa mea. Fiecare dintre ele, o invitaţie pentru Wendy să rostească cuvintele de care îmi era groază: „Să uităm ce-am zis. E o idee tâmpită".

— OK.

Inima îmi bătea deja atât de tare, încât eram sigură că o poate auzi şi ea. Când s-a răsucit să mă privească, mi-a rămas respiraţia în gât. A luat o duşcă din sticlă şi apoi mi-a întins-o şi mie. Am băut, dar alcoolul nu mi-a domolit mingea de nervi încâlcită în piept. Sticla aruncată pe jos a scos un clinchet. A închis ochii şi neliniştea i-a încreţit nasul şi i-a rearanjat pistruii împrăştiaţi pe obraji. Era la fel de agitată ca mine.

— Draga mea Wendy Moira Angela, relaxează-te.

Chipul i s-a destins, prins undeva între un zâmbet şi un sughiţ. Am prins o frântură din frumuseţea acestui moment perfect şi ne-am apropiat gurile. *Doar noi doi.* Avea buzele moi; s-au desprins una de alta într-o răsuflare. Am strâns cu mâna marginea băncii. M-am mişcat încet, gravându-mi această amintire în minte până în cele mai mici detalii. I-am gustat limba, am gustat alcoolul lăsat pe ea de bulele de şampanie. Un arc electric mi-a fulgerat prin şira spinării. Mirosul de vanilie şi de iasomie al parfumului ei închega aerul vâscos din jurul nostru. Lumina artificială a felinarului strălucea prin pleoapele mele închise, transformând întunericul în lumină roz. Aceasta va rămâne pentru totdeauna culoarea primului nostru sărut.

Amintirile acelea sunt tot ce mi-a rămas.

5

1.

10 mai

Oare doare când mori? Mă întreb dacă ai timp să simţi durerea sau se petrece totul prea repede.

Ca atunci când sufli într-o păpădie.

52. Ellie

Lacrimile îmi curg din nou pe obraji, strângându-se în colţurile buzelor arcuite. Ea ar putea oricând să invoce în mine un univers de emoţii, dar scrisoarea pe care a lăsat-o, amintirea acelei nopţi de la petrecerea de binefacere, ultima notă din jurnalul ei, toate astea sunt prea mult. îmi şterg lacrimile cu mânecile, apoi un foşnet uşor îmi aminteşte că nu sunt singură în încăpere.

— Te simţi bine?

îmi pune întrebarea pe un ton blând, de parcă n-ar fi legat într-un scaun, de parcă nu eu l-aş fi pus acolo, de parcă n-am face decât să ne reamintim de trecutul nostru, după ce am descoperit că avem o cunoştinţă comună.

— Ai văzut-o? îl întreb. în ziua în care a murit?

Scutură din cap.

Afară a început din nou să ningă cu fulgi mari ca nişte pene, dar nu la fel de deşi ca înainte, de parcă şi vremea începe să obosească. Se învârt într-un iureş, precum puful azvârlit din perne, ca atunci când am rămas pentru prima dată peste noapte la ea acasă. Lupta dintre noi şi distrugerile provocate au făcut-o pe maică-sa să mă eticheteze drept o influenţă proastă.

Captivă într-o casă, cu porţile amintirilor acum larg deschise, simt cum mă inundă imagini şi amintiri din viaţa noastră. Sunt faţă în faţă cu bărbatul care mi-a luat totul, motivul pentru care nu au mai existat şi nu vor mai exista niciodată alte amintiri. El a smuls-o din viaţa mea şi apoi, fără să mă fi cunoscut măcar, m-a spart într-un milion de cioburi, m-a zguduit într-un asemenea hal încât piesele nu s-au mai potrivit niciodată una cu alta la fel ca înainte. Urăsc faptul că are amintiri cu ea pe care eu nu le voi avea niciodată sau că, din cauza lui, ea nu va mai avea niciodată şansa de a-şi crea noi amintiri – i-a furat şansa de a face alegeri, de a lua decizii greşite, de a se găsi pe sine, de a se răzgândi, de a deveni altcineva, de a merge la Berkeley cu mine,

rebelă, de a-şi vopsi părul în roz, de a deveni vegetariană, de a plânge pe umărul meu în seara în care, beată, a mâncat un Big Mac, dar nu pentru că s-a scăpat, ci pentru că i-a plăcut la nebunie. A ucis-o într-un milion de feluri.

Cuţitul care se leagănă pe spătarul canapelei mă cheamă. Stau lângă el, cântărind ideea, trecându-mi degetul de-a lungul lamei. Ar fi atât de simplu – degetele mi se încârligă pe mâner –, doar câteva lovituri bine plasate sau o linie roşie de-a curmezişul gâtului, undeva, mai jos de mărul lui Adam. Sfârşit. Dar reflexia din fereastră nu este a mea, este a ei. Ochii ei îmi amintesc că el nu merită nici simplu, nici uşor. îi datorez asta lui Wendy. Steven trebuie zdrobit până când ia de unul singur decizia să termine sau să suporte consecinţele pentru tot restul vieţii lui. în mintea mea, trupul lui inert atârnă în ştreang.

De pe internet şi din cărţi mi-am luat toate informaţiile necesare despre mecanica şi fizica morţii prin spânzurare. Pe lângă tot felul de lucruri nefolositoare, am adunat şi cunoştinţe utile. Căderea de pe platforma de la etajul unu, cu ştreangul în jurul gâtului, cuplată cu impulsul dat de greutatea corpului său, i-ar rupe gâtul şi moartea ar fi instantanee. Nicio şansă să sufere şi nicio şansă să fie salvat.

Pe de altă parte, dacă i-aş zbura un scaun de sub picioare, aş obţine o cădere de la mică distanţă. Gâtul i-ar rămâne intact, dar ar trece prin chinurile unei ischemii craniene: un blocaj al tuturor venelor şi arterelor care duc sângele şi oxigenul la creier. Neavând unde să se ducă, tensiunea sangvină în vasele de sânge din cap va creşte până când îi vor plesni capilarele de pe faţă şi din ochi. Până la acel moment, creierul îi va fi murit deja încet, şi sper că faţa lui Wendy va fi ultima imagine din mintea lui, în timp ce-l va înghiţi un întuneric rece, iar ea va deveni îngerul morţii lui. în cele din urmă, inflamaţia creierului cauzată de lipsa de oxigen va provoca reflexul Vagal, adică pulsul şi tensiunea vor scădea vertiginos, iar traheea strivită va conduce la o asfixiere lentă. Moartea va deveni un pariu pe organul care va ceda primul: inima, creierul sau plămânii, ăla, bala, portocala... Moartea va fi lentă, va dura cam zece minute – o idee ispititoare, dar ar creşte totodată şi şansa de a fi salvat sau de a scăpa.

— Ellie? Verity?

Primul meu prenume sună straniu spus cu vocea lui.

— Vee?

Ca răspuns, mâna mea se izbeşte de obrazul lui, lăsând o dâră roşie. Durerea plesniturii îmi radiază în palmă; o scutur, ca să scap de ea.

— Să nu mai foloseşti niciodată numele ăla. Niciodată.

Privirea i se aspreşte şi încleştează maxilarele, dar este lipit de scaunul cu rotile; tot ce poate face ca răspuns la faptul că a fost plesnit peste faţă de o femeie cu şaptesprezece ani mai tânără este să-mi arunce o uitătură indignată.

— Loveşti un om legat. Asta te face să te simţi puternică?

— Tu chiar nu pricepi, nu-i aşa?

— Atunci explică-mi.

Cuvintele i se rostogolesc ca nişte tunete, mânia lui pune stăpânire pe toată încăperea.

Uitându-mă ţintă în focul aproape stins din vatră, cântăresc ideea în minte, balansând-o înainte şi înapoi, ca pe sfera de metal din jocurile mecanice. Nu plănuiam să-i împărtăşesc partea asta din trecutul meu. Dar sunt pregătită să fac tot ce e nevoie ca să-l aduc cu un pas mai aproape de ştreangul ăla trecut pe după gât.

53. Ellie

Umezeala din Londra îmi intrase în oase. Am tras până sus fermoarul gecii, izolându-mă de oraş şi de vreme. Cu toate astea, frigul jilav şi-a făcut drum prin straturile de haine, filtrându-se prin pielea şi prin carnea mea, ajungând la oase. Chiar dacă n-au trecut decât câteva luni, soarele din California de Nord a pălit într-o amintire îndepărtată, unul dintre multele lucruri care au aparţinut unei alte vieţi.

Mi-am îngropat faţa în pliurile fularului. Totul era mai mic acolo – străzile, casele, personalităţile – la fel şi griurile, mai ales al cerului. Uneori, când mă uitam în sus, nu-mi dădeam seama dacă privesc norii sau efectiv cerul din spatele lor. Monotonia era accentuată de absenţa lui Wendy, iar Londra – un memento constant al faptului că ea se afla la un ocean distanţă.

Pe trotuarul cenuşiu, două fete cam de vârsta mea mergeau mai în faţă. Se aplecau una spre alta, ciripind, în felul acela în care intimitatea atrage trupurile unul lângă altul, cu umerii lipiţi şi cu aburii respiraţiei amestecaţi în norişori grei de secretele pe care şi le împărtăşeau. La vederea conturului trupurilor lor, am mărit pasul. O să ajung acasă şi o să-i scriu lui
Wendy un e-mail lung, să organizăm o convorbire ca lumea pe WhatsApp în weekendul ăsta – poate o să ne uităm şi la acelaşi film, fiecare pe partea ei de ocean, şi o să-l comentăm pe chat. Poate chiar o s-o conving să-mi spună care e lucrul ăla pe care-l ascunde de mine. Ştiam că era ceva ce ţinea secret şi o parte din mine se simţea rănită, dar cea mai mare parte din mine simţea că este nefericită şi disperată să primească ajutor.

Am trântit uşa de la intrare şi am urcat scările, sărind câte două trepte, nerăbdătoare să pun la cale planul meu de acţiune. Acum le înţelegeam pe toate femeile alea din romanele lui Jane Austen, aşteptând deznădăjduite câte o scrisoare care să le aducă veşti despre un iubit sau o prietenă dragă.

— Verity?

Abia urcasem primul etaj, când m-a ajuns vocea lui Kate. Nici după atâta vreme nu am reuşit să-i spun vreodată „mamă”.

— Mă duc la mine în cameră.

— Poţi să cobori o clipă?

Simt cum la auzul cererii ei mi se prăbuşesc umerii.

— Nu mai poate aştepta?

— Te rog, Verity.

Tonul ei plat nu lăsa nicio îndoială: nu îmi punea o întrebare, ci îmi cerea să mă supun. Am abandonat rucsacul în capul scărilor şi m-am întors în bucătărie, unde Kate stătea aşezată la masă, cu o cană aburindă în faţă. Adoptase rapid obiceiul local de a bea ceai. Pierdută în cardiganul supradimensionat, părea micuţă pe fundalul uriaş al plăcilor de faianţă victoriene ale bucătăriei. Vederea ei mi-a trimis un fior rece pe şira spinării. A ridicat privirea spre mine, cu ochii tiviţi de pleoapele roz, apoi a apucat unul dintre numeroasele şerveţele mototolite împrăştiate pe masă. Nu m-ar fi surprins dacă ar mai fi contractat o răceală, de la toată vremea aia plină de umezeală, dar zvâcnetul pe care-l avea în colţul gurii mi-a spus că nu e asta.

— Kate?

Vocea mea, aproape un murmur, n-a sunat ca fiind a mea.

— S-a întâmplat ceva acasă.

între noi s-a instalat tăcerea, un prag între acel moment şi restul vieţii mele. Nu voiam să întreb şi ea nu voia să-mi spună. Aş vrea să fi rămas pentru totdeauna în clipa aceea, suspendată în secundele de dinainte ca ea să-mi spulbere cu câteva cuvinte toate zăgazurile.

— Este vorba despre Wendy...

Numele ei m-a lovit în piept, apoi şi-a croit drum spre deschiderea moale dintre coastele mele, arzându-mi carnea. Nu era doar numele lui Wendy, ci felul în care a spus-o, cu silabele frânte de tremurul vocii. Durerea mistuitoare m-a împins într-unul dintre scaunele goale. Numele era acum în mintea mea ca în buclă, iar şi iar, mai repede şi mai repede, accelerându-mi bătăile inimii. Atât de uşor: doar câteva litere şi m-am desterămat; nu voiam să aud sau măcar să-mi imaginez sfârşitul propoziţiei lui Kate.

— Scumpo...

— Nu.

Am repetat cuvântul, iar şi iar, de parcă aş fi aşezat cărămizi ca să construiesc un zid, protejându-mă de adevăr, dar cuvintele ei tot şi-au croit drum prin golurile rămase.

— A fost un accident... — eu îmi continuam litania de negaţii – Wendy a murit, scumpo.

A murit. Cuvântul a căzut greu, doborându-mă de pe scaun şi trimiţându-mă în fugă în camera mea. Kate a trimis după mine cuvinte de mângâiere, dar abia dacă le-am auzit. Ajunsă sus, trupul mi s-a scuturat treptat din amorţeală, lăsând la vedere sălbăticia de dedesubt. Cu faţa îngropată în pernă, am urlat, am urlat până când gâtul mi-a luat foc, până când saliva a impregnat pânza, până când am sufocat toată furia şi toată durerea în cavitatea aceea sintetică. Nu se putea să fi murit; era de-o seamă cu mine. Un alai de amintiri s-au ridicat din adâncuri şi mi-au năvălit în cap, iar la finalul fiecăreia dintre ele adevărul aştepta să mă lovească din nou, rănindu-mi inima. Afară, un cer insipid se întindea peste şirul zimţat de acoperişuri placate cu ţiglă şi coşuri subţiri. Nimic din toate astea nu avea sens, nu-mi puteam imagina o lume fără ea.

Când m-am oprit din plâns, cenuşiul cerului fusese înlocuit de

o beznă de smoală; dormitorul meu şi mintea mea erau învăluite de acelaşi întuneric. Şuviţe de păr mi se lipiseră de obrajii umezi. Pe măsură ce-mi reveneam din toropeală, îmi aminteam vag cum Kate bătuse în uşă ca să mă cheme la cină, iar apoi, când nu primise niciun răspuns, mă lăsase în pace. M-am ridicat în capul oaselor privind umbrele care îmi populau camera, întrebându-mă dacă aşa arăta lumea fără fata pe care o iubeam. Pe fereastră, o virgulă subţire de lună atârna sus, pe cer, iar boabe stinse de stele se iţeau dintre câţiva nori în derivă. *Pe lângă a doua stea, la dreapta, apoi drept înainte până dimineaţă.* Poate că nici nu trebuia să trăiesc într-o lume în care Wendy nu mai exista. Poate că aş putea fi eu Peter Pan al ei şi n-ar mai trebui să crească niciodată.

Revărsarea de aer rece mi-a muşcat faţa udă. Un picior peste pervazul ferestrei, apoi celălalt, aducându-mă mai aproape de Wendy. Am stat pe margine cu ochii închişi, trăgând aer în piept pentru ultima oară, înainte de a-mi lua zborul spre Neverland, dar o smucitură puternică m-a tras în spate, înapoi în camera mea.

— Eşti nebună?

întrebarea a venit învăluită în vocea tatei. Braţele lui m-au înconjurat. M-a strâns tare la piept şi m-a tras de lângă fereastră.

— Trebuie să plec. Lasă-mă, am urlat.

— Linişteşte-te.

Spatele meu se lupta cu pieptul lui, am lovit şi m-am zvârcolit, dar strânsoarea lui era prea puternică.

— Trebuie să plec. Nu pot... nu pot...

— Este OK, Gândăcel. Este OK.

Până la urmă, răbdarea neclintită a tatei a fost cea care m-a liniştit. Nu izbucnirile mele, nu cuvintele mele sau furia mea. Pur şi simplu, el a aşteptat până când lacrimile mi-au şiroit iar pe faţă, până când furia mi s-a spart în piept într-o multitudine de stări de greaţă şi suspine, până când mi-a sugrumat cuvintele şi ele mi-au murit în gât. în cele din urmă, m-au lăsat picioarele şi m-am prăbuşit. Orice ar fi rămas în mine a fost distrus la impact.

Nici atunci nu mi-a dat drumul, iar trupul lui m-a urmat în cădere. Când durerea şi mult mai mult de-atât au ţâşnit din mine

prin toate crăpăturile, închisoarea braţelor tatei a devenit un refugiu. După isprava mea, tata a blocat cerceveaua ferestrei, ca să fiu în siguranţă. Am fost surprinsă că el şi Kate nu mi-au confiscat toate curelele şi oglinzile. Nu aveau de ce să-şi facă griji; după criza nervoasă pe care o făcusem în braţele lui, a doua zi m- am trezit epuizată, iar sentimentul acela nu m-a mai părăsit de atunci, înlocuindu-mi cu plumb măduva din oase. Când m-au informat că nu era chip să ajung acasă pentru înmormântare, s-au aşteptat la încă o criză, dar n-am făcut decât să-mi târăsc corpul înapoi pe scări, fără o vorbă, trăgând pătura după mine.

Numirea tatei a fost prelungită, aşa că am rămas în Marea Britanie.

Când, trei ani mai târziu, am trecut prin uşile din sticlă de la terminalul de sosiri al aeroportului din San Francisco, am crezut, preţ de o clipă, că ea o să mă aştepte acolo, ţinând strâns în mâini o pancartă stupidă şi având întipărit pe faţă un zâmbet până la urechi. Momentul s-a destrămat imediat şi realitatea dură s-a răspândit în mine ca o greaţă, lăsându-mă îngenuncheată pe podeaua băii din aeroport, aplecată peste vasul de toaletă. Am vizitat-o în aceeaşi zi, mai târziu, ascunzând sub ochelarii de soare ochii umflaţi de plâns şi de suferinţă. Chiar şi după trei ani, durerea era încă vie, trăind aproape de suprafaţă, gata să se trezească la cel mai slab imbold.

Mă aştepta sub un cedru. Toate pregătirile făcute împreună cu doctoriţa S. s-au topit când am văzut acele două date separate cu o linie; întreaga ei viaţă rezumată în rândulţul ăla. îl uram. Ea fusese mult mai mult de-atât. I- am citit numele gravat cu litere poleite şi un zâmbet palid mi-a înflorit pe buze. Wendy nu era genul căruia să-i placă auriul; şi-ar fi dat ochii peste cap la vederea lor. Un origami în formă de floare de lotus îmi tremura în mână; l-am lăsat la baza pietrei funerare. Efortul meu era o încercare grosolană plină de linii ezitante, comparativ cu priceperea ei. Nimic nu era în regulă în toate astea. Aici nu trebuia să existe o piatră funerară, niciun epitaf care o numea „iubita noastră fiică".

Odată, când rămăsese la mine peste noapte, în timp ce ne uitam la *A Walk to Remember*[M]-, ameţite de la limonada cu

alcool, ea începuse o conversaţie pe tema „ce trebuie să se întâmple la moartea mea”. Când moartea pare atât de imposibilă, poţi vorbi despre ea cu detaşarea tinereţii. Voia să fie incinerată, mi-a spus, iar cenuşa să fie împrăştiată de pe o stâncă. Voia să danseze pe deasupra oceanului şi să călătorească pe aripi de vânt, a adăugat. Ideea mă îngrozise – nu moartea ei, ci o lume fără ea. Luasem o înghiţitură mare de limonadă şi îi replicasem cu nonşalanţă: „Da, şi eu la fel”.

Nu a avut ocazia să le spună părinţilor ei. Nu mai avea deloc şansa de a le spune ceva, de a mai face ceva.

— Cum ai putut să mă părăseşti aşa?

Cuvintele mi s-au rostogolit de pe buze înainte să realizez ce-am spus, ce ţinusem în mine, ce nu-i putusem mărturisi nici măcar doctoriţei S. sau tatei – Wendy nu doar că murise, mă părăsise.

Durerea m-a doborât în genunchi.

— Ai plecat. M-ai părăsit. Pe mine.

Sughiţuri şi suspine mi-au întrerupt propoziţiile.

— Fără să spui nimic, fără măcar un nenorocit de „la revedere”. Te-aş fi putut ajuta... Mi-e aşa de dor de tine. Mă doare. Mă doare, futu-i. Tot timpul.

Cu faţa şi cu palmele apăsate tare în ţărână, am îmbrăţişat pământul, căutând cu disperare o îmbrăţişare din partea prietenei mele aflate la doi metri dedesubt.

— întoarce-te, te rog, întoarce-te. Mi-e aşa de dor de tine, am atâta nevoie de tine. Aici e insuportabil fără tine. Doare. Te rog, am nevoie de tine. Te rog, întoarce-te. Te rog... îmi pare rău, îmi pare aşa de rău. N-am fost acolo pentru tine, i-am şoptit cu gura lipită de pământ.

Atâtea sentimente au căzut pe iarba năpădită de lacrimi grele. Mi-am imaginat cum se preling spre ea, în jos. Toate cioburile din mine, împrăştiate pe iarbă, pe când zăceam acolo. Şi sentimentul de abandon mi s-a revărsat rece în vine, până când am fost din nou complet singură.

54. Ellie

Amintirile m-au lăsat fără aer. Doliul şi suferinţa care îmi

răscolesc pieptul apasă pe plămâni, făcându-i inutili. Trag aer în piept cu furie, dar nu reuşesc să respir, în timp ce inima bate să-mi spargă pieptul.

V... U, T...

Mă aplec peste spătarul canapelei, cu degetele înfipte în pernele ei, căci simt cum mă lasă picioarele. Strâng tot mai tare perna, concentrându-mă asupra literelor.

S, R... O...

Mă agăţ de instrucţiunile doctoriţei S.: *Dacă simţi apropiindu-se un atac de panică, spune alfabetul de la coadă la cap.* încetul cu încetul, ecouri îndepărtate şi cuvinte distorsionate ajung la mine ca printr-o sită. Mă ancorez de ele până când încep să aibă sens. Mă conving. Am faţa umedă de lacrimi. Nici nu ştiam că am plâns. De la moartea lui Wendy, mă simt ca şi când aş fi înghiţit un şarpe uriaş. A trăit în pieptul meu, încolăcit pe viscere. La început era acolo tot timpul, apoi, sub îndrumarea doctoriţei S., s-a descâlcit şi a adormit în capul pieptului, trezindu-se doar când emoţiile
deveneau mai puternice.

— Ellie? Vorbeşte cu mine. Ellie, eşti bine?

Incapabilă să scot un cuvânt, mă mulţumesc să dau din cap, apoi mă îndrept spre bucătărie să-mi iau un pahar cu apă, din care sorb cu înghiţituri mari; lichidul se strecoară cu greu prin deschizătura îngustată a gâtlejului. Când revin, îl găsesc pe Steven tăcut, cumva micşorat în scaunul lui, privindu-mă cu nişte ochi care ascund ceva ce ar putea fi confundat cu mila.

— îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta.

Deschid gura să-i răspund, dar n-a terminat încă.

— Şi îmi pare rău şi de Wendy. Ce s-a întâmplat cu ea a fost o tragedie, dar nimic...

— Te-a enervat cu ceva?

Nevoia de a şti adevărul mă face să îngenunchez în faţa lui.

— Poate că a fost doar un accident. Poate că n-ai avut de gând s-o împingi.

Habar n-am ce ar putea să spună sau să facă el. Astea au fost cuvintele ei, cele care m-au ţinut trează ani întregi, hrănindu-mi bănuielile. Comportamentul lui din această seară a dovedit că are potenţialul de a face rău. De atâtea ori m-a privit de parcă sunt ceva ce poate fi distrus. Dacă reuşeşte să se ridice cumva

din scaunul ăla, pot să bănuiesc cam ce-ar face.

— Nu m-ai crede orice-aş spune, zice el când mă aştept mai puţin; s-ar putea chiar să nici nu mi se adreseze mie. De fapt, pot să primesc ceva de băut?

Mă uit la el, fără să-mi dau seama dacă ar trebui să cedez. Ca orice altă relaţie, şi aceasta este bazată pe un delicat joc de putere.

— Te rog?

Sunt prea obosită pentru jocuri din astea mintale, aşa că-i aduc nişte apă. Şi el pare obosit, pielea de sub ochi este umflată şi uşor albăstruie. În spatele lui, în bezna nopţii, siluetele copacilor se disting cu greu. Din cauza întunericului, toate contururile s-au contopit, aşa că nu poţi spune unde se termină un lucru şi unde începe altul. Trebuie să fie mai târziu decât cred, dar mi-e greu să-mi dau seama fără să verific ora de pe telefon.

Las sticla în căruţ şi mă întorc cu spatele la Steven. Cu ochii închişi, o regăsesc sub pleoape. Mă întâmpină chipul ei plin de pistrui, gura care mestecă o şuviţă, aşa cum făcea mereu. Ca toate fetele cu părul creţ, era disperată să-l aibă drept, dar eu mă bucuram că nu-l are. În spatele uşilor închise ale camerelor noastre împărtăşeam secrete şi mai multe sărutări, deghizându-le ca exerciţiu, inventam un viitor în care eram tot cele mai bune prietene şi la douăzeci de ani – sau, după cum speram eu, şi mai mult –, fără să găsesc vreodată curajul să-i mărturisesc totul. Să iubeşti în secret pare mai sigur decât pariul onestităţii. Dacă nu simţea şi ea acelaşi lucru, mă temeam ca nu cumva între noi să-şi facă loc o stânjeneală care să ducă până la ruperea legăturii noastre de prietenie. Cât timp aveam un „mâine”, puteam oricând să devenim mai mult de-atât. Dar viitorul imaginat de noi nu s-a mai întâmplat, din cauza bărbatului legat în scaunul din faţa mea; din cauza nevoii lui de adoraţie, de validare – mi-a furat „mâinele” meu.

Iasomie şi vanilie.

Continui să-mi imaginez parfumul ăsta sau chiar am reuşit să-i evoc fantoma?

— Crezi că asta o să te ajute. Că răzbunarea o să-ţi aducă împăcarea, dar n-o s-o facă. Uciderea mea nu este un răspuns.

îmi înăbuş un hohot batjocoritor în faţa psihologiei lui de baltă. A rămas în continuare în etapa delirantă în care crede că poate să-mi vorbească de sus?

— Dacă nu accepţi înţelegerea, atunci o să sfârşeşti pe lista agresorilor sexuali. O să fii o ruşine în cercurile alea academice ale căror opinii le preţuieşti atât de mult. Când o să termin cu tine, n-o să mai fi în stare să capeţi un job nici la seral. N-o să mai lucrezi niciodată în sistemul educaţional. N-aş fi surprinsă nici dacă tati Harding te-ar renega.

Ultimul enunţ îl loveşte direct în partea maleabilă a mândriei sale şi îl văd cum se zvârcoleşte. îmi imaginez cuvintele scormonind adânc în el, urcând scara cutiei toracice până când îi ajung în gât, unde consecinţele lor îl vor sufoca, lăsându-i în adâncul gâtlejului un gust de cenuşă.

— Mă urăşti foarte mult.

Finalul propoziţiei lui nu se arcuieşte într-o întrebare.

— Aşadar, în tot acest timp în care am fost împreună...

— Totul a fost ca să ajung în această noapte, în acest loc, unde să-ţi ofer această înţelegere. Şansa de a-ţi alege pedeapsa. Ştiam că trebuie să ajung mai aproape de tine.

— Dacă aş fi refuzat ieşirea din weekendul ăsta?

— Mai am câteva case nelocuite pe care le-am ochit pe lângă docurile de la East River. Liniştite, dar, evident, mult mai puţin izolate.

— Te-ai gândit o grămadă la asta.

— Plănuiesc lucrurile de când aveam douăzeci de ani. Am avut ani întregi ca să-mi perfecţionez planul. Aşa că să nu-ţi imaginezi că există vreun scenariu pe care să nu mi-l fi derulat în minte.

— Douăzeci ce ani?

Douăzeci – trei ani de pregătire, de planuri. Să descopere că cineva l-a urât atâta amar de vreme şi chiar mai mult, cineva cu care a împărţit patul, care îi zâmbea de fiecare dată când el îi rostea numele, care şi-a desfăcut buzele pentru el la fiecare sărut, cineva care şi-a ciupit pielea moale dintre degetul mare şi arătător de fiecare dată când ura amenința s-o copleşească şi s-o facă să o scuipe între ei.

— De când te-am văzut pentru prima dată, dar nu mă aştept să-ţi aminteşti de mine. Pe atunci nu aveam genul de corp

care să-ţi atragă atenţia.

Deschide gura să protesteze, dar continui:

— Nu-i nevoie să te prefaci. Ştim amândoi care este tipul de femeie pe care-l preferi.

Protestează faţă de afirmaţia mea.

— Scuteşte-mă, am petrecut ore în şir la Norman's Café, încercând să-ţi atrag atenţia fără să bată la ochi. Nu m-ai observat până în ziua în care am intrat plouată toată, cu o rochie transparentă lipită de piele şi având pe faţă o expresie care cerea să fiu salvată.

Răzbunarea în numele lui Wendy fusese flacăra ce îmi arsese grăsimile din corp pentru a obţine imaginea despre care ştiam că o să-l atragă, şoldurile înguste şi sânii mici, zona aceea neclară dintre femeie şi copil. Transformarea exterioară a fost cumva mai uşoară decât cea interioară; am adoptat o identitate timidă şi blândă, nevoia ca el să mă aprobe, şi am învăţat cum să fiu încrezătoare fără să-l plictisesc cu problemele mele, mai puţin, desigur, în momentele când îi ceream ajutorul ca să poată juca rolul de salvator. Ori de câte ori şovăiam, fantoma ei îmi apărea în minte, ca să- mi amintească – *doar noi doi.*

— Cum ai aflat? mă întreabă Steven. Despre mine.

55. Ellie

Biroul tatei era cufundat în tăcere, inundat de prezenţa lui fantomatică. A trebuit să scap de mulţimea de oameni adunaţi claie peste grămadă în livingul nostru, ca să-i aducă un omagiu. Putea avea Kate grijă de ei. M-am aşezat în vechiul scaun din piele, singura constantă care-l urmărea oriunde ne mutam. Se putea despărţi de un birou, dar nu de scaunul lui. Mi-am lipit obrazul de tetieră, învăluită de mirosul familiar de tutun şi de flori de portocal. Când mi-am trecut palma peste birou, amintirile au ieşit la suprafaţă – momentele când stăteam la el în poală, prefacându-mă că bat palma în afaceri, apăsând la nesfârşit tastele cu cifre de pe calculatorul lui. Fiecare sertar pe care-l deschideam conţinea o amintire, o imagine a tatei. Ultimul era plin cu tot felul de prostii, iar pe fundul lui am găsit o cutie etichetată „Londra".

Am ridicat capacul de pe acel colţişor al vieţii noastre,

scotocind înăuntru până când atenţia mi-a fost atrasă de un plic din hârtie cafenie, gemând de ştampile poştale din SUA. Chiar şi văzându-l cu susul în jos, tot am recunoscut acele litere de tipar înclinate. Odată scos din ascunzătoare, coletul parcă s-a îngreunat în mâinile mele tremurânde. Tata l-a ascuns de mine? Ştampila poştei, acum decolorată, mi-a arătat că Wendy îl trimisese cu o zi înainte să moară. Cum a putut face tata aşa ceva? Dar apoi mi-am spus: după căderea nervoasă pe care am avut-o în seara în care am aflat de moartea ei, cum ar fi putut face altfel?

Rămasă singură cu plicul, am rupt cu degete tremurătoare clapeta de hârtie. înăuntru, jurnalul ei, cu paginile rupte revărsându-se dintre copertele cartonate, legate laolaltă cu un elastic, şi o foaie separată, frumos împăturită, care mi-a căzut în poală. Am tras aer în piept şi am despăturit-o.

***Dragă* Vee,**

Asta nu s-ar fi întâmplat dacă erai aici. Nu te învinovăţesc; mă învinovăţesc pe mine. îmi doresc să fi avut puterea ta; îmi doresc să-ţi fi spus mai devreme. îmi doresc să-ţi fi spus adevărul.

Până am terminat de citit scrisoarea, suferinţa s-a preschimbat în furie, pe măsură ce mă gândeam la bărbatul pe care-l iubea, bărbatul care a dus-o la o cădere de pe stâncă şi apoi la doi metri sub pământ. Multă vreme după plecarea ultimului invitat, când casa era deja cufundată în tăcere, am rămas aşezată pe jos în biroul tatei, printre piesele împrăştiate din puzzle-ul vieţii lui Wendy fără mine. Le-am tot schimbat între ele, căutând îmbinări care să se potrivească, formând propoziţii din confetti. Moartea ei nu mai era un mister care mă devora pe interior. în fiecare petic de hârtie îmi spunea ce i-a făcut el, cum a sfâşiat-o în bucăţi, ca pe paginile acestui jurnal. Şi iată-mă lipindu-le pe toate la un loc cu scotch. Dacă asta era singura cale de-a o recăpăta, aveam s-o urmez.

Doctoriţa S. – terapeuta cu care tata şi Kate insistaseră să mă văd după ce au văzut reacţia mea exagerată la moartea lui Wendy şi depresia care a urmat – mi-a spus că antidepresivele prescrise nu făceau decât să diminueze simptomele; recuperarea vine ştiind ce ţi-a făcut rău. îmi plăcea doctoriţa S., cu tunsoarea ei scurtă şi cu ochelarii cu rame supradimensionate, roşii. Nu

credeam că aş fi capabilă să-i vorbesc unui bărbat despre gândurile bulversante care-mi dădeau târcoale în cap. O dată pe săptămână mă aşezam pe canapeaua ei bej, strângând o pernă la piept, pigulind de pe ea nişte scame imaginare, până în ziua în care am uitat de perna aia. I-am urmărit privirea până la celălalt capăt al canapelei, unde rămăsese perna, iar ea mi-a spus:

— O să fii bine, Verity.

Bărbatul acela era ceea ce-mi făcea rău sau, mai precis, ideea că el trăia o viaţă plină, lipsită de vină şi de consecinţe, în timp ce singura şi cea mai bună prietenă a mea putrezea în pământ din cauza indiferenţei lui nepăsătoare.

Internetül furnizează indicaţii digitale, firimituri de informaţie după care să te iei. I-am studiat poza pe website-ul şcolii din Manhattan unde era profesor, înfruntând originea răului. Trebuia să-l văd, să trasez conturul corpului său, să-l văd în mişcare, să-i aud tonul vocii. Soarta mi-a întins o mână când l-a trimis în New York. N-a fost complicat s-o conving pe Kate că am nevoie de o schimbare de decor şi am sugerat să-i vizitez pe verişoara Janet şi pe fiul ei, Connor, aflaţi în NYC.

înarmată cu o cartelă de metrou şi o adresă a şcolii Richmond Prep, am ieşit să-l caut. Habar n-aveam ce o să fac, ce o să spun, nu ştiam nici măcar dacă vreau să-i vorbesc. Pur şi simplu, eram nevoită să-l văd în carne şi oase.

Şcoala pulsa, vie, sub umbrele lungi ale copacilor ce mărgineau strada. Am ales un loc ferit pe trotuarul de vizavi şi am aşteptat. Nu a trecut mult şi uşile duble s-au dat de perete, iar elevii au năvălit pe trepte, purtând cu toţii aceleaşi uniforme bleumarin. în ciuda iluziei de conformitate, puteam distinge cine făcea parte din fiecare grup: cei populari, cu o atitudine nonşalantă, aerul de disponibilitate arogantă; cei ciudaţi sau timizi, care-şi ţineau cărţile la piept, ca pe un scut, sau strângeau în pumn bretelele rucsacului, cu nodurile degetelor albite de teamă. Era ca o vitrină cu de toate, zâmbete încrezătoare capsate pe buze în culorile stridente ale gumei de mestecat, mâini ferme trecute prin păr, surâsuri lipsite de griji, râsete forţate, prefăcute, cu hohote prea scurte, ca un sughiţ compulsiv, priviri nervoase căutând un prieten, un colac de salvare necesar înainte să fii văzut de cine nu trebuie.

în marea de adolescenţi, a apărut şi el. Bărbatul pe care-l

studiasem de atâtea şi atâtea ori, prezent deodată tridimensional, lăsat liber în lume. înalt, vorbind volubil, făcând cu mâna, zâmbind – la fel de viu pe cât era ea de moartă. Furia mi s-a răspândit în vine, calcifiindu-mi şira spinării, întinzând rădăcini care m-au sudat în locul meu de pe trotuar. Preţ de câteva secunde, el m-a privit drept în faţă şi s-a încruntat. M-a străbătut frica iraţională că am fost recunoscută. Subsuorile mi s-au umezit de sudoare, pătându-mi sutienul. Dar el nu mă ştia, iar privirea i-a trecut drept prin mine.

M-a abandonat când a plecat ochii ca să-şi verifice telefonul în timp ce cobora alene pe scări, pentru ca, într-un final, să iasă cu paşi mari în stradă. A dat colţul şi dispariţia lui din raza mea vizuală m-a împins să-l urmăresc. Să-l văd doar pentru o secundă nu mă satisfacuse. Aveam nevoie de mai mult. A rămas un simplu contur, o formă fără consistenţă. Am mers în urma lui prin păienjenişul de străduţe din Upper East Side şi, la un moment dat, aproape că l-am pierdut, când a grăbit pasul spre staţia de pe strada 68. Am simţit pe piele furnicături ca provocate de o descărcare electrică, apoi i-am văzut ciuful brunet trecând printre turnicheţi şi dispărând în turma de navetişti. Panicată, am cercetat mulţimea până când l-am zărit îndreptându- se spre cea mai apropiată platformă. M-am grăbit după el. A sărit într-un vagon în timp ce eu coboram încă scările în fugă. Semnalul ascuţit de închidere a uşilor m-a speriat îndeajuns încât să sar ultimele patru trepte şi să mă strecor în ultimul moment pe uşile cele mai apropiate de scară. Trenul s-a smucit, urnindu-se din loc, iar eu m-am prăbuşit pe locul de lângă uşă, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Când am îndrăznit să arunc o privire, l-am văzut în continuare imun la prezenţa mea şi la eroica îmbarcare în vagon.

Am coborât la Grand Central – pe strada 42, unde aproape că l-am pierdut iar, în timp ce mă luptam cu fluviul tot mai mare de oameni. într-un final, l-am prins din urmă când urca treptele Bibliotecii Grand Central. L- am urmărit până când a intrat la secţiunea Economie şi Sociologie. Ca o umbră ascunsă după un perete de hârtie, am zăbovit pe culoarul vecin, trecându-mi un deget peste cotoarele cărţilor, frunzărind titlurile în prefăcuta căutare a unei anumite publicaţii. L-am spionat prin spaţiul rămas între cărţi şi pereţii rafturilor; l-am văzut cum se uită

neîncetat la ceas şi îşi răsuceşte inelul cu sigiliu de pe degetul mic. O voce stinsă din capul meu îmi şoptea să mă apropii şi să-i vorbesc. Am încremenit când mi-am dat seama că vocea era a lui Wendy.

Am deschis gura, dar înainte ca buzele mele să poată articula cuvintele care să-i atragă atenţia, pe faţă i-a înflorit un zâmbet care l-a luminat tot. în miezul acelui moment, am văzut-o – scânteia care o atrăsese pe Wendy, furnicăturile de sub piele. Fata părea tânără, nu mai mult de şaisprezece ani, îmbrăcată în aceeaşi uniformă ca ceilalţi elevi de la Richmond Prep. Expresia de pe chipul ei m-a înfricoşat, exprima adoraţie totală, de parcă lumea ar fi început şi s-ar fi sfârşit cu el. Precum copiii din basmul acela vechi, care-l urmează pe ciobănaş hipnotizaţi de cântecul fluierului său, şi ea era vrăjită, gata să-l urmeze în pat, într-o săritură de pe o stâncă sau, în acest caz, într-o nişă întunecată în spatele unui rând de cărţi prăfuite.

Observator tăcut care le încălca intimitatea, le-am privit mişcarea trupurilor prin spaţiul rămas între rafturi. Felul în care ea s-a lipit de el. Gurile lor luptându-se una cu alta, oferind gemete şoptite pentru o gură de aer. Pe partea mea de raft, am simţit cum mi se strânge gâtlejul şi m-am aplecat tot mai aproape, cu nasul în copertele mirosind a piele veche. Sunetul magic al întâlnirii lor s-a prelins în mine, atrăgându-mă irezistibil spre acest contact interzis, complice voluntar incapabil să întoarcă privirea, până când mâna lui s-a pierdut sub pliurile fustei ei, iar expresia de pe chipul fetei s-a schimbat, ca răspuns. Fotografia aflată în buzunar a prins viaţă în faţa ochilor mei, în locul imaginii cu trupurile lor împletite; corpuri goale, al lui şi al lui Wendy, ondulându-se peste un aşternut subţire, ea cu capul dat pe spate, la fel ca fata din faţa mea. Am văzut o piatră albă de mormânt, două date separate printr-o liniuţă.

M-am oprit gâfâind pe treptele de la intrare, cu palmele sprijinite pe genunchi, luptându-mă cu disperare să-mi recapăt ritmul normal al respiraţiei, în mijlocul mulţimii care se învârtea înjur, acum doar o ceaţă de
culoare prin perdeaua de lacrimi din ochii mei.

Jalea, frustrarea şi greaţa s-au atenuat sub un nou val de emoţii şi sub convingerea incontestabilă că el nu se va opri. Cât

va mai dura până când o altă fată se va arunca de pe o stâncă sau sub roţile unui tren, o altă victimă căzută pradă egocentrismului şi egoismului lui Steven Harding?

— Hei, verişoară, eşti bine?

întrebarea căzută pe neaşteptate m-a făcut să mă ridic brusc.

— Connor? Ce faci aici?

— Am adus nişte cărţi. Pari cam palidă.

S-a încruntat, îngrijorat. în mod sigur, Kate a prevenit-o pe Janet asupra firavei mele sănătăţi mintale, iar ea – la schimb – l-a informat pe Connor. Ai grijă de fata asta fragilă şi instabilă – fata asta aflată la limită.

Mi-am întipărit pe faţă ceea ce speram să treacă drept un zâmbet convingător.

— Mi-a scăzut glicemia. N-am mâncat nimic la prânz.

— Atunci hai să ne luăm câte un milkshake şi nişte cartofi prăjiţi. Fac cinste.

M-a luat pe după umeri şi ne-am îndepărtat amândoi de bibliotecă şi de secretul ei întunecat.

în ciuda bunelor intenţii ale lui Connor, nu mi-l puteam scoate din minte pe Steven. Trebuia să fie oprit. Iar eu eram cea care trebuia să-l oprească. Nu puteam merge la poliţie. Era genul de situaţie „ăla/aia zice că", într-o societate în care cuvintele unei fete de douăzeci de ani nu cântăresc prea mult. Dacă nu-l opream, cât ar mai fi durat până când o altă fată o sfârşea ca Wendy? Şi cum eu fusesem singurul martor, era responsabilitatea mea. Nu se mai punea problema doar s-o răzbun pe Wendy, ci să opresc o altă moarte.

Patru luni mai târziu, m-am înscris la un program de formare

de la NYU.

56. Ellie

Povestea originii mele îl lasă pe Steven fără grai. Se holbează la acest adevăr incontestabil, creatorul în faţa creaţiei sale – fiindcă, precum doctorul Frankenstein, el m-a făcut. O creatură

crudă, captivă într-o cuşcă de carne şi oase, condusă de ură şi de răzbunare. Actul acestei geneze a fost neintenţionat, dar, la fel ca monstrul din poveste, nici eu n-am cerut să mă nasc astfel. însă cine este cu adevărat monstruos: creatura sau creatorul?

— Şi toate astea pentru ceva ce nici măcar nu s-a întâmplat.

Mă încrunt la el.

— Orice aş spune, tot n-o să mă crezi. întreabă-te singură: ce dovadă ai în afară de nişte însemnări în care o adolescentă bate câmpii?

Mă simt cuprinsă de oboseală. Minciunile lui Steven sau negarea lui, sau ambele, îmi toacă hotărârea, şi tot ce mă mai ţine laolaltă este legătura prieteniei mele cu Wendy. Cineva trebuie să-i facă dreptate. N-o s-o dezamăgesc aşa cum au făcut-o el şi, la momentul respectiv, toţi ceilalţi adulţi, care n-au văzut sau au ignorat semnele.

— Momentul ăla din New York a fost cu ani în urmă. De ce *acum?*

— îţi aminteşti când te-am aşteptat în faţa şcolii, la Richmond Prep, cu budincă de banane?

Chipul lui Steven a fost străbătut de un asemenea val de emoţii, încât era greu de spus ce gândeşte cu adevărat. Tăcerea lui şi pumnii strânşi îmi spuneau că are nevoie să audă mai mult.

— Ţi-am zis că m-am certat cu o prietenă, dar adevărul este că, în timp ce te aşteptam, am auzit o conversaţie care mi-a amintit de ce trebuia să fac asta.

Uşile duble de la Richmond Prep s-au dat de perete, neputând să mai ţină piept valului de elevi şi vocilor dezlănţuite de ultimul sunet al clopoţelului. Grupurile au umplut trotuarul, prietenii au zăbovit încă puţin, nepregătiţi încă să-şi ia la revedere, dornici să-şi termine conversaţiile înainte de a pleca spre casă.

Peste tot în jurul meu, tumult de voci, râsete, entuziasm agitat, zgomotul de fond al anilor adolescenţei mele; încetul cu încetul, haosul înconjurător se reaşază până când un sfârşit de propoziţie din spatele meu îmi atrage atenţia.

— ... e mult mai mare decât mine.

— Uau, nu-mi vine să cred. Ai pus mâna pe un bărbat. Un bărbat adevărat. Nu unul dintre băieţii ăştia stupizi, ca Justin

McGuire şi prietenii lui.

— Este complet diferit cu un bărbat, a adăugat fata misterioasă, îmboldită de entuziasmul prietenei ei. Este foarte intens. Uneori mă simt ca în roller-coasterele alea nebuneşti din Coney Island. Ştii tu, alea în care ţi se dă drumul de sus.

Degetele mi se încordează şi strâng tare baierile pungii, ca o ultimă proptea în falsa mea relaţie.

— Sunt aşa de invidioasă. De ce nu-mi zici cine e?

— Păi, e cam... ştii tu... complicat. Aşa că nu pot să-ţi zic nimic.E secret.

Ultima propoziţie m-a înfiorat mai tare decât vântul de iarnă rotindu-se în jur. în mintea mea, Wendy a mai căzut o dată de pe stânca aceea, şi de data asta nu a fost singură. Au căzut împreună, toate. Pierdute, pentru că nu era nimeni care să le prindă, pentru că el le-a izolat. Acum mulţi ani, Wendy a încercat să dea de mine pe WhatsApp, dar nici eu n-am prins-o. Am fost prea proastă ca să pricep ce-mi cerea; mai rău de-atât, n-am ascultat-o, pentru că eram rănită şi geloasă. Oricine ar fi fost cea pe care o auzeam vorbind în spatele meu, de data asta mi-am propus s-o prind.

Mă uit la Steven, aşezat în căruciorul cu rotile.

— Lucrurile pe care le auzisem îmi rupseseră inima, dar oare m-ai lăsat să plec acasă? Bineînţeles că nu, când profesorul Steven Harding îşi doreşte ceva, atunci o să obţină, fără să-i pese de sentimentele celorlalţi. în ziua aia m-ai târât în apartamentul tău.

Deschide gura, dar timpul pentru scuzele lui a expirat.

— A trebuit să-mi îngrop faţa în pernă ca să-mi înăbuş ţipetele, în timp ce m-ai zdrobit iar şi iar, în timp ce făceai sex cu mine, pentru că asta era ce voiai *tu* şi te-ai amăgit singur spunându-ţi că, în mod sigur, asta vreau şi eu. Abia dacă mă mai ţineam pe picioare când am reuşit să evadez în baie, dar bineînţeles că nu m-ai putut lăsa singură nici măcar cinci minute nenorocite.

El se uită ţintă la foc, cu mâinile atârnând inerte din încheieturile prinse cu bandă adezivă. Nu-i mai spun şi că, odată ajunsă acasă, mi-am petrecut ziua într-o amorţeală care şi-a

croit drum prin mine, intrându-mi în fiecare celulă din trup, că am supravieţuit petrecându-mi noaptea pe podeaua din baie, sorbind dintr-o sticlă de vodcă până când alcoolul a distrus orice amintire infectată de vorbele, faptele şi prezenţa lui în viaţa mea. Am întâmpinat următoarea dimineaţă cu o durere de cap monstruoasă, o sticlă goală şi o hotărâre clară.

— Te crezi vreun cavaler-clişeu, în armură strălucitoare, gata să le apere de monştri pe tinerele domniţe, când, de fapt, tu eşti nemernicul ăla de
balaur.

în încăpere se lasă liniştea, grea şi rece ca zăpada de afară. Cu toate că ameninţarea dinăuntru e mult mai periculoasă decât vremea ostilă. S-a terminat cu joaca.

— Aşadar, ce alegi? îl întreb scuturând stratul de gheaţă în care s-a transformat tăcerea noastră.

— Delirezi. Ţi-am spus că nu s-a întâmplat nimic cu Wendy. Nimic din ce ai spus n-o să schimbe lucrul ăsta, în ce limbă trebuie s-o spun ca să ajungă până la tine? Oricum, chiar crezi că o să mă faci să mă sinucid?

Cuvintele lui au o nuanţă de condescendenţă. Chiar şi legat de un nenorocit de scaun cu rotile, omul încă se consideră superior.

Zăbovesc în preajma întrebării, permiţând ca lipsa răspunsului să-şi croiască drum spre ţeasta lui groasă, ca un vierme neobosit săpându-i adânc în creier, un parazit care să-l înnebunească până când o să i se încordeze muşchii gâtului.

— O să te las aici. Iau maşina şi mă duc în cel mai apropiat oraş.

Cuvintele îmi cad de pe buze, aşa încât poate cântări hotărârea solidă pe
care o conţine fiecare dintre ele.

— Mai întâi o să mă duc la poliţia locală şi o să le spun cum m-ai ademenit aici sub pretextul unui weekend romantic, când nu ai vrut, de fapt, decât să fii singur cu mine, pentru că descoperisem de ce eşti în stare.

— N-o să te creadă în veci.

— Serios?

— Ai uitat? Tu eşti aia care a închiriat locul ăsta. Oamenii vor şti că tu ai orchestrat toate astea.

întinde buzele a râs, dar îngâmfarea nu durează prea mult.

Expresia şocată pe care o aştepta să apară pe chipul meu nu vine. îi ofer în schimb un zâmbet, unul care durează. Tăcerea mea îl macină, erodând monolitul de încredere exagerată în sine al lui Steven Harding într-un nisip fin, pe care eu o să-l împrăştii până când n-o să mai rămână nimic din el.

— Ştii care este problema în zilele noastre? Oamenii au atâtea cărţi de credit, încât le este greu să le ţină socoteala. De exemplu, când a fost ultima dată când ai verificat cheltuielile de pe MasterCard?

Reacţia lui e să nu răspundă, ca un copil. Dar eu îl văd că este acolo, în spatele paravanului dinţilor încleştaţi, în spatele sigiliului buzelor muşcate, în cuvintele înţepenite în gât, arzându-i obrajii.

— Un MasterCard, un formular de închiriere online şi o adresă de e-mail e tot ce-ţi trebuie pentru ca *tu* să fii cel care a închiriat casa asta. Apropo, doamna Winslow a considerat că este un gest atât de romantic – cum ai cerut tu să fie scos telefonul, ca să nu fim deranjaţi.

Tăcerea lui persistă şi se încordează, înghiţindu-l în ea. Ştie că am dreptate. Ştie că e pierdut. Ochii îi strălucesc de o ură proaspătă pentru mine. Intenţiile i se văd etalate în liniile aspre ale feţei – vrea să-mi facă rău. Foarte mult rău. E bine, înseamnă că nu mai sunt o fetiţă care joacă un joc ce-i este străin. Acum mă ia în serios. Sunt Frankenstein, iar el este monstrul meu.

— Apoi, reiau eu, o să le dau o declaraţie, o poveste şi dovada: e- mailuri, poze, un jurnal, un tipar comportamental. O să-mi fotografieze vânătăile de la încheieturi şi de pe coapse pe care mi le-ai făcut ieri după- amiază, buza spartă. După aceea, o să mă întorc în oraş. O să vorbesc cu decanul de la Barnard College, cu directorul de la Richmond Prep, cu Consiliul pentru Educaţie şi o să sun şi la administraţia de la Columbia University.

Numele din Ivy League îi umbreşte ochii cu o întunecime nouă şi îşi încleştează atât de tare maxilarele, încât pare pe cale să-şi crape dinţii – undeva, în adâncul lui, s-a trezit ceva, o revoltă care creşte cu fiecare bătaie de inimă din piept.

— O să le spun tot ce am spus şi la poliţie. în cele din urmă, o să contactez presa şi o să le spun şi jurnaliştilor toată

povestea mea sau, mai degrabă, povestea ta. O să le spun despre Wendy, o să le arăt scrisoarea ei, în care se vede cât de mult se temea de ce i-ai putea face. N-o să tac până când nu se va redeschide ancheta cu privire la moartea ei.

— Aşa cum ai spus, e o poveste. Cuvântul tău împotriva cuvântului meu. Tot ce ai sunt câteva texte şi vreo două poze neclare. Nimic incriminator.

Steven mârâie la mine, în sfârşit i-a căzut de pe chip masca bunei- creşteri.

Se uită cu dispreţ când scot ceva din geantă; îi bag poza sub ochi. Se holbează la gândul serioaselor implicaţii ale scenei captate pe hârtie fotografică, despre care presupun că nici nu ştia că există – chipul zâmbitor al unei adolescente, cu obrajii încă îmbujoraţi de dogoarea persistentă a orgasmului, cu pletele roşcate, numai bucle, ciufulite de la tăvălitul prin aşternuturi şi, în spatele ei, trupul inert al lui Steven, tolănit fără grijă, cu cearşaful abia acoperindu-i goliciunea, cu trăsăturile inconfundabile, în ciuda unghiului şi a încadrării făcute de un amator.

împachetez poza şi mi-o îndes în cupa sutienului, lângă cealaltă. Fluieră pe nări din cauza furiei şi trage greu aer în plămâni, realizând că există o dovadă a delictelor sale şi, odată cu asta, evaluând şi nivelul devastator pe care-l va avea asupra vieţii şi viitorului său incendiul nimicitor care va distruge totul în calea lui.

— Credeai că ţi-a dat singurul exemplar? Oh, aşa ai crezut, pufnesc eu.

înainte de a continua, mă apropii până când buzele aproape mi se lipesc
de urechea lui. Următoarele cuvinte sunt o promisiune abia murmurată, destinată să i se înfigă adânc sub ţeastă, până când rămâne singurul lucru la care se mai poate gândi.

— Habar n-ai ce conexiuni a avut tata în presă şi la Departamentul de Justiţie. Când eu şi autorităţile vom termina cu tine, reputaţia ta o să fie aruncată în aer, redusă la cenuşă fumegândă. Viitorul tău n-o să mai însemne decât un loc în şirul de nume din Registrul Agresorilor Sexuali, asta după ce o să ieşi din puşcărie, unde o să-ţi ispăşeşti pedeapsa pentru corupere de minori, viol de gradul doi, omucidere şi reţinere ilegală.

în tot acest timp, Steven rămâne cu privirea aţintită înainte, fără să clipească, uitându-se fix spre un punct imaginar, dar tendoanele încordate de pe gât şi de la încheieturile care forţează banda adezivă trădează impactul cuvintelor mele asupra lui.

— Dar încă poţi alege. Poţi opri toate astea să se întâmple. Ai o cale de a-ţi păstra preţioasa reputaţie. Să rămâi în amintirea oamenilor ca un profesor excepţional, un om onest. E mai bine s-o faci acum decât după un an în puşcărie. Ce zici, profesore?

Focul pocneşte în fundal, ca un protest al lemnului pe moarte slăbit de flăcările neobosite. Cu privirea pierdută în bezna de dincolo de geam, un Steven tăcut decide asupra lungimii şi aspectului viitorului său.

îmi reiau locul pe marginea canapelei, cu mâinile îndesate sub mine ca să am iluzia că deţin controlul, cu trupul aplecat în faţă, pregătită să-i aud răspunsul. Când e gata, se agaţă cu privirea de ochii mei şi nu-mi mai dă drumul. Focul devorează buştenii din vatră.

— Trebuie să mai fac un pipi, spune el pe un ton neutru.

57. Steven

Ellie oftează zgomotos şi alunecă de pe marginea nenorocitei de canapele pe care-i place atât de mult să stea.

— Nu faci decât să amâni inevitabilul.

— Cum doreşti, dar chestia e că o să pută a pipi aici. Nu e ca şi când m- aş putea ridica să merg la baie.

Cuvintele i se rostogolesc pe limbă, îmbibate cu o agresivitate pe care nici nu se mai străduieşte s-o ascundă.

— Bine.

Ellie iese din cameră ca să aducă sticla lăsată în baia de la etaj.

Ştie. Mai rău de-atât, are şi o dovadă. Nenorocita aia de poză, fiecare detaliu al ei arzându-i în minte. Este acum ori niciodată. îşi mişcă mâna dreaptă cu putere, încercând să-i facă loc pe sub banda adezivă. îndeasă degetul mare sub palmă, cât de mult poate, pentru că expresia „ca şi cum viaţa lui ar depinde de asta" nu mai este un mod de exprimare exagerat, ci cruda

realitate. Pielea, în contact permanent cu braţul scaunului, face ca materialul artificial să alunece de la sudoare – frica şi instinctul de supravieţuire îi ung calea de scăpare. Gândurile la ce o să-i facă lui Ellie odată ce se eliberează îi hrănesc motivaţia. O să-i dea o lecţie sau două, o să i le scrie pe piele, în umbre de violet şi roşu. O să ia înapoi poza aia, e- mailurile, jurnalul şi restul. O să le ardă pe toate în şemineu. O să-i distrugă toate dovezile preţioase. Progresul este lent, marginea benzii adezive îi muşcă din piele, dar trage în ciuda durerii, a arsurii plasticului şi a trecerii prin ochiul strânsorii. Apoi, dintr-odată, mâna îi este eliberată. îşi roteşte braţul, clavicula se rostogoleşte în lăcaşul ei, îndepărtând înţepeneala instalată în ore întregi de imobilizare forţată.

Un zgomot înfundat îi atrage atenţia spre tavan şi spre faptul că nu are timp de pierdut. Aplecându-se pe fiecare parte, eliberează frânele scaunului, împingând roţile cu o mână, se îndreaptă spre canapea şi spre cuţitul care se odihneşte pe spătarul ei, dar mişcarea dezechilibrată duce scaunul pieziş, iar cuţitul îi iese uşor din raza de acţiune. Se apleacă în faţă, zgâriind cu degetele oţelul neted al lamei. Geme, cu umărul dureros de la ligamentele atât de întinse, încât aproape dacă se mai ţin unul de altul. Ellie se poate întoarce în orice secundă. Aproape că reuşeşte să-l apuce, dar, în nerăbdarea lui, loveşte prea tare; cuţitul se înclină în direcţia opusă şi speranţa i se prăbuşeşte în capul pieptului. „Haide, Steven, poţi s-o faci". Ţinându-şi respiraţia, se întinde cât poate de mult. Marginea ascuţită a benzii adezive din jurul încheieturii îi roade carnea; îşi struneşte durerea care-i scapă în gemete printre dinţii încleştaţi. în cele din urmă, vârfurile degetelor îi alunecă peste mânerul cald încă de când fusese strâns de palma lui Ellie.

Acum are cuţitul în mână.

Fără o clipă de răgaz, taie straturile de bandă adezivă care-l ţineau în scaun. Conştient că fereastra de timp se îngustează tot mai mult cu fiecare secundă ce trece, sare în picioare, însă încăperea îi fuge violent de sub tălpi. Pune mâinile pe canapea, ca să se stabilizeze, şi aşteaptă ca pământul să nu se mai mişte. Mişcă-te de-aici, îşi spune el. Acum.

Luptându-se cu valul puternic de greaţă care se ridică în el, se împleteceşte spre vestibul, apoi către bucătărie, atent să nu

se uite spre stânga, la balustrada de care e atârnat ştreangul. Apasă scurt comutatorul, dar cârligul unde ar fi trebuit să atârne cheile sclipeşte, gol. Lasă cuţitul jos. Deschide sertarele. Scotoceşte înăuntru. Tacâmurile şi nimicurile de acolo zdrăngăne în frustrarea lui crescândă. Zdrăngănitul se izbeşte de pereţii bucătăriei, făcându-l să tresară. La dracu, trebuie să fie atent. Este neîndemânatic din cauza lucrurilor prin care a fost nevoit să treacă. O respiraţie adâncă îl ajută să se liniştească. Îşi reia căutarea, mişcând obiectele în linişte. Mândria îi spune că ar trebui să rămână, s-o aştepte pe Ellie şi să-i dea o lecţie. O parte care nu-i chiar el aşa ar vrea. Dar nu este genul acela de bărbat, el nu loveşte femeile. Frica i-a rearanjat priorităţile, răzbunarea poate aştepta până când se întoarce în oraş. Trebuie să fugă de- aici cât mai departe, să lase locul ăsta şi bizara lui şaradă să dispară din oglinda retrovizoare a Lexusului. Trebuie să găsească nenorocitele alea de chei ale maşinii.

Altfel nu are cum să scape – fără ele este captiv în aceeaşi casă cu o harpie care-l vrea mort. Chiar dacă-şi ia paltonul şi pleacă în acest moment, cât de departe poate ajunge pe vremea asta? Cât de departe este drumul principal şi, de acolo, primul oraş? Când a venit încoace, abia dacă a văzut vreo maşină şi nu-şi aminteşte să fi zărit luminile unor case. Plimbarea lor de mai devreme nu i-a oferit niciun indiciu despre proprietăţile din vecinătate. De cealaltă parte a ferestrei, lumea este o ceaţă în alb şi negru, până când o claie de bucle arămii care n-ar avea de ce să fie aici se mişcă, reflectate în geam. Răsucindu-se pe călcâie, dă cu ochii de o Ellie foarte reală, stând în pragul uşii. Ochii ei fug spre cuţitul aşezat pe blatul de bucătărie dintre ei.

Dacă l-ar folosi, ar putea-o obliga să-i spună unde a pus cheile. Stau amândoi pândindu-se, cu corpurile încordate, aşteptând să vadă cine va face prima mişcare. Cuţitul este mai aproape de el, ea nu-l poate atinge înainte. Tresărirea şoldului fetei îl determină să treacă la acţiune. Se repede în faţă. Mâna plesneşte mânerul, în timp ce întunericul înghite încăperea, când Ellie apasă pe comutator.

Privirea i se ajustează rapid şi vede contururi negre desprinzându-se din umbră. Ura amestecată cu adrenalină i se scurge prin şira spinării, făcându-i corpul să se mişte. Fuge

după ea, evitând muchii de dulapuri şi tocuri de uşi, până reuşeşte să o prindă pe scări. întinde mâna şi o apucă de gleznă, dezechilibrând-o. Sunetul pe care-l scoate ţeasta ei lovindu-se de o treaptă îi împrăştie căldură în piept. O trage spre el ţinând-o de picior, iar oasele spatelui şi membrelor fetei pocnesc, lovindu-se de lemnul tare. Steven se opinteşte până când trupul ei dispare cu totul sub al lui.

— Dă-mi drumul.

Ellie se zbate, mâinile ei revarsă o rafală de lovituri necontrolate şi una dintre ele îi zboară cuţitul din mână. Frica îi trimite în adâncul gâtului o miasmă dulce-acrişoară. Steven simte cum i se proptesc în piept oasele subţiri ale antebraţelor ei, simte proeminenţele şoldurilor, arcuirea fragilă a coastelor – o ofrandă de oase foarte uşor de sfărâmat. în semiîntuneric, prinde sclipirea argintie a pandantivului sub formă de inimă. Răsucindu-şi degetele în jurul lanţului, i-l smulge de la gât şi-l aruncă. Ea îşi încleştează dinţii, dar nu cedează. Nu vrea doar să-i facă rău, vrea s-o pedepsească. îşi înfăşoară degetele în şuviţele ei şi trage cu putere, până când obţine un urlet care să-l satisfacă.

— Unde sunt cheile de la maşină?

Cuvintele par mai degrabă nişte urlete înăbuşite de animal decât sunete omeneşti.

— Du-te dracului, nenorocitule.

îi scuipă insulta drept în faţă, iar asta ofensează latura instinctuală din el, cu care nu s-a simţit conectat niciodată, până azi. Trebuie s-o zdrobească, înainte ca şuieratul înjurăturii să se termine, îşi înnoadă degetele în părul ei
şi o dă cu capul de treaptă.

— Cheile, Ellie.

— Nici vorbă.

încă îl sfidează şi îi simte pe faţă răsuflarea prea caldă şi condimentată cu bourbon. înainte să-şi dea seama ce impuls îl mână, o sărută cu putere, astupându-i gura cu gura lui. Frecându-se de ea, o strânge de sân până când degetele îi găsesc sfârcul, pe care-l ciupesc cu putere, smulgându-i un ţipăt. Schimbându-şi centrul de greutate, îşi mută mâna de pe pieptul ei şi îi trage puloverul în jos, apoi intră pe sub colanţi, spre căldura dintre picioarele fetei. Degetele îi aleargă de-a

lungul elasticului de la chiloţi şi simte cum trupul ei se încordează.

— Nu te preface că nu-ţi place.

Răspunsul ei îl încovoaie. Un şoc electric, usturător îl mistuie, copleşindu-i bătăile inimii, lichefiindu-i gândurile din minte până când nu mai rămâne decât durerea ce umple fiecare locaş din trup. Prin agonia care- i străpunge încă pieptul cu arsura ei şi prin focul din pântece, înţelege vag că Ellie îl îmbrânceşte şi se zbate pe lângă el, până când tot ce mai simte este muchia ascuţită a treptelor săpându-i în şolduri şi în piept. Printr-un văl de lacrimi, îi vede şosetele împleticindu-se pe scări, abandonându-l în poziţie fetală, cu palmele căuş peste boaşe, în timp ce se leagănă pradă valurilor de durere, încă o umilinţă pentru care Ellie va trebui să plătească.

Rămas în întuneric, nu mai are nimic altceva de făcut decât să respire prin valurile de durere până când acestea se retrag şi este capabil să formuleze iar gânduri coerente. Curva. Apucând cuţitul, se desprinde de podea şi se târăşte pe scări. încet. Fiecare pas trezeşte durerea latentă pe care-o lăsase în urmă. O înscrie în catastiful nemulţumirilor faţă de ea, o foloseşte ca să-şi reînvie toate ideile despre ce va face când o s-o prindă.

Ajuns pe palier, se opreşte. Dacă ea are deja cheile de la maşină? Poate le-a avut de la început asupra ei şi ăsta e motivul pentru care nu le-a putut găsi. Se putea strecura înapoi, în timp ce el pierdea vremea căutând-o la etaj. Dacă ajunge înaintea lui la maşină? L-a prins în capcană, dar nu o poate lăsa să plece. Tot ce poate pune în mişcare odată ce părăseşte locul ăsta fără eh.. îi revine în minte tot ce ştie ea, speriindu-l îngrozitor. înţelege ce are de făcut.

58. Steven

Afară îl întâmpină o tăcere stranie şi lumina lunii care, din spatele unui văl de nori, colorează noaptea cu o strălucire violet-albăstruie. Partea cea mai rea a furtunii trecuse, dar sentimentul pericolului adastă încă printre rafalele biciuitoare de vânt. Singurul zgomot este acela făcut de paşii săi, care compactează zăpada pe care calcă.

Protejat de un strat de Gore-Tex, cu telefonul ridicat în aer, se

foieşte de colo până colo, uitându-se ţintă la ecran şi rugându-se să prindă iar cele două linii de reţea pe care le avusese în maşină, în urmă cu două zile, deşi chiar şi una singură i-ar fi fost de ajuns. Străduniile lui rămân fără rezultat: indiferent unde stă, indiferent în ce unghi îşi ţine telefonul, nu există semnal. Nici cheile de la maşină. Nicio speranţă de scăpare, iar la etaj e o fată tulburată şi al dracului de hotărâtă să-i distrugă reputaţia şi cariera sau, mai rău de-atât, să-l oblige... Mai ridică o dată telefonul în aer, mişcându-l de colo până colo. Un mârâit gros i se adună în gâtlej şi erupe din el în timp ce-şi aruncă telefonul în aer. Gestul acesta nechibzuit îl face să se simtă bine preţ de o secundă sau două, până când îşi recapătă raţiunea.

Rahat. Pe jumătate îşi târâie picioarele, pe jumătate aleargă spre direcţia în care dreptunghiul acela negru s-a scufundat în zăpadă. îl recuperează şi îl şterge pe pulover – ultimul lucru de care are nevoie este ca singura lui conexiune cu lumea exterioară să moară. Imediat ce va răsări soarele, va merge până la drumul principal, va găsi un loc cu reţea de telefonie mobilă sau va opri prima maşină care trece pe drum, va aduce poliţia, şeriful, ce-o fi, nenorocita de cavalerie, şi va pune capăt acestei nebunii. între timp, i-a mai rămas o singură opţiune.

Aerul îngheţat îi arde nasul şi gâtul cu fiecare respiraţie pe care o trage în piept, îi ciupeşte obrajii. *Mă întreb cât timp poate rezista cineva pe o vreme ca asta fără îmbrăcămintea potrivită.* Acestea fuseseră cuvintele ei când stăteau pe podeaua din living, încurcaţi în faldurile păturii, parcă într-o altă viaţă. Una contrafăcută. Răspunsul este că nu va rezista mult. Strecurând telefonul în buzunar, simte conturul confortabil al cheii de la intrarea principală şi continuă cu ce a stabilit că are de făcut.

Niciun moment nu se întoarce să se uite spre casă, pe jumătate aşteptându-se să zărească o siluetă la una dintre ferestrele de la etaj, silueta greşită, silueta imposibilă, una care ar trebui să zacă la doi metri sub pământ, în cealaltă parte a ţării. Dar reflexia din fereastra bucătăriei, cascada aceea inconfundabilă de bucle... Se scutură de gândul acela ridicol. Nu crede în viaţa de după moarte: când ai murit, s-a terminat, aşa că străduieşte-te să trăieşti cât mai bine cât timp eşti aici. Ceea ce crede că a văzut a fost doar o proiecţie a inconştientului,

mintea lui procesând acele revelaţii pe care i le-a aruncat pe neaşteptate Ellie, întrepătrunse cu rămăşiţele drogurilor pe care i le-a dat. Mulţumit cu judecata sa, nu priveşte înapoi. În faţă, pădurea se întinde insondabilă şi de nepătruns. Este disperat ca o lumină să-i spună că ar putea căpăta ajutor de undeva, de aproape. Nimic. Este complet singur. Umerii îi cad cu un frison şi îşi reia tropăitul spre garaj.

Se luptă să deschidă uşa peste mormanul de zăpadă adunată. Abia dacă se clinteşte. Muşchii braţelor îl ard. O mai mişcă un centimetru. Se întoarce, aşteptându-se să o vadă pe Ellie venind spre el, dar nu este nimeni. Cercetează ferestrele, să-i zărească silueta, să vadă vreun indiciu. „Haide acum, nu pierde vremea”. Strecoară umărul prin crăpătura uşii. Punându-şi toată greutatea şi furia împotriva lemnului, împinge uşa şi o deschide cât să se poată strecura înăuntru. Curbele Lexusului se disting în întuneric, uşoara sclipire a griului perlat prinzând vreo vagă rază de lumină strecurată în acest loc de cine ştie unde. îşi trece degetele înmănuşate peste arcuirea aripii din partea şoferului. Maşina personală este o extravaganţă inutilă în Manhattan, cu traficul îngrozitor din centru şi cu reţeaua de metrou comodă şi la îndemână, dar nu a rezistat când a văzut prima dată SUV-ul tronând în centrul vitrinei de showroom. Se uită insistent la pielea bej a scaunelor, vânat de fantoma relaţiei cu Ellie. Maşina parcată în faţa blocului ei, giugiulelile adolescentine pe locurile din faţă, când ea îl făcea să se simtă cu zece ani mai tânăr. Dar trebuie să înfrunte realitatea că toate amintirile sale cu ea şi despre relaţia lor sunt minciuni. în schimb, şi-o imaginează pe locul şoferului, îndepărtându-se, cu geanta care conţinea toată decăderea lui aşezată pe locul pasagerului.

Ochii i se opresc asupra unui obiect de pe bord. Acel origami în formă de cocor făcut de Ellie din chitanţa de la benzină îl priveşte batjocoritor. Toate semnele pe care nu le văzuse sau, şi mai rău, le ignorase. Precum faptul că ar fi trebuit să-şi dea seama că ea mai fusese aici. *Dormitorul principal este la etaj, în dreapta.* Nici măcar nu ezitase: ştia că încuietoarea de la uşa din faţă trebuie scuturată un pic, ştia unde sunt cănile sau şervetele. Dar pe atunci nu avea niciun motiv să se îndoiască de ea.

Măcar dacă ar şti cum să pornească maşina legând firele direct, dar nu ştie. Aşa încât lama cuţitului se înfige în cauciucul

din faţă, iar şi iar. în şuieratul aerului care iese din pneu, procedează la fel şi cu roata stângă. Tocmai şi-a sabotat singurul mijloc de evadare, dar a exclus şi şansele lui Ellie de a-şi transforma ameninţările în realitate. Şi ea este tot atât de captivă în acest loc pe cât este şi el. S-a isprăvit – de bine, de rău, până când... Nu-şi dă voie să sfârşească propoziţia. Acum nu mai are decât un singur loc în care poate merge.

Spre surprinderea lui, privirea îi zăboveşte asupra gurii negre a potecii de acces spre proprietate. înainte să mai poată gândi altceva, se trezeşte lopătând prin zăpadă ca să se îndepărteze de casă. Atracţia faţă de drumul principal şi de traficul posibil de acolo este o şansă căreia nu-i poate rezista. După câteva minute – pe lângă frigul ascuţit –, un sentiment profund de abandon i se târăşte pe sub straturile de haine, până când ajunge la cea mai lăuntrică parte a sa. înconjurat de întuneric, nu s-a mai simţit atât de singur de când avea şase ani.

Părinţii îl duseseră la Disneyland, în California, cedând după luni întregi de insistenţe din partea lui. Maică-sa fusese de acord destul de rapid; tatăl se lăsase înduplecat ceva mai greu şi durase până când să-i facă pe plac, în silă, un sentiment care nu l-a mai părăsit pe taică-său întreaga perioadă cât s-au aflat în acel loc uitat de Dumnezeu, numit Los Angeles. Steven era prins între dorinţa de a-i face tatălui pe plac şi dorinţa de a vedea locul acela magic despre care prietenul lui Joseph vorbise neîncetat luni întregi, în timpul pauzelor de la şcoală. însă chinul lui dispăruse brusc în clipa în care pusese piciorul pe Strada Principală, trăgând-o pe mama după el. Petrecuse săptămâni întregi în pregătiri, studiind harta parcului, învăţând poteca fiecărui regat. Prima oprire a fost la Frontierland. Undeva, pe lângă sala de jocuri mecanice, paşii mamei încetiniseră ritmul, rezonând cu entuziasmul lui, iar mâna lui Steven se desprinsese de a ei.

Nu-şi aminteşte ce vrusese s-o întrebe, ci doar că se întorsese spre ea şi, dintr-odată, a văzut că dispăruse. Când s-a trezit înconjurat doar de picioare, l-a copleşit o panică teribilă. Peste tot în jur era îngrămădit de picioare, unele goale, dispărând sub bermude sau fuste, altele îmbrăcate în pantaloni călcaţi cu dungă. Cu capul dat pe spate, s-a tot învârtit în loc după

trăsăturile familiare ale mamei, dar toate chipurile erau albite sau umbrite de soarele Californiei. Râsetele voioase şi muzica festivă se amestecau într- un haos care i-a înghiţit strigătele prin care o chema pe maică-sa. Brusc, a simţit cum atmosfera parcului îl striveşte.

Acelaşi sentiment îl însoţeşte şi acum, când se chinuie să străbată poteca înecată de zăpadă, să taie pădurea – până când talpa prinde muchia unei pietre sau o ramură ruptă. Cade în faţă, rostogolindu-se, se propteşte în mâini şi palmele i se scufundă în zăpadă, apoi umezeala aceea îngheţată i se scurge pe pielea goală dintre mănuşi şi geacă. Vremea şi pădurea au complotat să-i zădărnicească încercarea de a scăpa din acest loc şi de a se îndepărta cât mai mult de ea. în faţa lui, gura întunecată a potecii, impenetrabilă, ţine şoseaua principală la distanţă de el. O priveşte ţintă cu ochii umezi de la vântul ce-i biciuieşte faţa; speranţa lui de scăpare a dispărut sub o perdea de lacrimi. Se ridică în picioare. Frigul îngheţat şi-a croit drum până la fiecare extremitate, până în creieri, până când nu se mai poate gândi decât la cât de frig îi este. Dinţii încep să-i clănţăne, aşa că este nevoit să se întoarcă din drum.

59. Steven

în vestibulul neluminat, funia şi ştreangul îl întâmpină, urându-i bun- venit în iad. Dar acum este eliberat din scaun, iar posibilităţile privind gâtul cui va atârna în laţ sunt mult mai multe. începe cu holul şi aprinde lumina, respingând întunericul şi umbrele unde s-ar putea ascunde ea. O privire rapidă în bucătărie nu-i dezvăluie nicio urmă a prezenţei fetei. Se uită spre uşile duble, în caz că-l aşteaptă în nişa bibliotecii, înarmată şi ea cu un cuţit. Frica are un gust metalic, ca nişte bănuţi pe limbă. Spaţiul este eliberat de pericole. în camera principală, scaunul cu rotile zace rămas gol, iar de mânerele şi de tetiera lui atârnă fâşiile de bandă adezivă care-l ţinuseră captiv ore întregi. îl împinge din drum, iar scaunul se lasă pe-o parte. Derapează şi se izbeşte de fereastră. Apucând sticla de bourbon din căruciorul cu băuturi, îşi spală gustul metalic din gură. Ea nu este nici aici.

Părăseşte parterul şi se îndreaptă spre scări, cu spatele la balustradă.
Odată ajuns pe palier, îşi anunţă progresul şi prezenţa aducând lumină în întuneric. Primul este biroul. Uşa se deschide larg, lovind peretele. Bufnitura puternică a mânerului în tencuială îi aduce răspunsul căutat, spunându-i că Ellie nu se află în spatele uşii, aşteptându-l cu un cuţit, o vază sau o statuie ori cu vreun alt obiect contondent cu care să-i fractureze craniul şi să-i îmbibe părul cu sânge. Gustul metalic îi inundă iarăşi gura. Spaţiile de după uşi, de sub mobilă, dintre faldurile draperiilor au devenit locuri în care nu poate avea încredere, ca şi când casa ar fi fost de partea lui Ellie, păzind-o de el.

Dormitorul de oaspeţi se vede în faţa lui, un teritoriu virgin cu aşternuturi imaculate şi neatinse, în tonuri de bej şi caramel, dar în continuare lipsit de Ellie. Absenţa ei nu are nicio influenţă asupra pulsului său. Cu toate încăperile verificate, locurile unde s-ar putea ascunde se împuţinează simţitor. La atingerea întrerupătorului, baia principală este scăldată în lumină, o oază de albeaţă din podea până în tavan, inclusiv în privinţa prosoapelor, dar alterată de mirosul stătut de tutun. încă reuşeşte să-l evite; nu este nici ghemuită în cada supradimensionată.

N-a mai rămas decât un singur loc unde să o caute. Intră în dormitorul principal, o veritabilă capsulă a timpului. Mirosul de vanilie şi iasomie nu l- a urmat până aici. în schimb, aerul este îmbibat cu notele florale mai proaspete ale parfumului şi loţiunii de corp folosite de Ellie. Pe patul făcut, pijamaua ei, pe jumătate împăturită, îl sfidează. Se simte atât de tras pe sfoară la câtă bătaie de cap a avut să facă rost de pijamaua aia pentru cineva care a avut de la început intenţia să-l înşele. Sprijinită de tăblia patului este perna unde – cu doar o noapte în urmă – ea îi suspinase numele, cu faţa strălucind de o boare de transpiraţie, în timp ce el se mişca deasupra ei. întotdeauna Ellie a avut cea mai frapantă expresie în aceste momente de abandon, când pleoapele îi fluturau, sau în acele momente când ochii îşi pierdeau focusul, rătăciţi de plăcere. Acum, noaptea aceea aparţinea unei alte vieţi, unei alte realităţi, în care făcuse dragoste cu o fată care, de fapt, nu existase vreodată. Chipul ei, braţele ei deschise, chiar şi orgasmele ei erau toate fire dintr-o

pânză pe care o ţesuse ca să-l prindă în ea. Fata pe care-o întâlnise în seara asta îl ura. Pentru ceva ce nici măcar nu făcuse. N-o ucisese el pe Wendy. Nu avusese nimic de-a face cu asta.

Apăsând comutatorul, se asigură că încăperea este goală. Pe măsură ce avansează tot mai mult în dormitor, observă ceva ce îi scăpase mai devreme, ceva nelalocul lui, dar nu ştie ce anume, ca într-un joc din acela din ziar, „găseşte diferenţele". O vreme nu-şi dă seama ce este, dar apoi revelaţia îl loveşte brusc. Dressingul. Se holbează la uşa întredeschisă. Oare aşa a lăsat-o când a coborât pentru cină? Acesta este indiciul că s-a închis singur în cameră cu persoana care-l vrea mort?

Crăpând şi mai mult uşa, o deschide încet, încercând să-şi aducă aminte pe care parte este comutatorul. Stă atent, privind în întuneric, dar nu poate vedea dincolo de conturul primului rând de umeraşe şi de hainele atârnate pe ele; lumina din dormitor se reflectă slab pe sacii din plastic pentru haine lăsaţi acolo de proprietar. Dincolo de asta, interiorul dressingului se topeşte într-un vid impenetrabil, suficient de smolit pentru a ascunde trupul unei iubite psihopate – o pânză albă pe care imaginaţia lui o umple cu tot felul de scenarii nebuneşti care se sfârşesc, toate, cu el sângerând pe covorul crem. Geanta ei pregătită pentru weekend stă pe jos, în dulap, cu fermoarul larg deschis şi cu un capăt al sutienului din dantelă scăpat afară. Dezordinea ei permanentă, geanta dând mereu pe-afară de la grămada de prostii pe care le căra cu ea. Următorul gând l-a lovit ca un şoc electric. Dacă avea o armă? Nu, era un prost: dacă ar fi avut o armă, ar fi folosit-o ca să-l intimideze când stătuse legat în scaunul cu rotile. *Doar dacă nu cumva.* Dacă nu cumva o ţinuse ascunsă, ca pe un as în mânecă. Nu, ar fi ridicol. Frica îi altera bunul-simţ şi o ura inclusiv pentru asta.

Vede cu coada ochiului întrerupătorul; îl apasă, aşa cum omori vara un ţânţar. Lumina se aprinde pâlpâind şi îi oferă frânturi din interiorul dressingului. Gol. Intră înăuntru şi vede hainele lui Ellie atârnând pe umeraşe în partea dreaptă, ca nişte contururi de siluete aşteptând să fie umplute. Cămaşa turtită din finet, cardiganul roz, şleampăt, care-l tachinează ca o reamintire a faptului că ea nu-i aici. Parfumul ei, captiv în ţesăturile dimprejurul său, îl copleşeşte. Ellie este o fantomă care

urmăreşte să-l transforme şi pe el într-o prezenţă fantomatică. Cuţitul zboară în jos într-o mişcare rapidă, sfâşiind ţesătura cămăşii, făcând să zboare nasturii rupţi. împunge cu lama iar şi iar, ferfeniţindu-i hainele, apoi cade în genunchi, repezindu-se la geanta aflată pe podea.

Sub loviturile sale, amintirea a tot ceea ce s-a petrecut în ultimele douăsprezece ore pune stăpânire pe el şi-l ţintuieşte în loc, pe covor, făcându-l să coboare braţele, pe măsură ce aducerile aminte i se răsucesc în stomac, îi urcă spre organe, se adună în gât şi pe muchia îngustă dintre clavicule. Ele îl trag sub un val de emoţii: momentul în care ea l-a scos în vestibul, în scaunul cu rotile, arătându-i ştreangul pentru prima dată, fiorul de gheaţă care i-a congelat sângele în vine, descoperirea că femeia pe care credea că o iubeşte s-a dovedit a fi persoana care-l urăşte atât de mult, încât îl vrea mort.

Din suflet i se înalţă un val care urcă până ajunge la suprafaţă şi năvăleşte afară într-o explozie de lacrimi. Complet singur, le lasă să-i inunde obrajii şi continuă să sfâşie geanta. Fata asta l-a forţat ca, pentru prima dată în viaţă, să simtă ameninţarea morţii. Simte pe buze gust de sare. Este doar o energie nervoasă. Nu vrea să moară, nu doar în seara asta, ci niciodată. Nu-şi poate imagina vidul definitiv: îl îngrozeşte gândul că, pur şi simplu, va înceta să existe. Ca într-o operaţie, vacuumul anesteziei şi anihilarea trecerii timpului. în singurătatea din dressing, pieptul i se îngreunează de suspine, iar mucii îi tivesc buza de sus. îi lasă să curgă fără să-i mai fie ruşine şi fără să şi-i reţină.

Valul se retrage, într-un final, lăsându-l extenuat, îl doare braţul, are gâtul înţepenit. Trebuie să se adune şi să-şi limpezească mintea, să-şi scoată din corp drogul pe care i-l dăduse şi apoi să-şi dea seama ce are de făcut – întâi cu Ellie, apoi cum să evadeze de aici, să-şi recapete vechea viaţă şi s-o împiedice să-i distrugă reputaţia.

înainte de orice altceva, trage scaunul spre uşă şi-l înţepeneşte sub clanţă, baricadându-se înăuntru. Ţinând cuţitul aproape, îşi târăşte oasele spre pat. Chiar dacă siguranţa oferită de scaun este precară – doar lemn de stejar şi tapiţerie îndesate sub clanţă –, se simte uşurat să ştie că este singur aici şi că Ellie/Verity este tot atât de prizonieră în casă pe cât este şi el.

ZIUA A TREIA

Prevăzătorul poartă cu sine-un pistol Şi zăvorăşte bine uşa.
Fără să vadă năluca mai primejdioasă Aflată în preajmă-i.

Emily Dickinson

60. Steven

Ţinându-se cu mâinile de-o parte şi de alta a chiuvetei, îşi scufundă faţa în vasul din porţelan, simţind cum îl biciuieşte apa rece ca gheaţa. Fiorul ei îşi croieşte loc prin ceaţa chimică din minte şi risipeşte oboseala înnodată în muşchii gâtului. Pentru moment, e de ajuns. Trupul îi tânjeşte după un duş care să-l pună pe picioare, dar nu suportă ideea de a se mai pune într-o poziţie vulnerabilă în casa asta. Odată încuiat în dormitorul principal, valul de adrenalină se retrage şi epuizarea pune stăpânire pe corpul lui, cu toate că nu poate spune că a reuşit într-adevăr să doarmă. A stat cu ochii închişi, însă nu s-a odihnit. Vocea lui Ellie i-a persistat în ureche, unde a continuat să şoptească litania ei nocivă. Pe lângă acest refren, i-a văzut pe toţi în spatele pleoapelor închise – chipuri privindu-l cu oroare şi dezgust: Schumacher, părinţii elevilor, colegii, dar, cel mai limpede dintre toate, chipul tatălui său, contorsionat de un rânjet batjocoritor, plin de dispreţ şi dezgust. S-a perpelit de pe o parte pe alta, repetându-şi că este ridicol, că nimeni n-o s-o creadă, că reputaţia şi cariera lui fără pată vor vorbi de la sine. Dar îndoielile îşi făceau loc de fiecare dată, aduse de cuvintele „dar dacă... ”, luându-l în stăpânire ca un val de greaţă. Chiar dacă stătuse aşa câteva ore, se trezise mai obosit şi mai îngreunat, ca şi când vorbele ei i s- ar fi solidificat în trup.

îşi scufundă iar capul în apă, înecând gândurile nocive plantate de Ellie în mintea lui, şi apoi, ca să înlăture resturile de bandă adezivă, se freacă pe încheieturi cu o cârpă udă până când îşi înroşeşte carnea. Se întoarce încetul cu încetul în propria piele. îşi aminteşte cine este – o persoană stăpână pe propria viaţă, care îşi poate revendica propriul viitor. Decisiv şi responsabil. N-o să cedeze în

faţa ei, chiar dacă o să vorbească; va fi cuvântul ei împotriva cuvântului lui. O fotografie nu dovedeşte nimic. Cea a lui W. este o încercare de a-l denigra, prost lucrată în *photoshop.* El are o reputaţie şi se bucură de încrederea comunităţii academice; ea este o biată studentă din NYC, o iubită îmbufnată, hotărâtă să-l prindă pe picior greşit. El are la îndemână cuvintele şi abilitatea de a le modela într-o poveste convingătoare. îl vor crede pe *el.*

Cu părul şiroind de apă, stă în dreptul ferestrei strângând prosopul în pumn, simţindu-i între degete materialul moale. Sticla îi aduce dinaintea ochilor propria reflexie, aşa cum stă în picioare lângă geam. îşi aminteşte cine este. Astea sunt degetele care au notat mii de lucrări, care au tastat eseuri bine primite de critică. Astea sunt mâinile care au strâns mâna decanului de la Universitatea Columbia, care au cuprins în căuşul lor faţa iubitei sale perfecte, care au ţinut în ele succesul. în casa asta, aproape că a pierdut totul. Ea i-a îngropat viitorul într-un nisip ce i se prefiră printre degete, dar a neglijat hotărârea acestor degete de a rămâne strânse, de a refuza să dea drumul viitorului. A trebuit să-l drogheze şi să-l lege ca să-l domine, însă acum e liber de legăturile făcute de ea. Se şterge pe faţă şi pânza prosopului i se agaţă de barba crescută. Stând în fotoliu, cu faţa spre uşă, aşteaptă neclintit, cu bărbia în palmă; perii aspri îi zgârie vârfurile degetelor, aude ecoul focului care pocneşte în cămin, la parter. Se întreabă dacă s-a stins oare.

Wendy. Numele îi apare în minte odată cu respiraţia următoare. Toate astea se întâmplă din cauza ei, din cauza unei greşeli pe care a făcut-o cu aproape opt ani în urmă – bătaia de aripă a unui fluture care aproape că i-a sfâşiat viaţa pe parcursul acestor ultime douăzeci şi patru de ore. N-a avut nici cea mai vagă bănuială că se va dovedi acel gen de fată, că adoraţia ei va aluneca spre disperare când a vrut s-o părăsească. Şi-o imaginase ca pe o Jane Eyre cu tărie de caracter, dar se dovedise slabă de minte. Pe când se afla legat în nenorocitul ăla de scaun cu rotile, Ellie îi pusese o întrebare.

Te-ai dus? Te-ai întâlnit cu ea când ţi-a cerut asta? îşi aminteşte. Şi le aminteşte pe toate.

Plicul îl aşteaptă pe coridor, aşezat pe podea. Nici nu l-ar fi observat dacă nu ar fi auzit zgomotul hârtiei strivite sub talpă, în locul bufnetului înfundat al covorului. Scrisul de mână curgător

şi numele lui, subliniat cu două linii, i-au spus că trebuie să bea ceva înainte să citească orice o fi fost scris pe hârtia groasă, cafenie. înarmat cu un bourbon dublu, s-a prăbuşit pe canapea şi a luat o duşcă zdravănă înainte de a rupe clapeta plicului.

A citit cuvintele dinăuntru parcă ascultându-le spuse cu vocea ei în mintea lui. întreaga dramă a emoţiilor, vârtejul discursului afectat, cererile, poruncile, pledoaria – a găsit toate astea cam obositoare şi a înghiţit ultimii stropi din pahar, apoi şi-a mai turnat unul. De ce trebuie ca fetele astea să se mai agaţe de el odată ce momentul s-a consumat? Au toată viaţa înainte şi, cu toate astea, se leagă de trecut. Nu fac decât să întineze nişte amintiri frumoase. Ca un paragraf minunat dintr-un roman, distrus de incapacitatea autorului de a şti unde să se oprească, de a înţelege că acea unică propoziţie în plus strică toată frumuseţea de dinainte. O privire rapidă spre ceas i-a spus că Sloane va ajunge în mai puţin de o oră. Fie şi numai ecoul numelui ei în minte era suficient ca să-i accelereze ritmul inimii. Numele acela avea sofisticarea ce le lipsea fetelor ca Wendy. Sloane i-a oferit posibilitatea de a împărţi o sticlă cu vin în timp ce purtau discuţii pline de miez despre artă şi evenimente curente, cu ea mergea la restaurante şi expoziţii.

Tot ea îi spusese despre un potenţial post la o şcoală exclusivistă, unde era înscris şi fratele ei mai mic. Poate că venise momentul potrivit să se întoarcă în est. Absenţa lui le făcea întotdeauna să treacă mai uşor peste despărţire.

Se ura că stătea acum pe stânca asta, doar fiindcă ea îl implorase. La început se gândise să nu vină, dar cuvintele ei îl făcuseră să se perpelească toată noaptea. Avusese nevoie de trei pahare de bourbon ca să-i alunge vocea şi să poată să doarmă. Poate că va reuşi s-o facă să înţeleagă, să-i dea un pic de înţelepciune care s-o ajute să treacă peste moment – şi să-l lase în pace.

— Steven.

Felul în care i-a rostit numele a părut ca o speranţă plină de bucurie. N-ar fi trebuit totuşi să vână.

— Bună.

A păstrat un ton neutru şi a rămas cu mâinile prinse la spate, calculând fiecare mişcare, alegerea fiecărui cuvânt şi intonaţia, aşa încât să reducă

şansele de a-i da impresia greşită în legătură cu intenţiile lui.

— N-am ştiut dacă o să vii. Am sperat, dar...

A avansat, micşorând distanţa dintre ei, dar Steven a făcut un pas înapoi.

— Wendy, i-a rostit el numele, rar, folosindu-l ca să ridice o barieră între
ei.

Ultima silabă abia dacă a ieşit din el, spunându-i fetei că era obosit şi că nu puteau continua în felul ăsta. Drept răspuns, umerii ei goi s-au prăbuşit. O pală din briza oceanului a umflat pânza uşoară a bluzei ei şi s-a mulat pe arcuirea sânilor. în minte i-a năvălit amintirea după-amiezilor şi weekendurilor petrecute în pat, înfiorarea pielii ei. Degetele lui trecând bretelele acelea peste culmea umerilor, lăsându-i sânii la vedere, pregătiţi pentru buzele lui. Bănuia că se îmbrăcase intenţionat cu bluza aceea, dar când i-a privit chipul, a văzut că expresia de adoraţie cu care era obişnuit fusese înlocuită de o disperare care l-a făcut să se cutremure. Furnicăturile de pe spate i-au spus că trebuie să plece, să se îndrepte spre maşină şi să nu se mai întoarcă.

— Nu înţeleg. Ne era atât de bine. Am greşit cu ceva?

Lacrimile care i se adunau în ochi au fost un alt semnal că trebuie să dispară de-acolo. A cercetat împrejurimile şi, luându-şi un risc calculat, i-a frecat braţele până când un zâmbet slab a fluturat pe buzele fetei.

— Am împărtăşit un moment minunat împreună, care a durat atât cât a durat. în loc să fii tristă că s-a terminat, ar trebui să fii fericită că s-a întâmplat.

I-a oferit cuvintele pe care le repetase în maşină, cele cărora spera ca ea să le dea ascultare.

— Dar de ce trebuie să se termine?

— Totul are un sfârşit.

— Cred că ai uitat, a spus ea atât de încet, încât Steven n-a fost sigur că lui îi erau destinate aceste cuvinte.

Nu i-a răspuns nimic. Era atât de aproape, încât începuse să se piardă în familiaritatea parfumului ei, un amestec de iasomie şi vanilie care, până de curând, era captiv încă în faldurile aşternuturilor sale.

— Când ai fost plecat, de Crăciun. Ai uitat cât de bine ne

era împreună, cum ne făceam fericiţi unul pe celălalt...

Şi-a încleştat degetele în pânza cămăşii lui şi l-a tras spre ea. Rezistenţa l-a părăsit când şi-au lipit gurile, când i-a desfăcut cu blândeţe buzele şi i-a gustat limba. Slăbiciunea a pus stăpânire pe el când sărutul fetei a deschis o uşă pe care o închisese. în timp ce gurile lor îşi luau avânt, actul sărutului, în sine, s-a rearanjat în ceva cu totul diferit. Buzele ei s-au subţiat şi s-au încordat în contact cu ale lui, degetele ei s-au atârnat încârligate de ţesătura cămăşii, iar apăsarea lor i-a răspândit un fior care a gâtuit orice dorinţă.

Apucând-o de încheieturi, s-a extras din încâlceala îmbrăţişării ei.

— încetează. Te rog.

— Nu voiam decât să-ţi amintesc...

A simţit repulsie faţă de mâna care s-a întins să-i atingă faţa, faţă de unghiile cu lacul sărit, degetele lungi şi osoase, ca zăbrelele puşcăriei, gata să-l înhaţe. Smiorcăiala ei l-a râcâit pe creier. Oare mereu fusese aşa de insipidă?

— Pentru Dumnezeu, Wendy, încetează odată.

A evitat-o, îndreptându-se spre parcare, spre maşina lui, spre ziua de mâine.

— Steven...

Numele lui i s-a pierdut pe buze, cu ritmul rupt de suspinele sughiţate. Deasupra lor, ţipetele pescăruşilor concurau cu mugetul valurilor care se spărgeau de stâncile de dedesubt. înconjuraţi din toate părţile de un haos de zgomote, cel mai iritant dintre ele rămânea totuşi plânsul lui Wendy, care-i ştirbea calmul.

— Trebuie să-ţi intre odată în ţeasta aia încăpăţânată că s-a terminat, gata, i-a spus el, alungând uşoara reţinere pe care-o mai resimţea.

A văzut cum furia lui a schimonosit chipul lui Wendy, cum cruzimea vorbelor pe care le folosise i-a slăbit încrederea, distrugând-o. Ar fi trebuit să se oprească acolo, dar nu a putut, chiar dacă era perfect conştient de efectul devastator pe care cuvintele îl vor avea asupra ei, chiar dacă şi-a dat seama că răul provocat de el va dura o viaţă şi îi va influenţa toate relaţiile viitoare.

— Nu ţi-a mai rămas niciun pic de respect faţă de tine

însăţi? Dacă aş fi ştiut că asta o să fie tot o pledoarie copilărească, tot un fel de şantaj emoţional, nici n-aş fi venit.

Wendy s-a dat înapoi, lovită de brutalitatea adevărului aruncat în faţă, însă Steven n-avea de gând s-o lase să scape aşa de uşor. Ea era motivul frustrării şi furiei lui şi trebuia să sufere consecinţele pentru toate acestea, n-avea decât să priceapă că era singura vinovată. Ar fi trebuit să-l lase în pace. încă un pas în faţă făcut de el a însemnat un pas în spate făcut de ea, ceea ce a dus-o mai aproape de margine, unde iarba verde ce tivea stânca lăsa loc oceanului albastru aflat la zece metri dedesubt.

— Noi doi am făcut o greşeală.

I-a livrat acest ultim adevăr dominând-o, acoperind-o cu umbra lui. Wendy a tresărit, suflul a fost prea puternic pentru trupul ei slab. Piciorul i-a alunecat în spate, târând după el şi restul.

— Iisuse, fii atentă, o să cazi, a spus el şi a tras-o înapoi.

Fata stătea acolo, în faţa lui, cu ochii umflaţi şi roşii, cu obrajii umezi, cu dinţii clănţănind sub pielea maxilarului, mestecându-şi interiorul obrazului. Fata pe care o plăcuse dispăruse complet. Draga lui Jane nu mai exista. Nu mai avea ce face aici.

— Oricum, plec la finalul semestrului, a anunţat-o dându-i drumul de braţ.

— Poftim?

— Plec la New York, aşa că până atunci te rog să-ţi aminteşti că sunt profesorul tău.

— Steven...

— Te rog. Domnule Harding.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care i le-a spus. Nu avea de ce să se învinovăţească pentru moartea lui Wendy. A prins-o când a alunecat. Orice s-a întâmplat după aceea nu era vina lui. Moartea ei n-a fost decât un accident tragic, ceva ce nimeni n-a putut prevedea. Nu putea fi făcut responsabil pentru acţiunile ei.

Dar aceste acţiuni fuseseră un catalizator al schimbării lui. Când s-a întors acasă, a jurat să înceteze. A sunat-o pe Sloane şi a anulat cina planificată împreună, apoi a intrat la duş. După aceea şi-a petrecut restul serii acasă, cu o sticlă de bourbon. A stat departe de fete ca Wendy, concentrându-şi din nou energia asupra carierei. S-a întâlnit cu femeile prezentate de prieteni,

cunoscute prin baruri sau expoziţii, dar niciodată n-a durat mai mult de câteva săptămâni. Lucrurile au mers aşa cam timp de un an, până când T. a aterizat la el în clasă, cu bretonul acela des deasupra ochilor rugători. Ea i-a distrus toate barierele pe care şi le pusese şi l-a măturat cu totul.

îi putea explica toate astea lui Ellie. în mintea lui, se întreţinea cu fantezii în care o găsea şi o trăgea după el, în timp ce ea se zbătea şi ţipa, apoi o trântea în nenorocitul ăla de scaun cu rotile şi o lega aşa cum îl legase şi ea pe el şi o obliga să-l asculte. O putea face să priceapă. Trebuia să-i recunoască totuşi meritele: parfumul de iasomie şi vanilie pulverizat în jur era o şmecherie deşteaptă, destul cât să-l facă să-şi piardă minţile.

Un chiorăit puternic îi întrerupe gândurile. Masându-şi stomacul, încearcă să-şi aducă aminte când a mâncat ultima oară. Scena îi revine în minte ca un film din viaţa altcuiva. El şi Ellie stând la masă şi savurând vinetele umplute, alături de un vin rafinat, discutând despre excursia în Italia în care voia s-o ia cu el. Ea şi-a jucat rolul ştiind că nu va fi nicio vacanţă, servindu-i minciuni învelite în zâmbetul ăla blajin. Stomacul geme iar şi nu e chip să îmblânzească bestia altfel decât s-o hrănească, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, nu se poate gândi la ea cu alt nume decât Ellie. Ceasul cu alarmă de pe noptieră arată că abia a trecut de trei dimineaţa; nu a mâncat de peste douăzeci şi patru de ore; nu-i de mirare că stomacul îi plânge ca un ţânc gălăgios. Faptul că-şi dă seama cât a trecut de la ultima masă îi ascute foamea.

E posibil ca ideea să se dovedească prostească, dar are nevoie să fie în putere. Strângând tare cuţitul într-o mână, îndepărtează scaunul şi deschide uşa.

61. Steven

Stând în prag, ascultă în linişte ca să prindă un indiciu despre locul în care s-ar putea afla Ellie. Puiul de somn pe care a reuşit să-l tragă a şters şi ultimele urme de drog care-i mai stăteau agăţate în minte, îndepărtându-i-le din corp. Se simte iar plin de viaţă, alert. Poate că simţurile îi sunt prea ascuţite: fiecare scârţâitură sau schimbare în presiunea aerului face să i se

încordeze muşchii.

Toate luminile pe care le-a aprins mai devreme încă strălucesc puternic, iar casa pare neatinsă de la ultima trecere în revistă. în mod ciudat, se simte singur. Vederea din capul scărilor – neobstrucţionată de nimic – nu dezvăluie nicio prezenţă şi nicio umbră care să ascundă pe cineva. Se leagănă pe vârful picioarelor până când îşi adună curajul să părăsească sanctuarul dormitorului. Odată ce se pune în mişcare, nu se opreşte până când nu ajunge la baza scărilor. în graba lui, loveşte cu piciorul un obiect aflat pe scări. O fulgerare albă zboară prin faţa lui şi se propteşte în tocul uşii de la living. Cana pe care Ellie o profanase mai devreme, când o folosise drept scrumieră, s-a spart pe jumătate. Steven s-a holbat la cochilia fărâmiţată din care se scurgea apă împuţită, ca şi când această cană ar fi fost, într-un fel, prima victimă a războiului pe care-l duceau acum unul împotriva altuia. Nu, a doua victimă. Uitase pentru moment de maşină şi de cauciucurile ei sfâşiate.

Cu gura uscată, se târăşte înainte, trecându-şi limba peste marginea dinţilor. Fiecare pas ar putea fi ultimul. în minte i se îngrămădesc cele mai negre scenarii: Ellie repezindu-se la el din vreo ascunzătoare, înfigându-i un cui în gât, punându-i piedică şi doborându-l la pământ. Se grăbeşte să traverseze vestibulul, când un şuierat ascuţit, venind de undeva din spatele lui, îi trimite un fior pe şira spinării. *Rahat.* Nu-i decât vântul urlând pe coşul şemineului. Acelaşi zgomot pentru care o mustrase mai devreme pe Ellie, fiindcă se speriase şi se tăiase în cioburile căniі.

Aruncă o privire în living, unde e întâmpinat de o tăcere şi mai mare; totul se află exact în aceeaşi poziţie, inclusiv scaunul cu rotile răsturnat pe- o parte, precum carcasa metalică a unui animal rănit. A dispărut şi parfumul de vanilie şi iasomie de mai devreme; tot ce mai persistă în aer este aroma de lemn afumat, combinată cu mirosul înţepător al ţigărilor ei.

în bucătărie, fiecare dulap mai mare este o posibilă ascunzătoare unde Ellie să stea ghemuită, gata să sară atunci când el se aşteaptă mai puţin. Sau ar putea să deschidă uşor uşa dulapului în spatele lui şi să-i cresteze tendoanele lui Ahile, făcându-l să se prăbuşească la pământ ca o marionetă cu firele retezate. Vede totul în spatele pleoapelor: ea târându-i pe podea

trupul neînsufleţit, lăsând o dâră de sânge pe dale, apoi aplecându-se deasupra lui, gata să lovească din nou.

Lipit cu spatele de blatul de bucătărie, merge în lateral spre frigiderul din capătul opus, aruncând priviri grăbite în toate direcţiile, cu toate că se urăşte pentru tot dramatismul ăsta. Apucă o bucată de brânză, farfuria cu şunca rămasă şi un tub cu unt. Imediat ce – o să pună mâna şi pe nişte pâine n-are de gând să mai zăbovească pe aici. Echilibrându-şi proviziile în braţe, se îndreaptă iar spre dormitor pentru un picnic neprevăzut, pe podea. Pe tot parcursul micii sale excursii, evită cu privirea funia şi ştreangul atârnând de balustradă. întors în dormitor, înghite pe nemestecate sandviciurile cu brânză şi şuncă, până când pâinea moale i se înţepeneşte în gât. Intră în baie şi bea apă direct de la robinet, ca să urnească clisa de alimente sfărâmate din gât, până când le simte alunecând în stomac. Pe când se şterge la gură cu dosul palmei, îi revine în minte carcasa din porţelan a cănii vărsându-şi conţinutul pe dalele de gresie, lichidul maroniu-închis, de gudron, şi se întreabă dacă aceeaşi mizerie curge şi prin venele ei. Cu toate că e singur, prezenţa lui Ellie se simte peste tot în jur: periuţa ei de dinţi împarte paharul cu a lui, crema, săpunul şi portofelul cu farduri aglomerează spaţiul din jurul chiuvetei. Chiar lângă palma lui, peria ei de păr, plină de fire încâlcite printre ţepi. Ellie a devenit imposibil de evitat.

Odată ce se satură, se îndreaptă spre fereastra dormitorului. Afară încă nu s-a crăpat de ziuă, soarele nu e nici măcar cât o geană de lumina la orizont. Pământul se arată ca o pătură uniformă de alb imaculat; trebuie să fi nins iar, cât a dormit el; ultima ninsoare i-a şters urmele paşilor, de parcă n- ar fi fost nicio secundă afară. Chiar şi de aici, de sus, stratul de zăpadă pare gros, cam până la genunchi. Mai devreme dusese o adevărată luptă să răzbească, picioarele i se scufundaseră, îngropându-se în zăpadă, iar strădania de a se extrage din strânsoarea ei îngheţată fusese aprigă, ca şi când zăpada l-ar fi prins şi refuza să-i dea dramul. Ceva mai în spate, pădurea pare tot o fâşie ostilă de trunchiuri înnodate unele de altele ce nu lasă să se întrevadă nimic dincolo de ele, nici măcar un indiciu vag despre cât de departe ar putea fi cea mai apropiată casă. Măcar de-ar fi dat mai multă atenţie acestui lucru pe drumul

spre acest loc.

Exteriorul nu-i oferă niciun răspuns, însă poate că unele dintre aceste răspunsuri sunt ascunse chiar înăuntru. Uşa deschisă a dressingului îl cheamă. Trebuie să afle ce altceva ar fi putut aduce Ellie aici, ca să-l confrunte.

Aruncă geanta pe pat. Pânza ei poartă urmele furiei sale de mai devreme. Fiecare lovitură de cuţit este o mărturie a felului în care fata asta aproape că l-a înnebunit. îşi scufundă mâinile înăuntru, eviscerează geanta de măruntaiele ei. Scotoceşte printre hanoracele sfâşiate, printre bluze şi articole de lenjerie, aşteptându-se să dea peste vreun dispozitiv de înregistrare, vreun dispozitiv USB sau alte poze. Ceva, orice. Rămăşiţele hainelor ei umplu patul, dar nu există nimic incriminator. Trebuie să găsească ceva, orice poate să-i arate cât anume ştie. în loc de asta, ţine în mână sutienul din dantelă neagră şi roz pe care îl purtase când dansase în faţa focului, ceea ce nu-i amintea decât de dimensiunea trădării ei. Avea nenorocita aia de poză a lui cu Wendy, pozele lui Ashley şi nenorocitul de jurnal. Mai avea ca dovadă şi propriul trup – buza spartă, vânătăile de la încheieturi şi de pe coapse şi rănile noi pe care probabil că i le făcuse când

0 târâse pe scări. Capilarele rupte sub strânsoarea lui, sângele adunându-se încet sub pielea lui Ellie. Puse în contextul potrivit, ştia bine ce tip de poveste vor spune aceste hematoame.

Trebuie să existe ceva. Aruncând sutienul, se repede spre baie şi răstoarnă în chiuvetă conţinutul genţii cu cosmetice. Scotoceşte frenetic printre sticluţe, loţiuni, rujuri şi cutii cu pudră. Tot nimic, aşa că ia la rând dulapul din baie, sperând că a ascuns ceva acolo. Sticluţele se prăbuşesc în chiuvetă, zdrăngănind în contact cu porţelanul. Nimic.

Frustrat, se întoarce în grabă în cameră. Se întinde pe jos şi cercetează spaţiul îngust de sub pat, aproape aşteptându-se să dea peste Ellie privindu-

1 fix, dar fata nu este acolo, iar Steven habar n-are unde dracului s-a băgat şi nu poate găsi niciun indiciu despre dovezile pe care le are despre el. Abandonând căutările pe sub pat, se învârte prin cameră după un alt loc pe care să-l scotocească. Trebuie să găsească o cât de mică dovadă, ceva

tangibil pe care poate să-l ardă, să-l rupă sau să-l calce în picioare. Frustrarea şi fierea i se ridică în gât; se întoarce iar în baie, exact la timp ca să vomite în toaletă mâlul de pâine şi brânză fărâmiţate.

Îşi clăteşte gura şi se întinde în pat, încercând să-şi recapete respiraţia. Cercetează din privire tavanul alb, căutând răspunsuri la multitudinea de întrebări care-i răsar în minte – ce-ar trebui să facă în continuare –, când un zgomot uşor răzbate de sus. Mijeşte ochii spre tavan.

Ai dracului şobolani... de parcă n-ar fi de-ajuns că are de-a face cu un soi de parazit. Apoi foiala începe iar, însă de data asta zgârieturile se aud mai apăsat; în mintea lui prinde contur o imagine care-l face să sară în picioare.

— Curvă.

Cuvântul îi ţâşneşte de pe buze chiar în timp ce apucă mânerul cuţitului aflat pe noptieră. Scaunul îndesat sub clanţă zboară cât colo şi Steven se repede afară. Până acum n-a ştiut unde s-o caute. Ba chiar se gândise că s-a băgat în vreo baracă din pădure, de existenţa căreia el nu avea habar.

De ce nu-i trecuse prin cap mai devreme? Singurul loc pe care-l trecuse cu totul cu vederea când scotocise casa, şi asta doar pentru că ea – i spusese în trecere că era încuiat, pentru că ea – i spusese că nu aveau cheia, pentru că el nu avea niciun motiv să n-o creadă, la momentul acela, pentru că îi plăcuse siguranţa unei uşi încuiate, pentru că ea îi înceţoşase mintea cu droguri, pentru că ieri, când auzise acelaşi zgomot după ce făcuse duş, dăduse vina pe rozătoare.

Când ajunge la uşa mansardei, aflată la capătul culoarului, simte cum furia îi clocoteşte în piept. Îşi concentrează toată mânia în piciorul drept, pe care-l izbeşte cu putere în lemnul uşii, chiar sub încuietoare. La a treia lovitură lemnul geme, la a cincea se crapă. A şaptea lovitură este ceva de genul „Sesam, deschide-te odată, futu-i”

62. Ellie

Mintea îmi pluteşte în crepusculul ceţos unde se îmbină somnul şi conştienţa. Un spaţiu care miroase a iasomie şi vanilie. Ea mă aşteaptă acolo, împreună cu prima amintire a ei. Pe jumătate vis, pe jumătate aducere aminte, transformând

prima noastră întâlnire într-un mit sau o poveste originară. întâmplarea care a modelat ceea ce aveam să devenim.

Monterey era un oraş frumos. îmi plăcea aerul de acolo, cald, dar uscat, parfumat cu mirosul de vegetaţie sălbatică şi flori, ce mărginea linia coastei, fără nimic din umiditatea din Orlando, unde aerul încărcat cu umezeală îţi îngreuna paşii imediat ce ieşeai afară. Totuşi, indiferent de cât de plăcută era atmosfera, asta nu mi-a schimbat statutul, acela de fata nou- venită. Din nou. La fel ca întotdeauna, copilul nou-venit. Am tras adânc aer în piept şi m-am urcat în maşină, ca să plonjez într-un mediu de prietenii strâns legate, rafinate de-a lungul anilor, un mediu în care nu era loc şi pentru mine. Cu palmele strânse pe bretelele rucsacului, am pornit agale simţind deja ochii aţintiţi asupra mea, ştiind că nu aparţin acestui loc. *Prefă-te până ajungi să crezi, Gândăceî,* mi-ar fi spus tata. Clasa a cincea, iată-mă, vin.

Sub umbra generoasă a unui cedru, un pluton de fete pieptănate la fel, cu coadă de cal, îmbrăcate în nuanţe diferite de roz, formau un semicerc în jurul uneia dintre ele, care stătea pe jos, cu picioarele încrucişate. Chiar şi de la distanţă vedeam pânza de lacrimi din ochii ei. Nu aveam nevoie nici de sunet şi nici de alte comentarii ca să văd răutatea zâmbetelor de pe buzele lor, haita încercuindu-şi prada, toate umăr la umăr, izolând-o de restul cirezii: era povestea universală, cea care se întâmpla în orice şcoală, în orice liceu. Felul în care o necăjeau pe fata aceea m-a înfuriat, chiar dacă n-o cunoşteam. Statutul meu de copil abia sosit mă făcea deja să fiu cea mai de jos formă de viaţă din acest ecosistem; n-aveam nimic de pierdut.

— ... ce ratată eşti... Cine face o chestie ca asta?

Cea mai rea dintre ele şi-a scuipat vorbele veninoase împreună cu un zâmbet răutăcios.

— Lăsaţi-o în pace.

M-am înţepenit pe picioarele desfăcute, ca să rămân înfiptă în loc.

— Tu cine eşti? a mârâit ea, aruncându-mi o privire peste umăr. Ia uite, ciudato, ai o admiratoare.

— Hei, nu-s ciudată, a strigat fata care stătea pe jos.

— Ţi-ai strâns prea tare coada sau îţi merge mintea prea încetca să

pricepi ce ţi-am zis? i-am aruncat eu. Las-o în pace.

De data asta, zâmbetul i-a fugit de pe chip, în timp ce micuţa ei gaşcă se străduia să-şi înăbuşe chicotelile.

— Voi două vă meritaţi una pe alta, a spus ea fluturându-şi părul prin faţa noastră şi îndepărtându-se urmată de celelalte.

— Eşti OK?

Stăteam în faţa ei. Cu capul plecat, cu claia de bucle ascunzându-i chipul, cu privirea ţintă în palmele făcute căuş, de unde se iţea vârful unei foi de hârtie de culoare galbenă.

— Ce-i aia?

De sub podul palmei s-a ivit o păsăruică modelată din hârtie; complexitatea formei create era uluitoare.

— Uau, e foarte mişto. Tu ai făcut-o?

Zâmbetul ei a strâns ciorchine constelaţia de pistrui de pe obraji.

— Este origami, a spus ea. Eu sunt Wendy.

— Verity, dar poţi să-mi spui Vee.

*

în jurământul meu de a-i răzbuna moartea, am devenit una dintre creaţiile ei origami. La fel ca acel cocor din hârtie, m-am împăturit pe mine însămi într-o formă care să-l atragă pe Steven. Am creat linii acolo unde nu existau, m-am transformat într-o făptură pliabilă, am camuflat încheieturile. Amintirile bat darabana în mintea mea ca bătaia unei inimi.

Următoarea lovitură mă aruncă în picioare. M-a descoperit. Ritmul inimii creşte rapid, în timp ce ochii dau roată încăperii, căutând un loc unde să mă ascund, însă spaţiul acesta nu găzduieşte decât nişte cutii – prea mici ca să încap în ele –, câteva lucruri pe care le-am adus aici ca rezervă şi un pătrat de lumină decupat pe podeaua goală. Lumina. împingând cu putere, aşez deasupra lui o cutie grea şi mă urc cu ghetele pe ea.

Sunetul încă se aude puternic prin pereţii scării când reuşesc să apuc mânerul ferestrei. împing, dar nu se întâmplă nimic. Fereastra nu se clinteşte. O altă bubuitură, de data asta mai puternică. Panica mi se împrăştie în clavicule. Zgudui mânerul, dar nu se mişcă. Aflat pe scară, Steven loveşte uşa cu toată forţa resentimentelor pe care le-a adunat de când l-am drogat. îmi

amintesc răsuflarea lui pe obraz, când m-a ţintuit pe trepte, felul în care mi-a strâns sânul în palmă, planul pe care-l avea pentru corpul meu înainte să-mi înfig genunchiul în boaşele lui. Perspectiva lucrurilor pe care mi le-ar face dacă mă va prinde iar îmi stimulează instinctul de supravieţuire. îmi înfig umărul în geam. La a doua încercare, efortul îmi este răsplătit cu o crăpătură mică în gheaţa care sigilează fereastra. O văd cum se fisurează, iar eforturile lui Steven sunt singura motivaţie de care am nevoie.

O trosnitură puternică şi ştiu că a reuşit să spargă uşa. îi aud deja paşii bocănind pe scară. Va fi aici în câteva clipe. îmi adun în braţ toată furia, toată voinţa şi toată energia pe care le am. Icnind puternic, îmi izbesc trupul de geam, iar fereastra se deschide cu un pocnet zgomotos şi un şuier de aer rece, lăsându-mă pe jumătate atârnată pe panta acoperişului.

— Curvă ce eşti.

înainte să apuc să mă trag prin rama ferestrei, mă apucă strâns cu mâinile de gambe. în timp ce mă trage înapoi, urlu în liniştea nopţii. Muchia geamului îmi sapă în carnea de pe piept. Mă agăţ de acoperiş cu degetele încârligate, cu unghiile transformate în gheare zgâriind suprafaţa aspră de sub zăpadă. Orice l-ar putea împiedica să-şi urmeze planul.

Indiferent cât de tare mă opun, simt cum mă trage înapoi în mansardă. în cele din urmă, libertatea îmi scapă printre degete, odată cu ultimii centimetri de acoperiş. Trupul lui Steven îmi amortizează căderea, dar această bunătate involuntară este singura pe care mi-o oferă. îşi înfige degetele în părul meu şi mă trage înapoi, până când îmi dau lacrimile de durere.

Panica şi fierea îmi acresc adâncul gâtului. Mă lupt să scap din cuşca în care s-a transformat trupul său. Cu fiecare mişcare, strânsoarea devine mai puternică. „Haide, Vee, gândeşte. Foloseşte-ţi capul. Da, foloseşte-ţi capul" Mă trag în faţă ca să-mi iau elan, apoi lovesc în spate, izbindu-mi craniul de oasele lui faciale, cu un pocnet puternic. Durerea îmi explodează în ţeastă, dar strânsoarea în care mă ţine slăbeşte şi reuşesc să mă eliberez. Mă clatin, încercând să-mi ţin echilibrul pe cutie, mă prind cu mâna de marginea ferestrei şi mă ridic iar peste muchia geamului. Atârn pe jumătate afară, când Steven mă prinde din nou.

Dacă mă trage iar înapoi, sunt moartă. Dau din picioare ca apucată; fiecare centimetru câştigat se adaugă la durata vieţii mele. Piciorul liber loveşte, în sfârşit, ceva tare, o claviculă sau un stern, iar izbitura e destul de puternică pentru a-l face să-mi dea drumul. Cu un ultim efort, mă salt peste muchia ferestrei şi alunec pe marginea acoperişului. Făcându-mă cât de mică pot, sar pe pământ, pregătită pentru impact. Aerul mă plesneşte peste faţă; slobod un ţipăt şi şoptesc o rugăciune înainte ca trupul să mi se afunde în zăpadă. Frigul intens mă loveşte ca un defibrilator. Mă ridic icnind, cu toate oasele întregi şi nevătămate, cu fulgii de zăpadă topindu- mi-se pe piele. Nu e timp să mă minunez de norocul meu, Steven nu a terminat cu mine, mai ales acum, că ştie unde să mă găsească.

îngropată până la genunchi în zăpadă, mă împleticesc spre spaţiul deschis care mă desparte de garaj, lăsând în spate o urmă care face imposibilă ascunderea destinaţiei mele. Dar Steven nu este singura mea grijă. Zăpada îmi arde pielea, îmi amorţeşte degetele, lăsându-mi-le roşii şi dureroase. O umezeală îngheţată îmi îmbibă hainele până la piele, îmi umple venele şi mi se împrăştie în tot corpul, urcă pe şira spinării până spre creier. Un frig care mă face să mă cutremur.

Când mă strecor prin uşa uşor crăpată a garajului, am deja mâinile încârligate ca o gheară din cauza artritei provocate de îngheţ. Respirând uşor deasupra lor, le desfac, icnind de durere. Cu degetele tremurând, scot telefonul din bocceaua pe care mi-am legat-o la brâu. Lumina lui sparge întunericul, dezvăluindu-mi frânturi din interiorul garajului. O bucată de raft cu ghivece vechi, un furtun de grădină. Mâna îmi tremură atât de tare, încât scap telefonul pe jos. Când îl ridic, lumina ecranului mătură roata din spate – un inel de cauciuc dezumflat, prăbuşit pe pământ. La fel e şi roata din faţă. Vederea lor îmi lichefiază măruntaiele şi frica clipoceşte în scobitura din capul pieptului. *Rahat.* Chiar dacă aş găsi cheile, în acest moment n-am cum să plec de-aici. Mă uit în toate locurile obişnuite, dar cheile nu sunt nicăieri. Când m-a atacat pe scări, Steven mi-a demonstrat în cel mai dureros mod că nu are cheile şi nici nu ştie unde sunt; vânătăile de pe spate şi de pe braţe sunt dovezi clare ale acestui lucru. Ar fi trebuit să fac o copie, dar are nişte probleme serioase de încredere când vine vorba ca o femeie să-i conducă

preţioasa maşină. Nu m-a lăsat niciodată să mă apropii de ea mai mult decât locul pasagerului. Acum s-a asigurat că nu pot pleca nicăieri cu ea.

Iar asta schimbă totul.

— Ellie.

Numele meu îi iese din gură pe o tonalitate cu urcuşuri şi coborâşuri. Lungeşte silabele, de parcă ar încerca să îl eviscereze.

— N-ai unde să te ascunzi.

Sting lumina. Teroarea s-a transformat într-o greaţă care-mi umple adâncul gurii, dar o împing înapoi. Nu e momentul acum. Stau aplecată şi mă îndrept tiptil spre partea din spate a maşinii, când lovesc cu vârful ghetei ceva tare aflat pe pământ. Pe nevăzute, pipăi cu degetele podeaua şi dau de un obiect alungit, îngust. îl ridic. O să meargă. Ceva care o să-mi permită să câştig câtva timp în care să mă adun şi să mă gândesc la ce am de făcut mai departe.

— N-ai unde să te ascunzi. Ieşi afară. Hai să discutăm.

Aroganţa lui – ca întotdeauna – este un aliat nedorit, nevoia lui de a-şi afirma cu voce tare dominaţia îmi dezvăluie locul în care se află. Ieşind în fugă din garaj, îl ocolesc cu un cerc larg şi apoi sprintez spre linia copacilor pe cât de repede îmi permit picioarele ce se înfundă în zăpadă. Ascunsă în spatele unei buturugi groase, aştept. Cu fiecare pală de vânt rece, hainele mele ude şi reci se hrănesc din căldura trupului meu, lăsându-mă pradă unor tremurături tot mai puternice. Mă tem ca nu cumva clănţănitul dinţilor să mă dea de gol. Dacă nu-mi vine de hac Steven, sigur o să-mi vină iama. Fără haină n-o să rezist prea mult aici.

Ascult crescendoul paşilor să-i scârţâind în zăpadă, apoi silueta i se detaşează în cele din urmă pe cerul de cărbune al dimineţii. Vine legănându-se spre garaj, cu trupul ascuns sub volumul uriaş al gecii lui matlasate, cu fularul înfăşurat în juml gâtului. îl invidiez pentru atâtea straturi de haine. în mâna înmănuşată luceşte lama lungă a unui cuţit. Se opreşte în faţa uşii, cercetând marginea pădurii. Ghemuită în spatele buturugii, respir în mânecă, aşteptând până când îi aud din nou paşii.

Cât bâjbâie el înăuntru, mă strecor pe lângă garaj şi mă aşez

chiar la intrare, cu braţul ridicat, gata să lovesc. Paşii i se aud tot mai aproape şi un amestec de aşteptare şi de nelinişte îmi flutură în piept şi îmi încleştează mai tare mâna pe oţelul neted, fiindcă ştiu că ceea ce urmează să se întâmple va dicta cât de îndelungat îmi va fi viitorul.

63. Ellie

Iese din garaj fără să bănuiască pericolul care i se ascunde în spate când îmi lasă drum spre ţeasta lui. Levierul din metal coboară, dar şuierul aerului îmi trădează prezenţa. Steven se întoarce cu repeziciune şi ridică braţul, blocându-mi atacul. Se dă înapoi, şovăind. Mă reped înainte cu toată greutatea trupului. Ceea ce urmează este un talmeş-balmeş de braţe învârtindu-se ca moriştile pentru a ajunge la celălalt, ca într-o leapşă, dar în varianta ei adultă şi violentă.

Ţinteşte sus, tăind aerul cu lama cuţitului. Eu ţintesc mai jos şi metalul îi înfundă coastele. Lovitura îl face să se încovoaie. Braţele i se zbat în aer şi mă izbeşte în tâmplă. Lovitura mă face să-mi pierd echilibrul, iar el sloboade un mârâit slab. Fandează înainte şi mă reped mai întâi spre capul lui. Lovitura este suficientă ca să nu se mai poată ţine pe picioare şi să cadă pe spate în zăpadă. Mă zbat ca să mă îndepărtez, însă nu destul. Se atârnă de partea din spate a hanoracului meu, trăgându-mă înapoi, spre el. Ne împleticim amândoi, apoi ne întrecem să ne ridicăm în picioare. Este încă în genunchi când reuşesc să reped iar levierul spre el. în replică, ridică braţele. Mă feresc din reflex, dar simt o durere mistuitoare arzându-mi antebraţul şi împrăştiindu-se în sus, până când îmi explodează în piept. într-o reacţie convulsivă, mâna care ţine levierul se repede înainte. Fără să-mi fi luat vreo ţintă, îl nimeresc pe Steven în tâmplă.

Se prăbuşeşte în zăpadă. Cu braţul ridicat, sunt pregătită să lovesc din nou, dacă mişcă. Rămâne nemişcat preţ de câteva secunde, doar umerii i se ridică şi coboară uşor. Mă aplec asupra lui şi mă simt tentată: încă vreo două lovituri în cap ar rezolva treaba. Dar nu merită o moarte uşoară, pe care să nici n-o vadă venind. Nu merită atâta bunătate.

„Mişcă-te, Verity, mişcă-te” Fiecare moment în care zace

inconştient înseamnă timp preţios, pe care nu-mi permit să-l pierd. Şchiopătez spre casă cu picioarele înţepenite, căzând în zăpadă, cu ritmul inimii fracturat de frig. Năvălesc pe uşa de la intrare şi simt căldura dinăuntru, care e atât de plăcută, încât aproape că-mi vine să plâng. Temperatura tot mai ridicată împrăştie amorţeala membrelor, îmi dezgheaţă degetele de la picioare şi terminaţiile nervoase. Mă sfâşie dureri multiple, fiecare necesitând atenţia mea, de la agonizanta arsură din degete până la durerea acută care pulsează, radiind în jos, pe braţul stâng. Examinez cu grijă rana care se vede prin mâneca sfâşiată. În timp ce observ firicelul de sânge care mi se scurge până în palmă, simt cum podeaua îmi fuge pe neaşteptate de sub tălpi şi mă sprijin de tocul uşii. Tăietura mi-a spintecat adânc interiorul antebraţului, iar pe dalele în tablă de şah ale podelei sângele picură în forme Rorschaclr—alături de resturile unei căni sparte. Rana emană o miasmă copleşitoare de rugină, care strică aerul, şi gura mi se umple de un val de frică şi vomă pe care mi-l înghit, în timp ce rana pare să se aprindă, de parcă această conştientizare a existenţei sale mi-a sporit durerea. Este singurul lucru la care mă pot gândi acum, singurul care există pe lume, ca şi cum doar la atât aş fi fost redusă, la acea durere insuportabilă. Intensitatea ei atinge un asemenea nivel, încât mă simt ameţită; picioarele mi se înmoaie sub greutatea acestei dureri.

Legănându-mi braţul, mă clatin şi încerc să respir prin suferinţă şi lacrimi. Printre dinţii încleştaţi îmi scapă gemete înăbuşite, până când trupul mi se obişnuieşte cu durerea. Nu pot rămâne aici. Mă ridic iar în picioare şi mă împleticesc spre căruciorul cu băuturi din living. Apuc ginul cu o mână tremurândă, lăsând peste tot dâre de sânge; înainte să pornesc spre bucătărie, înşfac nişte lucruri din geantă.

Las sticla şi geanta pe blat şi scot rola de bandă adezivă. Sarcina extrem de dureroasă de a-mi ridica mâneca peste cot îmi smulge o serie de şuierături. Vederea cărnii sfâşiate şi mirosul metalic de sânge îmi strâng stomacul şi simt cum fierea mi se ridică iar în gât. Mă aplec şi vomit în chiuvetă. După ce-mi golesc stomacul fac o gargară cu apă şi apoi o scuip, cu tot cu gustul acela acru. Pot s-o fac. îmi repet cuvintele ca o mantră, până ajung să le cred. O înghiţitură de gin ca să-mi liniştesc

agitaţia, apoi scald rana în alcool. Arsura se dezlănţuie şi scap un urlet necontrolat. Lacrimile îmi înţeapă ochii. Curăţ din nou plaga, muşcând din gulerul hanoracului, scrâşnind durerea în lâna acestuia. Iau un şervet curat de bucătărie, pe care- 1 transform în bandaj improvizat şi îl fixez cu ajutorul benzii adezive. O altă duşcă zdravănă de gin îşi răspândeşte căldura în gâtlejul meu; sunt recunoscătoare pentru proprietăţile ei analgezice. Pescuiesc ţigările din geantă şi trag una cu dinţii din pachet. îmi umplu plămânii cu fum, apoi îl expir pe tot, într-un oftat recunoscător.

Steven este liber. Inconştient pentru moment, dar liber. Maşina e pe butuci. Cumva, cuvintele astea nu par să reflecte adevărul, cu toate că roţile dezumflate sunt o realitate ce nu poate fi negată. Frunzele ficusului uriaş lucesc, ca date cu ceară verde; Steven a aprins toate luminile din casă, precum un copil speriat de întuneric. Apuc o frunză şi o răsucesc între degete. Şi-a sabotat singurul mijloc de evadare de aici, doar ca să mă împiedice să plec prima. Omul ăsta încă mă poate surprinde. După toate prin care l-am făcut să treacă, după tot ce i-am promis că o să fac, omul e chiar dezaxat. Numai Dumnezeu ştie cât de departe e dispus să meargă dacă pune iar mâna pe mine. îmi amintesc episodul de pe scări, greutatea trupului său şi furia lui sufocându-mă. Ochii mi se umplu de lacrimi.

Frica mă furnică în vârfurile degetelor, îmi urcă în sus pe braţ, frisoanele mi se împrăştie în valuri pe spate, încerc să le scutur de pe mine, dar mi s- au prins în came şi mă sufocă.

Z, Y,X... W, V...

Urechile mi se umplu cu bubuitul asurzitor al propriului puls.

U, T... S, R.

Deschid gura şi inhalez aerul în respiraţii scurte, însă fără rezultat. Concentrează-te asupra literelor.

0,P,0... O...

încet. Inspir. Şi. Expir.

Ritmul liniştitor al lui „inspir" şi „expir" mă ghidează până când plămânii îşi amintesc cum trebuie să funcţioneze. Oxigenul îmi astâmpără bătăile nebuneşti ale inimii şi agitaţia minţii îndeajuns încât să devin iar conştientă de mine, de arsura din degete, de înţepătura pulsând din braţ. Durerile acestea mă ancorează înapoi în prezent, în acest living.

în jurul meu, casa este un spectator tăcut care aşteaptă să vadă ce se va întâmpla în continuare, până când liniştea este invadată de un ticăit nefast: ceasul vechi care stă într-una dintre firidele rafturilor de cărţi, a cărui existenţă a fost irelevantă până acum. Acum nu-l aud decât pe el, un ceas al apocalipsei marcând numărătoarea inversă spre catastrofa inevitabilă care mă aşteaptă. Am nevoie de un plan nou. Repede. Afară, proiectorul este încă stins. Timpul nu s-a scurs. încă.

Ţigara mi se transformă în scrum; mă joc cu frunza pe care o ţin între degete. Suprafaţa ei netedă se îndoaie în repetate rânduri, o versiune grosolană a origami-urilor delicate ale lui Wendy.

Scaunul cu rotile zace abandonat, răsturnat într-o rână lângă fereastră. Simbolul distrus a cât de departe eram dispusă să merg, monumentul a cât de mult mă urăşte Steven acum. Poate că o să folosească ştreangul pe mine. închid ochii şi chipurile celor pe care-i iubesc îmi plutesc sub pleoape. Connor. Oh, Dumnezeule, Connor. Nu-i pot face una ca asta după tot ce-a făcut, la cât de mult înseamnă pentru mine. Existenţa lui este ceea ce m-a ţinut stabilă mult timp; mi-a amintit că există şi bărbaţi buni. Dacă mă ucide Steven, Connor va fi distrus, dar dacă asta va fi de ajutor pentru a arăta cine e Steven de fapt, dacă asta salvează măcar o fată... Cel puţin, tata nu va trebui să treacă prin toate aceste lucruri, şi nici Kate. Steven nu poate scăpa basma curată după tot ce-a făcut, aşa cum au scăpat deja atâţia alţii ca el. Wendy, fetele acelea, scaunul cu rotile, ştreangul, braţul meu... adun piesele în minte, le leg una de alta până când răsare o nouă imagine, arătându-mi drumul pe care trebuie să-l parcurg, un drum care să mă scoată din situaţia în care mă aflu.

îi zâmbesc celeilalte Ellie reflectate în fereastră, o fată cu părul ud, cu hanoracul rupt şi cu un şervet de vase înfăşurat pe braţul rănit. Şi, în reflexia aceasta, este şi ea cu mine: buclele ei de foc, pe care obişnuiam să mi le răsucesc pe deget, fata care fura ţigări pentru amândouă, care-mi ştia toate secretele, de exemplu, că am plâns la *Jurassic Park* sau cum îmi rupsesem degetul mare de la picior, în vara aceea. Este o halucinaţie provocată de pierderea de sânge, de hipotermia uşoară şi, posibil, de o contuzie minoră, dar iluzia ei îmi aduce linişte şi

pace în decizia pe care am luat-o. îi zâmbesc şi dau din cap spre ea. Am un plan.

Desprind încet banda adezivă de pe scaun. O mototolesc în pumn şi apoi o arunc în uitare, în cenuşa fumegândă din şemineu. Răsucesc nişte bucăţi noi în jurul cotierelor şi al suportului pentru picioare. Mă las în scaun şi aşez braţele acolo unde stătuseră legate timp de ore întregi şi braţele lui Steven. Trag bucăţile noi de bandă peste încheieturi, mă uit cum adezivul, înainte de a-l desprinde, mi se lipeşte de piele şi de firele de păr, cum reţine frânturi din mine şi firicele de lână roşie şi albastră, lăsându-mi pe piele şi pe haine resturi lipicioase. Las pe pielea mânerelor dâre întunecate de sânge. Repet ritualul cu benzile adezive din jurul gleznelor, prinzând în lipici scame negre de pe colanţi. De nicăieri, ameţeala pune stăpânire pe mine. întunericul se iţeşte la periferia vederii, îmi încleştez mâinile pe cotiere, lumina din încăpere e tot mai slabă şi mă deconectez încet de realitate, la limita cu leşinul, până când un comutator mi se răsuceşte undeva, în minte, aducându-mă înapoi. Lumina îmi revine în privire şi strălucirea ei inundă iar livingul. Scutur din cap, ca să scap de senzaţia de dinainte. Pot să leşin, dar nu acum, când mă mai aşteaptă lucruri de făcut.

Mă desprind încet din scaun şi simt cum pe şira spinării îmi coboară mii de ace. încăperea se leagănă preţ de o clipă, apoi pământul se solidifică la loc sub forma unei suprafeţe nemişcate. în bucătărie, siropul de arţar aşteaptă pe raft. Dau capul pe spate şi şuvoiul gros, auriu îmi umple gâtlejul, iar energia zahărului mi se împrăştie pe limbă. Trebuie să mă grăbesc.

Balustrada duce mare parte din greutatea trupului meu în timp ce urc scările spre mansardă. Lemnul furniruit îmi pulsează sub degete – inima casei bate pentru mine. Poate că eu sunt fantoma, iar casa a ştiut lucrul ăsta încă de la început, adăpostindu-mă până când am ajuns să-i bântui zidurile. Dacă ne cărăm fantomele cu noi, sper că şi Wendy va bântui locul acesta, împreună cu mine. O eternitate aici, alături de ea, n-ar fi un sfârşit chiar atât de îngrozitor. Câteodată, finalul este doar un nume nou pentru un alt început.

Simt cum pielea mi se face de găină. în ciuda sistemului de încălzire din casă şi a căldurii lăsate în urmă de focul aproape

stins, hainele îmi sunt ude încă şi nu-i permit corpului să se încălzească. Maltratată şi tremurândă, îmi găsesc un pic de confort în faptul că, în curând, totul se va sfârşi, dar n-am nicio idee care dintre noi va supravieţui.

Strălucirea din vestibul se intensifică sub noul val de lumină ce se revarsă de dincolo de ferestre.

S-a trezit.

64. Steven

Pădurea înoată în ape clare şi înceţoşate. Siluete lungi învăluite în mantii negre dansează îndreptându-se spre el – o gaşcă ce vine, în sfârşit, să-l ducă spre funie şi să-i strecoare capul prin ştreang. O vor arde şi pe Ellie pe rug odată ce vor termina cu el sau o vor arunca în mare, aşa cum făceau puritanii? Dar siluetele încetează să se mai mişte, privirea i se ascute şi ele se retrag în siluetele deşirate ale copacilor.

îşi simte partea stângă a feţei de parcă ar fi luat foc. Geme şi se răsuceşte pe spate. Fiecare clipire dezvăluie frânturi ale unui cer scânteietor, dar nu-şi dă seama dacă picăturile de lumină sunt sus, în înalt, sau doar în ochii lui. Stă întins acolo, în timp ce frigul i se caţără în plămâni şi zăpada îi îmbibă părul. Amorţeala i-a luat în stăpânire tot trupul, în afară de umărul stâng şi pliul unde acesta se leagă de gât: locul acela e dominat de o durere atroce. Nu poate rămâne aici. Se desprinde din pătura albă de zăpadă în care îi este încastrat trupul şi mişcarea aceasta trezeşte proiectorul îndesat sub marginea acoperişului, ceea ce-l orbeşte şi-l dezorientează preţ de o clipă.

Se târăşte înapoi spre uşa casei, dar nu intră. Clădirea din lemn şi sticlă se înalţă în faţa lui, dominând întunecimea împrejurimilor. Până acum nu-şi dăduse seama de asta. Geamurile fumurii nu-i permit să arunce nicio privire înăuntru. Casa rămâne tăcută, păstrându-şi secretele aşa cum şi-ar fi ţinut el răsuflarea. Este friguroasă şi neprimitoare, nici vorbă de un loc romantic, ci mai degrabă de un mausoleu modem pierdut în mijlocul naturii şi al vitregiilor sale. Undeva, în spatele lui, vântul se târăşte şuierând printre crengile moarte ale copacilor, avertizându-l să nu intre. De parcă toată casa ar fi conspirat cu ea, apărând-o de el.

Se decide să nu înfrunte ostilitatea uşii de la intrare şi priveliştea care ar putea să-l aştepte dincolo de ea. în schimb, se strecoară prin bucătărie, unde ghetele lasă bălţi pe dalele de gresie, însă nimic nu se compară cu petele de sânge împrăştiate pe tejghea, pe chiuvetă şi pe podea. în juml lui, casa miroase a rană. întâmplările de dinainte ca el să-şi piardă cunoştinţa i se întorc filtrate în imagini fulgerătoare, înceţoşate de culori: negrul strălucitor al unui levier metalic, ambuscada din uşa garajului, pulpanele viu colorate ale puloverului ei fâlfâind ca aripile unei păsări malefice, zbaterea braţelor lui în încercarea de a se feri de atacurile ei, muşcătura oţelului în carne, durerea în roşu şi portocaliu explodându-i în cap.

Degetele lui pipăie cu grijă carnea dureroasă din ceafa. Apăsarea îi trimite în braţ o durere secerătoare, care-l face să se strâmbe. îşi roteşte umărul cu grijă, rostogolind capătul humerusului în scapulă; este dureros, dar nu insuportabil, nu pare să fie rupt niciun os. însă ea e rănită. Revelaţia aceasta îi aduce un zâmbet pe chip. La un moment dat, cuţitul a luat contact cu o parte din Ellie. Acel cuţit abandonat acum alături de urma lăsată de trupul lui, ca o încercare bolnavă de a face îngeri în zăpadă.

Sticla de gin lăsată pe blat îi face cu ochiul, dar dâra groasă de sânge de pe ea îl scârbeşte. Ia un şervet de vase dintr-un sertar şi se îndreaptă spre living, unde-l aşteaptă sticla de bourbon. Bea tară să-şi mai pună în pahar; aroma dulce, uşor afumată, îi alunecă pe gât şi-i încălzeşte trupul. Aranjează câţiva buşteni în şemineu, îndeasă sub ei nişte ghemotoace din ziar şi aprinde focul, ca să alunge frigul ce încă i se răspândeşte pe sub piele. Flăcări timide încovoaie hârtia, transformând-o în cenuşă, dar focul nu se prinde de lemn. Grăbind procesul cu un strop de bourbon, priveşte explozia înaltă a flăcărilor, beţia focului hrănit de alcool, aroma de lemn ars care împrăştie miasma stătută a prezenţei lui Ellie.

„Sper că suferă ca dracu", îşi spune el prăbuşindu-se pe canapea şi uscându-şi părul ud cu şervetul de bucătărie pe care-l ţine în mâna sănătoasă. Ştie că ea respiră încă pe undeva, la etaj. în mintea lui, şi-o imaginează ghemuită ca un animal rănit care şi-a învăţat lecţia. Situaţia s-a schimbat în favoarea lui. Fără droguri sau legături care să-l ţină imobilizat, lupta este

inegală, ca a unei gazele cu un leu. I-a mirosit frica în bucătărie, a văzut-o pictată cu roşu pe blatul mobilei. Dimineaţa va arunca o lumină peste toate acestea, va străluci peste nebunia situaţiei; farsa asta n-o să supravieţuiască răsăritului, la fel ca ceilalţi demoni care pot rezista numai în întuneric.

Odată ce soarele va fi sus pe cer, o să alerge până la capătul aleii, o să iasă în drumul principal şi o să poată prinde semnalul reţelei de telefonie sau va opri o maşină, întors în braţele civilizaţiei, va povesti despre iubita cu minţile tulburate şi despre tendinţele ei paranoice, marcate de gelozie, pe care a reuşit să le ascundă luni întregi, până când l-a atras în acest loc izolat, unde l-a drogat şi l-a legat – dovezi incontestabile ale instabilităţii şi maniei sale.

Numai de atât e nevoie ca să evadeze din casa asta nenorocită şi să scape de locatara ei nebună – de lumina soarelui. Trage din sticlă o duşcă zdravănă, pentru a marca momentul, iar bourbonul îi domoleşte durerea care pluteşte sub frunte. Coşmarul ăsta nu poate persista după apariţia soarelui. Aşa-i spunea maică-sa în copilărie, când ţipa de teama monstrului de la fereastră pe care parcă-l auzea bătând în geam cu degetele lui scheletice, gata să-l smulgă din camera lui. Mama se aşeza la el pe pat şi greutatea trupului ei îi strângea şi mai tare pătura în jurul corpului. Lucrurile înspăimântătoare nu mai sunt la fel de înspăimântătoare atunci când le priveşti la lumină, îi spunea ea aprinzând veioza de pe noptieră. Şi atunci se arăta adevărata identitate a monstrului cu degete scheletice – erau doar crengile stejarului de la fereastră, legănându-se în vijelie. „Vezi”, îi zicea ea mângâindu-l pe păr şi îndepărtându-i spaimele, „acum ştii că nu-i niciun monstru, chiar dacă stingem iar lumina”. Pe atunci, mama mirosea a lavandă şi zâmbea întotdeauna şi cu ochii. Era pe când taică-său nu apucase încă să stoarcă toată viaţa din ea, cu indiferenţa şi cu infidelităţile lui. Unii monştri nu se schimbă nici măcar la lumină.

Căldura şi pocnetele din foc îl ademenesc spre locul acela unde conştienţa şi somnul coexistă. încă nu poate lăsa garda jos. Dacă vrea să învingă, trebuie să rămână cu mintea limpede. Sărind de pe canapea, se plimbă încolo şi încoace prin faţa şemineului. Ar fi mai simplu să renunţe, să se întindă pe una dintre pernele astea confortabile şi moi, dar indiferent cât de

ispititor ar fi, n-o poate face. Cafea. Cafeaua este răspunsul raţional. O cafea tare ar fi binevenită, ca să-i ascută simţurile şi să-l ţină până dimineaţă. Chiar ar trebui să stea departe de alcool. în mintea lui se bucură deja de aroma puternică a cafelei ce-l aşteaptă în viitorul apropiat, când mireasma copleşitoare de iasomie şi vanilie îl aduce brutal în prezentul din living.

Parfumul îl ţintuieşte în loc. Cercetează spaţiul deschis, cu toate simţurile în alertă. „Cum naiba reuşeşte să facă asta", se întreabă el, „cum poate să elibereze parfumul ăsta în aer fără să facă vreun zgomot?" Scormoneşte cu privirea prin încăpere, căutând un odorizant de cameră înfipt în vreuna dintre prize, însă căutarea se dovedeşte zadarnică – toate prizele sunt goale sau conectate la veioze. Frunzele ficusului fâşâie uşor când dă ramurile la o parte, căutând vreun dispozitiv ascuns undeva, în ghiveci.

Se răsuceşte pe călcâie şi trece rapid prin living, dar o reflexie slabă îl încremeneşte în loc, străbătându-i trupul ca un fior rece şi sufocându-i inima. Acolo, în luciul ferestrei, dincolo de propria reflexie, se întrezăresc conturul unui corp înveşmântat în maioul delicat pe care-l purta pe stâncă în ziua aceea şi un cap înconjurat de acele inconfundabile bucle arămii.

— Ce vrei de la mine? strigă spre ea.

Buzele fetei se desprind una de alta, gura formează cuvinte neinteligibile, prinse în aceeaşi sticlă în care trăieşte şi ea.

— îmi pare rău. Asta vrei să auzi? Ţi-am spus că s-a terminat. De ce m- ai căutat? S-a întâmplat totul atât de repede. N-am vrut să... Fir-ar al dracului. De ce a trebuit să mă apuci aşa de mânecă?

Braţul ei se ridică apatic, iar degetele se întind aşa cum făcuseră şi cu aproape opt ani în urmă, pe stânca aceea – înainte ca el să alerge înapoi spre maşină –, când o pală de aer îi mătură ceafa. Se răsuceşte iute ca să verifice locul unde ar putea sta ea, dar e gol. Când se întoarce din nou spre fereastră, silueta a dispărut.

— Nu merit să mor pentru asta, spune el, lovind sticla cu pumnii.

am... îmi pare rău. Asta vrei să auzi?

Aruncă în jur priviri agitate, dar nu-i cale să scape de anxietatea care creşte în el. Odată ce se pun în mişcare, ochii lui

nu pot găsi un loc unde să se odihnească, înspăimântat de ce ar putea să fie sau nu încotro privește. Cu degetele înfipte în păr, simte cum frica îl gâdilă în adâncul gâtului. Se simte expus, fără un loc unde să se ascundă.

65. Steven

într-un fel sau altul, Ellie reușește să-l înnebunească. Ea trebuie să fie aia care pune în scenă scamatoria asta, pentru că alternativă e de neconceput pentru mintea lui pragmatică. *Sticla.* Apucă și mai strâns gâtul sticlei și se holbează la ea plin de oroare – dacă l-a drogat iar, strecurând ceva în bourbon sau poate otrăvindu-le pe toate? Duce nasul la gura sticlei, dar nu poate detecta niciun miros anormal și nici urme de praf sau rămășițele vreunei pastile dizolvate în lichidul chihlimbariu.

Nu prea convins, se îndreaptă spre bucătărie. Aplecat deasupra chiuvetei, își bagă două degete pe gât până când conținutul stomacului răspunde insistențelor sale împroșcând porțelanul alb, iar voma lui se amestecă cu sângele lui Ellie, înainte de a fi măturată de valul de apă țâșnind din robinet. Dintotdeauna fusese capabil să se bazeze pe el însuși, să aibă încredere în propria judecată, dar acum ea îi luase și asta. Mânia care-l încearcă față de Ellie se adâncește până când ajunge furie turbată. Un val de energie brutală îi mătură corpul, albindu-i nodurile degetelor cu care s-a încleștat de marginea blatului. Sticla de gin stă alături de el, sfidătoare și mânjită cu sânge, ca un soi de pictură tribală de război. Fie și numai faptul că există atât de aproape de el sporește furtuna dinăuntru. Mâna acționează fulgerător, cu gesturi precise – sticla spartă zace în chiuvetă. Tentacule de sânge se diluează în alcool, desfășurându-se lent pe marginea cuvei, către scurgere. Se uită la ele în timp ce gânduri roșii și negre îi explodează în minte, gânduri în care o trage pe Ellie în jos pe scări, iar lemnul lor tare îi zdrobește țeasta, șira spinării și membrele cu fiecare hop, la fiecare treaptă, până când o să-i facă praf vreun os vital.

Imaginea din fereastra bucătăriei îi arată o versiune a sa ciufulită și răvășită, care îl șochează. Spre deosebire de Ellie, el nu experimentează un haos de emoții care să-i dicteze fiecare acțiune. Pur și simplu, trebuie să-și țină mintea ocupată.

îndreptându-se spre biblioteca din living, parcurge titlurile de pe raft, tară să se oprească însă la *În Cold Blood'-[1]-,* în ciuda iubirii sale pentru proza melodioasă a lui Capote. Fiecare titlu îi încetineşte tendinţele distructive şi pulsul, până când sunt îngropate toate adânc, încă o dată, în carnea sa. Tremurul mâinii abia dacă se mai observă când se aşază pe canapea, cu un exemplar legat în piele al cărţii *For Esme – with Love and Squalor and Other Stories-[m]-.* Nimic nu se compară cu un autor american clasic care să-i ţină companie până la răsărit şi să-l ajute să preia controlul asupra intelectului său, să se ridice deasupra instinctelor primare pe care femeia asta le trezise în el. Sau poate că de vină e locul ăsta ori mai degrabă natura care se strânge tot mai tare în jurul lui.

Se întoarce şi atunci îl vede iţindu-se de sub canapea – mânerul genţii lui Ellie. în potopul de evenimente, uitase de ea. Se apleacă şi cartea îi alunecă din mână. Smuceşte de câteva ori şi geanta iese din ascunzătoarea ei. Odată cu ea, mai iese ceva. Cheile de la maşină lucesc la lumina focului, făcându-i cu ochiul. Fiindcă nu le găsise, presupusese că în tot acest timp fuseseră la ea. Ellie nu negase că le are, atunci când o confruntase pe scări, iar acum este cu adevărat prizonier aici, dar în urma propriilor acţiuni. După ce îl ademenise cu dansul ei, fusese atât de dornic, încât îşi aruncase hainele pe canapea. Cheile trebuie să-i fi căzut din buzunarul pantalonilor. Acum nu mai poate face nimic în privinţa maşinii. Dar poate face altceva.

Fără să mai întârzie o clipă, răstoarnă geanta în foc, iar conţinutul acesteia pocneşte pe buştenii arzând, înainte ca geanta să sfârşească şi ea în acelaşi mod. Foile de hârtie se îndoaie, linse de flăcări, iar cuvintele de pe ele se înnegresc. Povestea lui Ellie se dezintegrează în cenuşă, preţioasele ei dovezi se fac scrum, ca să nu le mai poată folosi vreodată împotriva lui. La vederea lor, gura i se arcuieşte într-un zâmbet.

în ceea ce-l priveşte, nu va mai rămâne aici pentru multă vreme. Curând, se va alătura civilizaţiei, cu tot cu codul ei penal şi cu telefonia mobilă perfect funcţională. Cu gândul la asta, se bate peste buzunare, însă, spre surprinderea sa, îşi dă seama că sunt goale. îşi îndeasă mâinile în ele, ca pentru a se asigura de asta.

— L-ai lăsat iar în palton?

Umerii i se încordează la auzul vocii ei, ca atunci când muşti furculiţa cu dinţii. Stă în pragul dintre living şi vestibul, cu un rânjet pe faţă şi cu telefonul lui în mână, cu braţul stâng brăzdat în cruce de argintiul benzii adezive. Uitându-se ţintă la telefon şi la încheietura subţire de deasupra lui, vede pentru prima dată indiciul care-i stătuse mereu în faţa ochilor şi care, cu toate astea, îi scăpase până acum, semnul infinitului cu buclele care nu se închid la capăt – un „W" alungit, acea autoetichetare cu iniţială răzbunării ei.

Stă în faţa lui, rebelă, dar pielea vineţie de sub ochi îi trădează epuizarea provocată de lipsa somnului şi de posibila pierdere de sânge. Cu toate astea, chipul ei tras la faţă nu-i stârneşte nicio urmă de simpatie. Dimpotrivă, o singură privire este de ajuns ca să-i provoace iar furia, să-l facă să vadă roşu în faţa ochilor. îi luase deja prea multe; n-o să-i mai ia şi asta.

— Ai face mai bine să mi-l dai înapoi, o avertizează el printre maxilarele atât de încordate, încât îi scrâşnesc dinţii.

— Sau ce?

— Ţi-am ars preţiosul jurnal şi tot ce mai aveai în geanta aia a ta.

Dezvăluirea lui nu-i clinteşte lui Ellie niciun muşchi de pe faţă.

— Crezi că am adus cu mine originalele?

Are un răspuns pentru orice. De fiecare dată când simte că, în sfârşit, poate să respire, ea îl împinge înapoi sub apă. Coşmarul n-o să se termine cât timp femeia asta este prin preajmă, pur şi simplu nu se va sfârşi. îi luase telefonul ostatic, dar nu poate să-l păstreze. O să se agaţe cu toate puterile de această parte din el.

— Dă-mi telefonul înapoi.

Cuvintele se rostogolesc ca un tunet.

— Dacă-l vrei aşa de mult, vino şi ia-l, profesore.

Felul batjocoritor în care îi azvârle titlul în ochi îl înfurie. înainte să-i poată răspunde, Ellie o rupe la fugă, dar, în loc să se repeadă spre scări, o apucă în direcţia opusă. Uşa de la intrare se dă de perete. Fără să stea pe gânduri, se repede după ea.

66. Steven

Folosind urmele pe care le lăsaseră mai devreme, Ellie

goneşte în faţa lui, spre marginea pădurii, apoi întunericul ţesut între copaci îi înghite trupul cu totul. Faptul că o pierde din vedere îi trimite în picioare un şoc electric, care-l împinge mai departe. Se luptă cu zăpada, crescând ritmul.

în sanctuarul copacilor scheletici şi al tăcerii, scârţâitul paşilor ei răsună din toate direcţiile.

— Ai renunţat deja?

Steven zâmbeşte. în sfârşit, acum apreciază şi el tupeul care o face să se trădeze. Animozitatea şi resentimentele lui se concentrează într-un singur punct, care-l propulsează înainte. O vânează în continuare. Conturul trupului ei răsare din întunecimea ce i se aşterne înainte. Prinzând viteză, aproape că a redus de tot distanţa dintre ei, când o umbră neagră se desprinde din întuneric. Coliziunea este inevitabilă şi masa aceea necunoscută îi izbeşte fluierele picioarelor, făcându-l să-şi piardă echilibrul.

— Rahat.

Cuvântul îi scapă de pe buze şi Steven se rostogoleşte în zăpadă, cu capul înainte. Se dezmeticeşte şi scuipă zăpadă, apoi scuipă sânge. Făptaşul se dovedeşte a fi un fotoliu vechi şi ponosit. Ce mama dracului caută aici, în mijlocul pădurii? împleticindu-se, loveşte cadrul putred care s-a prăbuşit deja, vărsându-şi frustrarea pe această piesă inutilă de mobilier, uitată aici să bântuie pădurile. Continuă aşa până când îşi pierde echilibrul şi cade în fund.

— Eşti terminat deja, moşule?

Ellie stă sprijinită de un copac din apropiere, la un braţ distanţă, cu un zâmbet care-i spintecă faţa şi pe care ar vrea să i-l îndepărteze cu o palmă.

Sare înapoi în picioare şi urmărirea se reia. Ellie se strecoară printre copaci până când rupe linia dreaptă şi ţâşneşte spre dreapta. Steven simte cum frigul îi înţeapă obrajii şi lacrimile îi umezesc ochii. Nu încetineşte. Vânătoarea îl înviorează, se simte mai viu şi mai concentrat decât a fost vreodată până acum.

Trec prin bariera de copaci şi întunecimea lor claustrofobică, apoi ies în spaţiul deschis al plajei. Ea aleargă în faţa lui, cu părul în vânt, spre oceanul a cărui culoare e diluată de lumină de la negru spre indigo vânăt. Soarele avansează şi asta face şi el, aproape ajungând-o, cu răzbunarea gâdilându-i vârfurile

degetelor, gata să o apuce de flamura fluturândă a părului. Să câştige meciul. Apoi ea lungeşte pasul, lăsându-l în urmă. Oxigenul îi arde pieptul, sângele i se îngreunează ca plumbul în picioare.

— îţi vrei telefonul? strigă ea întorcându-se şi alergând cu spatele.

înainte ca el să-i răspundă, Ellie aruncă telefonul ca pe o grenadă de
mână; arcul perfect pe care îl face zburând prin aer îl ţintuieşte în loc. Bufnitura puternică pe care-o scoate când este înghiţit de ocean trezeşte ceva în el. O ultimă reţinere, ultima fărâmă de umanitate de care se ancorase se face ţăndări odată cu impactul telefonului cu apa. Tocmai îi înecase ultima speranţă. N-o să se oprească din a-i lua câte ceva. Asta trebuie să înceteze.

— Nu-ţi face griji, am salvat toate mesajele şi pozele.

Un mârâit gros îi iese din piept, alimentat în totalitate de ură. Sprintează spre trupul ei zvelt, prinzând tot mai multă viteză. înainte ca ea să-i întoarcă spatele, apucă să-i vadă pe chip o frântură de spaimă. „Dacă şi când" îi ies din vocabular: o va prinde. O s-o facă să-i pară rău. Spatele ei este o ţintă făcută din oase care se vor sfărâma sub palmele şi tălpile lui. Ceea ce ştie fata aia nu va părăsi niciodată acest loc.

S-au învârtit în cerc şi conturul casei se distinge pe fondul jumătăţii de cer care aparţine încă nopţii. Pe măsură ce se apropie, un ciob de lumină se izbeşte de ferestrele livingului şi aprinde sticla, iar interiorul ei rămâne ascuns sub o strălucire atât de puternică, încât trebuie să mijească ochii. Casa îşi păstrează secretele; cărămizile şi mortarul sunt mult mai bune în privinţa discreţiei decât oamenii. Orice s-ar fi întâmplat între pereţii ei e ferit de lumea de afară, nu pare să existe cu adevărat. El va termina acolo unde ea începuse totul.

67. Steven

Apropiindu-se tot mai mult, o aude suflând greu, încercând să susţină prin efort fizic ritmul nebunesc. Steven se repede după ea pe treptele verandei, întinzând braţul, şi, pentru o clipă, vârfurile degetelor sale ating în treacăt vârful pletelor ei. Ellie intră în fugă pe uşa din faţă şi încearcă să i-o trântească în nas. O evită fără să încetinească. Sunetul stejarului masiv lovind

tocul uşii bubuie în aer, ca un foc de avertisment. Ellie se repede direct pe scări, urcând câte două trepte deodată. S-a băgat singură în colţ, parcă special pentru el.

Când fata ajunge pe palier, se repede la ea. îi îmbrăţişează picioarele şi o doboară la pământ. Bufnitura cu care cade pe covor este urmată de un geamăt, semn că s-a lovit la impactul cu duşumeaua din lemn tare de dedesubt. Se caţără peste ea şi îi simte respiraţia caldă lovindu-l în obraz. îi înfige mâna în păr, o trage cu putere în jos şi îi smulge un geamăt de durere. Tăietura de pe buză, ascunsă sub o crustă, sângerează din nou. Sub greutatea lui şi durerea pe care i-o provoacă, trupul fetei se încovoaie şi se luptă, dar fiecare zbatere eşuează. Se întinde deasupra ei, aşa cum mai făcuse de zeci de ori înainte, pe când trupul ei se mişca în acelaşi ritm cu al lui, arcuindu-se să-l întâlnească şi să nu-i mai dea drumul. în timp ce ea continuă să se zbată, Steven simte cum se întăreşte în contact cu trupul acela. Ochii ei măriţi de oroare pură îi spun că i-a simţit şi ea erecţia. în spatele ochilor acelora se află tot ceea ce ştie despre el. Ar putea să-i izbească ţeasta de podeaua tare din lemn şi să vadă cum toate acele informaţii se scurg din craniu şi îmbibă covorul.

— Dă-te de pe mine, nenorocit dement ce eşti!

Scuipă furioasă cuvintele, lovindu-l cu pumnii în piept şi săgetându-l cu privirea unei femei dezlănţuite.

— Recunoaşte, ai pierdut, strigă el.

Ellie îi dă cu pumnii în umeri, îl plesneşte peste locul dureros de pe gât, până când reuşeşte să-i înfigă unghiile în obraz, trăgând brazde adânci care ard de durere. Durerea îl face s-o plesnească peste faţă şi palma lui îi lasă o urmă roşie pe obraz. înainte ca ea să poată să riposteze, o încătuşează cu mâinile, prinzându-i încheieturile şi ţintuindu-le de podea. Fiind atât de aproape, simte mirosul de rugină de sub alcoolul în care a fost îmbibat bandajul improvizat – sângele uscat care putrezeşte, moartea ce se răspândeşte deja din rana antebraţului.

— Să te fut, nemernicule.

Vulgaritatea vorbelor îi umple gura şi împrăştie duhoare de nicotină, iar chipul i se schimonoseşte într-o mască urâtă. Insulta îi face rău lui Steven – cum a putut fi cu o persoană atât de vulgară? Fata asta a dat dovadă de multă viclenie, dar gata

cu asta. Acum vede limpede, în curând o să-i îngroape limbajul ăsta de mahala sub maldărul oaselor rupte. Tăietura de pe buza lui Ellie se deschisese iar şi sângele i se adună în colţul gurii.

A ridicat capul, apropiindu-se la câţiva centimetri de faţa lui.

— Dă-te de pe mine, nenorocit de... violator ce eşti...

— încetează.

— O să le spun tuturor cine eşti. Cum vânezi fete tinere...

— Nu m-ai auzit?

Se aşază cu coapsele de-o parte şi de alta a pieptului ei, testându-i elasticitatea coastelor. Ea răspunde la durere pufnind cu revoltă.

— Cum le îmbrobodeşti, ca să te urmeze orbeşte în dormitor. Ca...

Eliberându-i o încheietură, îi acoperă minciunile cu mâna; simte
respiraţia ei umedă în palmă, apoi dinţii fetei i se înfig în carne. Durerea imediată şi atroce îl face să-şi piardă minţile.

— Curvă.

Ca s-o înveţe cine e şeful, o loveşte cu pumnul în rană. Urletul care-i scapă din gâtlej seamănă cu ţipătul unui animal pe moarte.

Eliberată de căluş, Ellie icneşte şi apoi îşi scuipă iar veninul.

— Ca în *Flautul fermecat,* te urmează până acolo sus, pe stâncă...

— Tacă-ţi fleanca.

— Aşa cum ai făcut-o şi pe Wendy să sară de pe stâncă.

— A fost un accident!

Simte cum îl lasă inima.

— Ştiam eu. Ai fost acolo. Tu ai împins-o, nu-i aşa? Apoi ai fugit, ca un laş. Mi-ai ucis cea mai bună prietenă. Era un copil. O să le spun. O să le spun totul.

— A alunecat. A fost un accident.

Vocea lui şi-a pierdut nuanţa de încredere de sine pe care o avusese întotdeauna. Asta e opera ei. Toate astea sunt din vina ei.

— O să cumpăr un panou publicitar cât toate zilele pe nenorocitul ăla de
Madison Square Garden, ca să afle toată lumea. Imaginează-ţi

ruşinea lui taică-tău, dezonoarea totală în care va cădea fiul lui...

— Taci odată. Taci.

Batjocurile ei îi umplu urechile. Ochii ei cuprind toate secretele lui, o să le ia cu ea oriunde va merge. Şuieratul ei. O armată de şerpi cu clopoţei. Toate astea trebuie să înceteze. El trebuie să le facă să înceteze. S-o facă pe ea să înceteze. Şi bâzâitul ăsta asurzitor. O bătaie de cap care-l înnebuneşte, care-i ucide abilitatea de a gândi. Până când nu mai rămâne nimic altceva decât nevoia de-a o face să tacă. îi bubuie în urechi. îngenunchează şi o încalecă zdravăn, cu dinţii dezgoliţi, scăldat în sudoare, cu pielea în flăcări. Mâinile lui îi eliberează încheieturile şi îi cuprind liniile fine ale gâtului. Se uită la ele cum o apasă pe trahee, de parcă ar aparţine altcuiva. Nu poate da vina decât pe ea însăşi pentru propria moarte, ea îl împinge să treacă la acţiuni atât de drastice. Ea îl determină să facă toate astea.

Vede în mintea lui cum se va petrece totul. Trupul ei fără viaţă, cu pietre îndesate în buzunarele hainei, în spaţiul dintre piept şi poalele căptuşite. La fel ca primii colonişti, care aruncau vrăjitoarele peste bord, în port, ca să oprească furtunile, şi ea se va scufunda în adâncurile Atlanticului, cu părul plutind la suprafaţă, ca iarba de mare. Chipul ei alb se va estompa încet, apoi ea va dispărea cu totul din viaţa lui şi de pe faţa pământului. Va deveni o cifră din acele statistici din baza de date cu persoane dispărute, cineva care plecase la plimbare şi nu se mai întorsese niciodată. Peşti şi crabi se vor ospăta din ea, se vor înfrupta ciugulind din carnea cenuşie şi din ochii sticloşi.

Sub greutatea lui, ea se zbate şi îl zgârie pe mâini, încercând să şi le desprindă de pe gât. Implorări, rugăminţi sau insulte bolborosesc de-a valma în cavitatea gurii ei. Nu-i pasă de ele, până când prinde conturul unui cuvânt anume, prin mâzga celorlalte silabe. Unul pe care nu-l aştepta, care slăbeşte strânsoarea degetelor pe gâtul ei.

— Poliţia e pe drum, se poticneşte ea cu voce răguşită.

Se propteşte în coate, încercând să-şi domolească spasmele din piept.

— Rahat. Nu ai reţea aici.

Buzele i se mişcă din nou, dar are vocea prea spartă pentru ca Steven să audă ce spune.

— Ce? o întreabă el.

— Aparat de bruiaj.

Cu trei cuvinte, Ellie dezlănţuie un cutremur care-i sfâşie toate speranţele că această ridicolă cursă era aproape de sfârşit. Mâinile lui îi abandonează gâtul şi i se înfig în păr.

— Când...

— I-am sunat înainte să fug din casă, tuşeşte ea cuvintele, în timp ce se chinuie să tragă adânc aer în piept.

— Mincinoaso, îi strigă el apucând-o iar de gât şi sufocând-o, dar nu cu aceeaşi convingere.

— Dacă mă omori acum, n-o să ai timp să-mi ascunzi cadavrul. O să fii un criminal.

Această bolborositǎ sentinţă la moarte, dată de Ellie, încearcă să treacă de laţul degetelor sale. Minte. Sunt minciunile disperate ale unei fete disperate. Trebuie să fie o minciună. Este o manevră prin care să-l sperie şi să-l facă să-i dea drumul. O să-şi ia viaţa înapoi, o s-o smulgă din mâinile ei reci, moarte. Minte. Trebuie să fie o minciună. Ca o vrăjitoare, Ellie pare să-i citească gândurile şi îl săgetează cu o privire oţelită. Ochii injectaţi cu firicele de sânge par să fie ai unui demon, irişii sunt complet verzi, tară niciun strop de albastru.

— Tic, tac, profesore... Cum o să meargă treaba?

Chipul ei nu-i dezvăluie nimic.

— Sunt gata să mor.

Cu aceste cuvinte, dă capul pe spate, oferindu-i gâtul, lăsând braţele să-i atârne de-o parte şi de alta a corpului. Viaţa ei e chiar acolo, la dispoziţia lui, ca s-o secere.

Oare o crede? Ar trebui s-o creadă? Restul vieţii lui şi reputaţia lui atârnă de asta. Oare tocmai a auzit ţiuitul îndepărtat al unei sirene sau frica îi joacă feste? Se apleacă în faţă, cartilajul moale de sub mâinile lui e atât de uşor de frânt. Vântul şuieră şi zgomotul lui se încovoaie din nou în vaierul unei sirene. Mai ascuţită. Mai apropiată.

O vede pe Ellie cu sângele curgându-i pe bărbie din buza spintecată.

Vede chipul tatălui său.

O vede pe Wendy stând pe stânca aceea, întinzând mâna spre el.

Ştie. Ştie ce trebuie făcut.

68. Ellie

Casa o să le spună ce s-a întâmplat. Aici, fiecare lucru spune o poveste. Adevărul te va elibera, se spune.

E greşit.

începe cu bătaia tăcută de inimă a unor lumini albastre pulsând prin ferestre, apoi lumea de afară dă năvală peste tot, cu tropăieli şi bubuituri înfundate. Prin uşa deschisă, frigul se furişează înăuntru şi o apucă în sus, pe scări, ca un vecin băgăcios. Casa se cutremură şi revine la viaţă.

Vocile se răspândesc în măruntaiele ei, sfărâmând şi mai mult tăcerea. Treptat, câteva cuvinte se desprind din haosul de zgomote – *victimă, inconştientă, Iisuse Hristoase.* Aparţin unui poliţist cu mustaţă *ă la* Burt Reynolds. Pe insigna strălucitoare scrie Adjunct Wilcox – litere negre gravate în alamă, cu „0”-ul scrijelit aproape ca un al doilea „C”. Are privirea doldora de întrebări, în încercarea de a înţelege ce s-a petrecut aici. Miroase a cafea şi în perii mustăţii îi atârnă un tiv de spumă. Dinţii galbeni, care au mare nevoie de un detartraj, se iţesc printre buzele crăpate.

Aşa am supravieţuit. Concentrându-mă la detalii.

Cu bărbia în palmă, încearcă să priceapă o scenă rareori întâlnită în această parte liniştită a ţinutului. Un accident de maşină, poate, sau o betegeală la tăiat de lemne. Dar asta? Aşa ceva doar animalele îşi fac unul altuia – şi asta în adâncurile pădurii, nu într-o casă elegantă. Lucrurile petrecute aici au împrăştiat pe covor şi pereţi pete de sânge şi miasmă de măruntaie. Urmează şi alte cuvinte *-plecaţi, spital* dar lipsesc în continuare prea mulţi conectori ca să se formeze propoziţii şi toate astea să capete un sens. Simt cum mi se aşază pe umeri greutatea unei pături şi căldura lânii care mă zgârie un pic. Când mă mişc, revine la viaţă duhoarea din pliurile pielii, din spintecătura de la braţ. Cuvintele mi se înţepenesc în gât ca sârma ghimpată. Dar ei nu au nevoie de cuvintele mele. Casa le va spune ce s-a întâmplat.

Mă ridic în picioare şi, cu ajutorul adjunctului Wilcox, încerc să cobor scara. „Atenţie la trepte”, spune el. „Atenţie la trepte”. Pe a treia treaptă zace aruncat un pandantiv în formă de inimă, atârnat pe un lanţ rupt. Un dar pentru o fată care nu mai există. Unul dintre colegii lui Wilcox îl ridică şi îi dă drumul într-o

punguţă din plastic, unde talismanul acesta romantic se transformă într-un indiciu ca toate celelalte, despre evenimentele îngrozitoare care s-au petrecut aici. Odată sigilată, punguţa li se alătură celorlalte, pline în cea mai mare parte, se pare, cu haine sfâşiate; una dintre ele conţine cioburile unei căni. Un alt detaliu al violenţei lui Steven împotriva mea.

La primul etaj sunt şi mai mulţi poliţişti care se foiesc de colo până colo, şi mai multe priviri întrebătoare, şi mai mult haos. O explozie de bliţuri; bâzâitul continuu al paraziţilor de la staţiile radio ale poliţiei; plesnetul mănuşilor din latex. Aici, jos, mirosul e şi mai îngrozitor. Duhoare de rugină amestecată cu un miros acru, aproape sulfuros. Am un reflex de vomă, dar nu mi-a mai rămas nimic în stomac. Pe tocurile uşilor şi pe ziduri sunt dâre de sânge; blatul de la bucătărie e mânjit tot – o poveste care întinează mortarul şi lemnul, scrisă în stropi împroşcaţi, pentru a fi descifrată. Peste tot sunt vestigiile furiei lui Steven împotriva mea.

Casa le va spune ce s-a întâmplat.

în camera de zi, scaunul cu rotile zace răsturnat pe-o parte, acolo unde Steven m-a legat ca să afle ceea ce ştiu, în timp ce resturile carbonizate ale genţii mele mocnesc în şemineu.

Mergând înaintea mea, adjunctul Wilcox mă grăbeşte spre gura căscată a uşii de la intrare. în spatele nostru, pereţii şi tavanul înalt al vestibulului etalează funia pe care Steven avea s-o folosească pentru a mă ucide, odată ce şi-a dat seama că ştiam prea multe.

Ies afară şi simt cum mă înţeapă muşcătura ascuţită a aerului îngheţat; îmi strâng pătura mai tare în jurul umerilor. Razele soarelui punctează orizontul cu pete galbene şi portocalii, arătând calea spre o nouă zi, care ar fi putut să nu mai existe niciodată. De pe cer au dispărut norii grei, întunecaţi; albastrul a cucerit din nou văzduhul, unde pescăruşii ţipă la intruşii ce tulbură pacea şi liniştea falezei.

Zăpada din faţa casei este brăzdată de o urmă de sânge; la capătul ei, o mână înmănuşată extrage, din mormântul lui îngheţat, cuţitul cu care m-a atacat Steven, după ce am reuşit să scap. în depărtare, uşile duble ale garajului sunt larg deschise; un alt poliţist, aşezat pe vine, cercetează tăieturile adânci din cauciucul din faţă – încercările disperate ale lui Steven de a mă

ţine captivă, aşa încât să nu pot fugi ca să cer ajutor.

Fiecare lucru de aici spune o poveste.

Printre maşinile de poliţie aşteaptă şi o ambulanţă, în spatele conturului ei masiv şi al luminilor pâlpâitoare, pădurea a încetat să mai fie o prezenţă ameninţătoare; copacii s-au descâlcit din întuneric. Totul arată diferit la lumina zilei. însă, chiar dacă acum zăpada sclipeşte de frumuseţe, sub ea pământul este în continuare mort.

Doi paramedici sar din spatele ambulanţei şi mă ajută să urc. Confortul oferit de pătura cea grea este înlocuit acum de plutirea uşoară a foliei protectoare. Aerul dinăuntru este îmbâcsit de mirosul amoniacului folosit pentru a îndepărta de pe suprafeţele strălucitoare urmele rănilor şi ale morţii. Salteaua subţire de pe targa metalică scârţâie sub mine la fiecare mişcare. Mă privesc cu toţii şi tot ce văd este ce mi-a făcut Steven.

— încotro, băieţi? întreabă ajutorul de şerif.

— La Spitalul General „îndurarea", îi răspunde medicul cu părul strâns la ceafa, într-o coadă blondă. Pare prea tânăr ca să fie responsabil de viaţa cuiva.

După ce uşile ambulanţei se închid cu o bufnitură, în aer rămâne plutind un cuvânt, înţepător ca mirosul de sulf al gămăliei de chibrit arse, un cuvânt care nu-şi găseşte locul aici.

îndurare.

69. Ellie

Mintea mi se tulbură mai întâi de la vâjâitul motoarelor, atât de minunat de binevenite, încât aproape că izbucnesc în lacrimi. Apoi, la ceva timp după sosire, haosul zgomotelor din spital şi mirosul puternic al dezinfectantelor mă trezesc complet; gândurile îmi umplu iar capul şi odată cu ele vine şi restul civilizaţiei – un balet fără coregrafie, executat de oamenii care acoperă spaţiul din jurul meu. Două zile au fost îndeajuns ca să uit câtă gălăgie pot face oamenii.

Mă dezbracă două asistente care-mi împăturesc cu grijă hainele şi le bagă într-o pungă, sub supravegherea adjunctului Wilcox. Netulburat de atâta piele la vedere, acoperită doar de

lenjeria intimă, el îmi fotografiază trupul, fiecare pată de roşu-violet, tăietura care-mi crestează buza de jos, rana din braţ. Ridică din sprâncene şi masca de impasibilitate alunecă încet când vede bucata de hârtie iţindu-se într-o parte, din cupa sutienului. Scot poza, caldă de la contactul cu pielea, şi o despăturesc cu grijă, fiindcă îndoitura adâncă ce trece chiar prin mijloc ameninţă să mă separe pentru totdeauna de Wendy. Poliţistul cercetează imaginea a doua adolescente, zâmbetele largi de pe chipul lor şi felul cum stau îmbrăţişate – dovada unei relaţii strânse, captată pentru totdeauna de substanţe chimice pe hârtie fotosensibilă.

— Pot s-o păstrez? Vă rog?

îmi citeşte pe faţă că nu e doar un flecuşteţ, ci o stâncă de care se ancorează sănătatea mea mintală, şi încuviinţează dând din cap. Fotografia se cuibăreşte înapoi la pieptul meu şi reluăm catalogarea rănilor de pe corp. îmi cere să aplec capul şi să-mi ţin părul, îndreptând aparatul foto spre gâtul meu. Expresia i se schimbă din nou când vede urmele violet de degete înconjurându-1; pare că mintea lui împleteşte un fir ce conectează o rană de alta, până când apare ţesătura unei poveşti. Oare pentru el mai sunt în continuare o persoană în sine sau sunt suma rănilor mele? în continuare, râcâie ceva de sub unghii şi depune în punguţe de plastic ce-o fi reuşit să scoată de acolo.

Când termină, mă strecor în pijamaua de spital ţinută de una dintre asistente, o doamnă în vârstă cu buclele prinse în agrafe şi un ecuson jerpelit atârnat în piept, care o identifică drept „Asistenta Chandlers" în poză are părul mai scurt şi expresia de pe faţa ei surprinde tensiunea primei zile la serviciu.

Adjunctul Wilcox depozitează mostrele colectate de la mine într-o cutie de protecţie.

— Vrei să sunăm pe cineva să-i spunem de tine?

Mintea îmi zboară direct la Connor. Orele pe care le-a petrecut ascultându-mă peste milkshake-uri şi cartofi prăjiţi, când veneam în vizită, pe la nouăsprezece ani, dar şi după aceea, când m-am mutat în oraş ca să mă înscriu la Universitatea din New York. Connor, pe care nu l-am sunat încă înapoi după ce mi-a lăsat mesajul acela, acum trei zile. *Hei, vară-mea, fii atentă, eu şi Joao am vorbit să mergem în Vermont*

cu nişte prieteni, în weekend. Ai chef să vii şi tu? Dacă vrei, poţi să-l aduci şi pe misteriosul ăla despre care nu ştiu nimic! Oricum, sună-mă. înţelegătorul Connor, care trăieşte alături de iubitul lui în apartamentul lor din Brooklyn, împărţindu- şi viaţa între jobul lui de la editură, turele cu bicicleta în jurul Prospect Park şi petrecerile cu prietenii, pe terasele de pe acoperiş decorate cu şiraguri de luminiţe. Când am ajuns prima dată în oraş, m-a aşteptat pe aeroportul La Guardia, chiar dacă nu i-o cerusem – *Comitetul de primire, a* spus el luându-mi bagajul din mână şi oferindu-mi un covrig. *Care-i treaba asta cu tine şi mâncarea?,* am râs eu. Fie şi doar amintirea lui este suficientă ca să- mi topească stratul profund de gheaţă din măduva spinării. Acel strat îngheţat mă ţine amorţită şi tot el mă ţine laoltă. Dacă îl sun acum, o să lase baltă orice şi o să ajungă aici în câteva ore. Va fi aici pentru mine, indiferent de ce voi avea nevoie. Dar el nu ştie de Ellie. Şi acum Ellie e tot ce contează.

— Nu, n-am pe nimeni, îi răspund.

Perspectiva mi se schimbă – de la linoleumul jerpelit, privirea se mută la casetele pătate de pe tavanul fals. Adjunctul Wilcox a plecat, nu mai este în salon, poate nici în spital. Simt în mine răceala dilatatorului vaginal. Sapă adânc, căutând dovezi ale prezenţei sale. Numele lui îmi stă înţepenit în adâncul gâtului şi al minţii; nu-l pot rosti nici măcar în intimitatea propriului creier – greutatea lui ar putea, pur şi simplu, să mă doboare. Dilatatorul se adânceşte şi mai mult şi muşcă din mine, dar mă încearcă şi o altă durere – muchia tare a mesei din sufragerie zgâriindu-mi diafragma, în timp ce el îmi ridică rochia. Mă agăţ cu degetele de salteaua subţire şi rup cu palmele hârtia de protecţie de deasupra. îmi doresc să-i fi cerut asistentei Chandlers să rămână, atunci când s-a oferit să stea cu mine.

— îmi pare rău, n-o să dureze mult, aud o voce tară trup oferind un răspuns pavlovian încordării din trupul meu.

Mă întreb de câte ori a spus cuvintele astea unei femei întinse aici, câte perechi de ochi n-au fixat exact aceleaşi casete din tavan, cea din stânga este uşor ciobită în colţ, câte mâini trebuie să fi rupt hârtia de protecţie în timp ce şrapnelele memoriei sfâşiau creierii, în timp ce mintea încerca să ignore bucăţile de

metal îndesate în vagin, încă o intruziune nedorită, dar necesară. încă o suferinţă prin care trebuie să treci, sperând că, de cealaltă parte, aşteaptă dreptatea.

Dilatatorul intră şi mai mult în mine şi o lacrimă dispare printre firele de păr de pe tâmplă.

Seringa sclipeşte sub lumina artificială. Cu o mică ciupitură, acul dispare sub pielea de pe mână.

— Ce e asta? întreb răguşită.

Cuvintele îmi ard gâtul dureros.

— Ceva care să te ajute cu degerăturile.

Stând pe marginea mesei de consultaţie, mă concentrez la afişele despre vaccinarea antigripală şi la simptomele de zona zoster lipite pe perete. Orice, numai să-mi ţin mintea ancorată în prezent. Orice, numai să nu fiu trasă înapoi, în trecut. Un frison îmi scutură corpul, lăsându-mi braţele acoperite de piele de găină.

— Biata copilă, spune cu accent sudist asistenta Chandlers, apoi dispare în spatele perdelei trase în jurul meu, ca o iluzie a intimităţii acestui loc în raport cu restul secţiei.

Presupun că e suficient de în vârstă faţă de mine pentru ca în ochii ei să fiu doar un copil. Din spatele ţesăturii albastre strânse ca o armonică, spionez conversaţii fantomatice, reobişnuindu-mă cu agitaţia vieţii.

Când se întoarce, asistenta aduce un scaun cu rotile pe care se află împăturite un halat şi o pereche de şosete din lână. La vederea lor, inima mea îşi accelerează ritmul.

— Te-ai albit ca varul. Probabil că ai îngheţat de tot. Uite aici.

Se agită împrejurul meu trăgându-mi şosetele pe picioare, ajutându-mă să bag mâinile în mânecile halatului. în tot acest timp rămân cu privirea aţintită asupra scaunului cu rotile, o prezenţă copleşitoare aflată în centrul acestui spaţiu, acuzându-mă în tăcere, un secret pe care nu-l ştim decât noi, chiar dacă realizez că acesta nu este scaunul din casă.

Odată ce a terminat cu îmbrăcatul, aduce scaunul mai aproape.

— Soră Chandlers...

Mă opresc, încercând să trag aer în piept.

— Te rog, spune-mi Shelley.

Are vocea caldă ca o zi însorită de pe strada Bourbon. Apropierea de ea mă încălzeşte, mă ajută să mă simt ca o fiinţă umană, nu doar ca o carcasă.

— Pot să merg pe jos?

— îmi pare rău, drăguţo, este politica spitalului, nu te putem lăsa să mergi pe jos până nu suntem siguri că n-ai suferit vreo contuzie. Ia-o şi tu aşa: ai primit şofer privat.

îmi zâmbeşte şi încerc să-i întorc zâmbetul, dar simt falsitatea gestului meu.

Prima oprire ne duce într-un mic cubicul, unde un medic tânăr, cu un puf de culoarea piersicii şi cu pistrui pe obraji, îmi curăţă şi îmi coase rana. Fiecare nou chip pe care îl văd se adună ca o mărgică pe un fir care mă îndepărtează şi mai mult de casă. Douăsprezece copci mai târziu, Shelley mă conduce spre următoarea întâlnire, la secţia de radiologie, unde verifică să nu fi suferit ceva denumit edem pulmonar, apoi altă radiografie, de data asta la gât, ca să evalueze daunele făcute ţesutului moale.

O doctoriţă expune fantoma mea prinsă pe filmul radiografiei, iluminând negativul trapului meu, ca şi când întunericul pădurii din ultimele două zile mi-ar fi întinat măruntaiele cu tonuri de gri şi de negru. Se uită intens la cochilia scobită a oaselor, fixându-le de parcă ar vrea să descifreze un limbaj secret, să traducă semnificaţia liniilor şi a curbelor. Mă întreb cât de mult din istoria mea recentă poate citi acolo.

— Totul pare în regulă aici.

îmi zâmbeşte de parcă aş fi câştigat vreun concurs.

— Nu sunt fracturi de coloană, nici de hioid. Doar inflamaţii şi vânătăi.

Nu mă simt la fel de încrezătoare ca ea; există nişte fracturi pe care
echipamentele medicale nu le pot observa.

Sunt aşezată iar în scaunul cu rotile şi dusă spre următoarea oprire din acest circuit, la următoarea baterie de teste. Mă aşez cu spatele drept şi simt cum frica îmi alunecă pe şira spinării. Nu îndrăznesc să mă întorc, de teamă să nu-l văd împingând scaunul cu rotile. în hol, trecem pe lângă adjunctul Wilcox, care soarbe dintr-o cană de cafea aburindă, iar prezenţa lui mă ia prin surprindere. Credeam că s-a întors la secţie sau poate chiar

acasă.

— Unde mergeţi acum? o întreabă el pe Shelley.

— O duc la RMN.

Se opreşte chiar lângă scaunul din plastic unde şi-a stabilit reşedinţa adjunctul. Pare inconfortabil. Cu toate acestea, aş schimba bucuroasă locul cu el.

— Capul meu e foarte bine, le spun cu voce răguşită.

Pe mine gâtul mă doare ca naiba, nu capul.

— Ai fost dată cu capul de podea, drăguţo. Trebuie să ne asigurăm că n- ai nicio contuzie sau TCC.

Tărăgănarea ei sudistă se simte mai ales în cuvântul „drăguţo".

— TCC?

— Traumatism cranio-cerebral.

îmi zâmbeşte.

— Nu e cazul să-ţi faci griji, este un control de rutină. Doar de rutină.

— Doamnelor, o să dureze mult? întreabă adjunctul înainte de a lua o gură de cafea din paharul din polistiren.

Nu ştiam că se mai fabrică aşa ceva – în oraş totul este făcut din carton.

— Uită-te la ea, Joe, e stoarsă de puteri. Trebuie să se odihnească după toate astea.

El deschide gura să spună ceva, dar asistenta n-a terminat.

— Declaraţia ta poate să mai aştepte. O să te sun în momentul în care se trezeşte, după ce trage un pui de somn.

Aparatul pentru RMN presupune un spaţiu strâmt, un coşciug din plastic în care mi se spune să stau nemişcată – ca şi cum m-aş preface că am murit. Camera pustie şi bâzâitul pe tonuri joase al aparatului îmi forţează mintea să hoinărească, să se gândească la alte spaţii închise, la lucruri moarte, până când un gând îmi îngheaţă sângele în vine. El o fi aici? Oare stă întins în propriul spaţiu strâmt, undeva în subsolul clădirii? Mă întreb câte straturi de tencuială şi beton ne separă şi cât de uşor ar fi fost ca eu să ajung la cel mai de jos nivel al acestui spital.

— Te rog, trebuie să stai nemişcată, îmi aminteşte o voce tară trup.

Tonul nu e de reproş, ci doar practic, cu o nuanţă uşor metalică.

Cum aş putea să le explic că statul ăsta pe spate, tară să mă mişc, nu face decât să-mi reamintească, de fapt, cât de aproape am fost de nemişcarea definitivă; că greutatea din piept, plămânii şi gâtul care mă ard sunt mementouri necesare ale existenţei mele? După aceea, parcată în scaunul meu, aştept ca un alt doctor să vină şi să mă informeze cu ultimele date despre anatomia mea.

— Totul e bine, confirmă el cu entuziasmul antrenorului care te aşteaptă la capătul unui epuizant decatlon de analize medicale. N-ai contuzii, dar vrem să te ţinem sub observaţie, măcar peste noapte.

De data asta nu mai pun întrebări, pur şi simplu le accept decizia, tară să-mi dau seama în ce va consta această observaţie sau cum va fi făcută, dar resemnată în privinţa a orice-ar urma după aceea. Shelley preia din nou comanda scaunului cu rotile, împingându-mă spre următoarea întâlnire. Un loc unde lipesc electrozi pe mine, îmi întind gel rece pe piele, mă conectează la o maşină; poate că dincolo de geam or fi unu-doi medici ce monitorizează liniile zimţate şi piuiturile aparatelor care traduc ceea ce se întâmplă în mine, transformându-mă în şiruri mâzgălite de date.

— Aceasta este sala de observaţie? o întreb pe Shelley în timp ce mă conduce într-un salon obişnuit de spital.

— Bineînţeles, drăguţo. La ce te aşteptai, că o să te punem în mijlocul unei încăperi, înconjurată de studenţi la medicină?

Râde şi mă ajută să mă ridic din scaun, apoi să mă aşez în pat. Rămân tăcută, fiindcă nu vreau să recunosc cum a imaginat epuizatul meu creier un scenariu chiar mai elaborat decât cel prezentat de ea.

Odată întinsă în pat, asistenta mă înveleşte.

— Acum o să te odihneşti. Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să apeşi butonul soneriei, altminteri o să trecem noi la câteva ore, să vedem ce mai faci.

înainte de a pleca îmi aşază în palmă două pilule ovale.

— Ce-s astea? o întreb.

— Ceva care să te ajute cu durerea. Dă-le pe gât, adaugă ea, întinzându- mi un pahar cu apă.

Primesc bucuroasă orice uitare, fie ea şi indusă chimic, chiar

dacă drumul spre un Shangri-La medical presupune să iau o înghiţitură de apă care îmi trece prin trahee ca un ghem de sârmă ghimpată, provocându-mi tuse şi o criză de expectoraţii.

— Eşti sigură că nu putem anunţa pe nimeni în legătură cu tine? mă întreabă asistenta Chandlers, oprindu-se în prag.

îi zâmbesc şi scutur din cap.

— Nu, e în regulă, sor... Shelley.

— Bine, atunci. Somn uşor, drăguţo.

— Shelley?

— Da?

— Vrei să laşi lumina aprinsă, te rog?

Nu mă întreabă de ce, doar ia degetul de pe comutator.

— Dacă ai nevoie de mine, apasă butonul soneriei, îmi spune ea din nou, apoi iese şi închide uşa.

Mă zgribulesc ghemuită în cearşaful din bumbac, până când dispar cu totul în el. Sub căldura păturii grele şi sub mirosul proaspăt de detergent de rufe, simt cum medicamentele încep să-şi facă efectul. Mintea mă duce înapoi în casa aceea şi îmi înfloreşte în minte gândul de a o vizita din nou – după ce toate acestea se vor sfârşi. Acum sunt parte din ea. Sângele meu trăieşte în ţevile ei, s-a scurs prin ţesătura covorului şi a pătat lemnul de dedesubt, legat pentru totdeauna de clădire. O prezenţă fantomatică pe care niciunul dintre viitorii oaspeţi ce vor locui între zidurile ei n-o va şti. Agăţându-mă de ideea aceasta, mă dizolv în neant, pe când adrenalina se topeşte şi dispare.

70. Verity

Stau în pat, proptită cu perne, în timp ce adjunctul Wilcox s-a aşezat pe un fotoliu de spital care arată oricum, numai confortabil nu. Se leagănă pe muchia tare, din lemn, îngrijorat că, dacă se lasă pe spate, o să i se scufunde dosul în nisipurile mişcătoare ale pernei moi de dedesubt. în spatele lui, un poliţist tânăr îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Se uită amândoi la degetele mele care împăturesc şi apasă hârtia, creând forme acolo unde, înainte, nu era nimic. îmi amintesc fiecare mişcare, chiar dacă n-am mai încercat modelul ăsta de ani buni.

Aceşti doi bărbaţi în uniformă mă privesc, iar eu văd,

reflectată pe chipurile lor, victima care sunt, observ lucrul ăsta în mila care le încearcă buzele, dar mai observ şi altceva, întrebarea scrisă în liniile care le brăzdează frunţile, cea la care n-ar trebui să se gândească, dar nu se pot abţine să n-o facă – ce a făcut de l-a provocat?

— îmi pare rău că nu avem o poliţistă, îmi explică adjunctul Wilcox.

între noi persistă aroma puternică de brad şi mirosul tipic de spital, clor
sau oameni bătrâni.

— Eşti bine?

Nu-mi dau seama dacă este o întrebare generală despre sănătatea mea, startul oficial al interviului nostru sau dacă se referă la noua lungime a părului meu.

După ce am ieşit din ultima repriză de somn agitat, am făcut o plimbare chinuită până la baie. Sub lumina galbenă, pâlpâitoare, m-am zărit în oglindă, o fată cu cearcăne negre sub ochi, cu buza spartă, purtând colierul vineţiu al urmelor degetelor lui pe beregata mea, o faţă sfrijită încadrată de şuviţe şleampete de păr, care-mi cădeau pe piept.

Shelley mi-a adus foarfecă pe care am cerut-o. La început s-a cam codit – mi-a luat câteva secunde ca să înţeleg de ce. I-am spus că poate să stea să se uite, dacă aşa se simte mai împăcată. Şi a stat.

— Vrei să o fac eu, drăguţo?

Am scuturat din cap.

Una câte una, am apucat şuviţele între degete şi le-am tăiat chiar deasupra umerilor, simţind cum greutatea se prăbuşeşte la pământ şi se adună pe podea, în jurul meu. Am repus în drepturi bretonul bont din adolescenţă, reluându-mi de acolo viaţa întreruptă în perioada de care am avut nevoie ca s-o răzbun pe Wendy. Odată terminată treaba, m-am uitat ţintă la noua „eu” din oglindă, până când ea a devenit iar eu, cea dinainte – cu Vee cea adormită sub piele, acum agitându-se, strecurându-se în mănuşile mâinilor mele, întinzând degetele încârligate, umflându-mi plămânii, reobişnuindu-se cu trupul ei. Am ieşit din baie şi Ellie din oglindă; reflexia cuiva în a cărei piele a trebuit să fiu pentru o vreme şi de care nu mai aveam nevoie acum.

însă mă înşelam.

înainte ca adjunctul Wilcox să mai poată rosti vreun cuvânt, o uşoară bătaie în uşă tulbură liniştea. Shelley intră cu două căni cu cafea. Aşază una pe noptieră şi pe cealaltă i-o dă adjunctului.

— Mulţumesc, Shelley. Eşti cea mai grozavă.

îi zâmbeşte şi, drept răspuns, ea îşi dă ochii peste cap, apoi îi întoarce zâmbetul. Momentul lor discret de intimitate mă face să-mi plec privirea, simţind că am intrat într-un spaţiu privat. Luând complimentul cu ea, Shelley iese din salon lăsând în urmă o tăcere nouă, care se aşază la piciorul patului meu, de parcă eu şi poliţiştii am avea nevoie de un soi de interpret. Las din mână origami-ul, ca să-mi iau cafeaua. Strâng cana în palme şi porţelanul fierbinte îmi arde vârfurile degetelor cât timp îmi adun curajul să răspund întrebărilor pe care mi le pregăteşte poliţistul. Mintea îmi hoinăreşte înapoi spre ultimele două zile, spre dimineaţa acestei zile, spre amănuntele care populează povestea.

— Ai dormit bine? întreabă Wilcox în încercarea de a face un pic de conversaţie.

îmi zâmbeşte, ca să mă asigure că totul o să fie în regulă. O să mă ghideze el pe acest drum spre recuperare şi o să mă ţină de mână când o să mă împiedic de un moment sau de un amănunt dureros, o să stea alături de mine când propriile vorbe mă vor trăda, îmi va da tot timpul de care o să am nevoie ca să mă adun şi să pot continua. în ochii lui văd cum arăt – o fată fragilă care a trecut prin acest calvar îngrozitor, din care n-a reuşit să scape nevătămată.

îl mint, încuviinţând din cap. în ciuda medicamentelor, abia dacă am aţipit. De fiecare dată când mintea îmi plonja în tăcerea profundă a somnului, mă aducea la suprafaţă acelaşi şi acelaşi sunet – nu era cel pentru care mă pregătisem, nici vorbă de plesnetul funiei, nici de tensiunea provocată în ea de greutatea unui corp. în schimb, am auzit un pârâit de oase, ecoul din după-amiaza în care am dat peste pescăruşul captiv pe plajă, doar că sunetul era amplificat, era trosnetul unui trup contorsionat într-un unghi imposibil din cauza şocului provocat de căderea pe plăcile de marmură aflate la patru metri şi jumătate dedesubt. Chiar dacă, spre sfârşit, tot a trebuit să-şi recapete un pic controlul pierdut, evitând funia pe care i-o pregătisem, alegându-şi astfel singur moartea. De fiecare dată când închid

ochii, zgomotul acela îmi răsună în minte la fel de limpede şi de ascuţit ca prima dată când l-am auzit, seara trecută.

Mi-am amintit cum acolo, în casă, avusesem o revelaţie. *Se terminase.* De tot. Am expirat până la capăt, în timp ce aerul îmi părăsea plămânii, arzându-mi gâtul, mi-am dat seama că ţinusem multă vreme în mine acea respiraţie, din ziua în care, în Biblioteca Publică din New York, degetele lui dispăruseră sub pliurile fustei de uniformă şcolară. Am scos-o din mine pe toată. Tensiunea tasată bine înăuntrul meu în ultimele câteva zile a ieşit la suprafaţă în jet puternic. Mi s-a prelins pe faţă şi mi-a udat gulerul puloverului. M-am ghemuit cât mai mică lângă perete, cu braţele încolăcite peste piept, strâns de tot, cu vârfurile degetelor lipite de spate, în ciuda durerii din braţe. Am dispărut în propria îmbrăţişare, chiar dacă tânjeam după alte braţe. Sentimente şi dureri au curs afară în suspine grele, care m- au curăţat, care au măturat tot întunericul, l-au împins afară. Când m-a găsit adjunctul Wilcox, a aşteptat până când lacrimile s-au oprit şi trupul a încetat să mai tremure, apoi mi-a spus că era în regulă, că totul va fi în regulă. Voiam să-i spun că ştiam şi eu asta, dar n-am reuşit.

— Domnişoară... domnişoară Masterson, sunteţi bine?

Întrebarea adjunctului Wilcox şi uşoara nuanţă de panică din vocea lui m-au adus înapoi în prezent. Fundul îi plutea deasupra pernei fotoliului, în timp ce mai tânărul său coleg se holba la mine cu o privire de animal dezorientat.

Vreau să-i spun că noaptea trecută m-a vizitat Steven, că a stat lângă fotoliul pe care stătea el chiar acum. Soarele se strecura printre lamelele jaluzelelor, lăsând striaţii de lumină care duceau de la patul meu la el. Cineva stinsese lumina când nu fusesem atentă. M-am uitat ţintă la el, dar ritmul inimii a rămas constant. Cărăm după noi propriile fantome, aşa că şi el avea să-mi apară în faţă, la un moment dat. Cu braţele încrucişate, m-a privit cu ochii adânciţi în orbite, cu capul aplecat pe-o parte, până când mi- am dat seama că gâtul lui îndoit şi capul înclinat erau rezultatul coloanei rupte, al cărei capăt împungea pielea în lateral. Nu m-a speriat. Era la fel ca Ellie, o fantomă a trecutului meu, de la care trebuia să-mi iau la revedere. Era vinovat. Nu avea nicio importanţă dacă, în ziua

aceea, pe Wendy au împins-o de pe stânca de la Cypress Point vorbele sau mâinile lui. Era pe deplin responsabil şi într-un caz, şi-n altul.

Dau din cap spre adjunct, în semn că se poate aşeza la loc. îmi şterg lacrimile cu dosul palmei şi îmi arcuiesc buzele într-un zâmbet – dovada că sunt bine –, apoi iau o înghiţitură de cafea.

— Domnişoară Masterson?

— Vă rog, spuneţi-mi Ellie.

încă am nevoie de ea. Pentru că, după ce-am lăsat-o pe Ellie pe podeaua de la baie, m-am aşezat din nou în pat şi am sorbit dintr-un pahar cu apă. Mintea mi-a hoinărit dincolo de zidurile spitalului, în oraşul unde apartamentul meu aşteaptă să fie golit, spre telefonul pe care o să-l dau la secretariatul universităţii, ca să explic situaţia şi motivul pentru care trebuie să abandonez studiile, ca să-mi iau timp să-mi revin. M-am întrebat câte ziare vor relata moartea lui Steven Harding, fiul celebrului autor şi profesor Stewart Harding, precum şi abuzul sistematic pe care l-a practicat în cea mai mare parte a carierei sale didactice. Când adevărul va fi, în sfârşit, scos la iveală, se vor revolta şi ele. în mintea mea, toate au chipul şi numele ei – Wendy –, o armată de Fete Rătăcite, care au reuşit să scape cu vieţile distruse, e drept, dar măcar în viaţă, ca să-şi spună în sfârşit poveştile, fiecare dintre ele încă un strat care să-l îngroape şi mai mult pe Steven.

Gândul îmi împrăştie în trup o căldură necunoscută. Şi atunci le aud, nişte voci alunecând prin uşa deschisă, conversaţii de fundal, până când nişte cuvinte mult prea familiare străpung visarea mea cu ochii deschişi.

— Oribil, absolut oribil. Abia împlinise cincisprezece ani. îţi vine să crezi una ca asta? Ar fi trebuit s-o vezi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu poate să-şi amintească. Intoxicată, posibil drogată. Aşteptăm analizele de sânge. După ce au terminat cu ea, au abandonat-o pe peluza din faţă.

— Dumnezeule mare!

în mintea mea, asistenta şi-a făcut cruce în scurta pauză care a urmat.

Steven nu mai este, dar nu s-a schimbat nimic. *Ei* sunt încă în preajmă, aşteptând să-şi înfigă ghearele în fete tinere,

smulgându-le din copilărie, dându-le deoparte când *termină ei* şi scăpând cu faţa curată din asta.

Ellie nu a terminat treaba.

— Sunt gata, îi spun poliţistului cu o şoaptă răguşită; ritmul şi tonul vocii mele sunt încă fracturate de inflamaţia coardelor vocale.

— Poate ar trebui să-ţi luăm o declaraţie scrisă. Ce zici, Joe?

Este prima dată când îl aud vorbind pe poliţistul mai tânăr – vocea lui guturală este în contrast cu silueta deşirată, de parcă trupul i-ar fi fost luat în stăpânire de fantoma cuiva care a fumat timp de patruzeci de ani.

La sugestia lui, mi se încordează fiecare muşchi din umeri. înainte ca adjunctul Wilcox să poată răspunde, scutur tare din cap, ignorând cu furie durerea săgetătoare din gât. Acum nu e timpul pentru o declaraţie scrisă, cuvintele trebuie să iasă din mine fizic. Trebuie să umple aerul înainte de a înnegri pagini.

întors în fotoliul lui, adjunctul Wilcox îmi evaluează starea şi cererea, dezbătând probabil în mintea lui dacă sunt destul de puternică. îi aşteptăm cu toţii decizia.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, cu vorbele tale. Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie, adaugă el, numai că mie nu-mi mai trebuie niciun timp. Acum numi mai trebuie.

Cu ochii închişi, inspir adânc. Văd totul în mintea mea. întinsă pe podeaua de la mezanin, cu sunetul sirenelor crescând tot mai mult în depărtare, cu aerul intrându-mi grăbit în plămâni, cu fiecare respiraţie arzându-mi gâtlejul.

îmipromiţi? m-a întrebat Steven. Ultimele lui cuvinte.

Gâtul mă durea cumplit şi fiecare cuvânt era un ac înfipt în carnea moale. Un simplu dat din cap în semn de aprobare ne-a pecetluit înţelegerea înainte ca el să se dea înapoi spre balustradă şi gravitaţia să-l cheme.

îmi promiţi? Dar mie mi-au mai venit în minte alte câteva cuvinte.

Doar noi doi.

Deschid ochii.

— Cred că totul a început când am găsit în computerul iubitului meu nişte e-mailuri compromiţătoare şi nişte poze teribile.

După ziua de azi, New York-ul îmi va şti numele, povestea, dar vechea noastră casă din Monterey îmi oferă un cămin şi anonimat. Este un loc unde pot pune laolaltă bucăţi din mine, dar oare care „eu” sunt acum? Chiar dacă acea casă este pustie, cineva mă aşteaptă acolo. Pot merge s-o vizitez, să-i spun, în sfârşit, că totul s-a sfârşit. Pe noptieră, floarea de lotus din origami stă perfect împăturită. Wendy. Numele ei îmi înţeapă inima. Poate că toate astea o vor face să se odihnească un pic mai bine, dar nu şi pe mine. în niciun caz, atât timp cât sunt aşa de mulţi Steven în preajmă. Acelaşi bărbat, doar cu chipuri diferite. Acum ştiu ce să caut, ştiu cum arată, ştiu unde să-i găsesc şi cum să am de-a face cu ei. Când m-am pregătit pentru Steven, mi-am făcut bine temele. Bărbaţii şi-au deghizat crimele sub poveşti atât de sucite şi de perverse, încât şi-au schimbat forma, devenind altceva. *Ea a spus „nu”, dar ochii ei spuneau „da”. Şi-a învineţit ochiul când s-a lovit în uşa dulapului. Uite ce m-ai făcut să fac. Ea a venit la mine.* Dar şi eu pot să mă deghizez. Pot să ajung în apropierea lor, să mă strecor în vieţile şi în paturile lor, doar ca să mai salvez o Wendy de la căderea de pe stâncă.

Cafeaua are un gust amar. Ellie. Verity. Coexistând din necesitate şi poate şi din alt motiv. Poate că, după toate acestea, îmi place s-o am prin preajmă.

Mai iau o înghiţitură de cafea şi zâmbesc.

Nota autoarei

Ziua în care #MeToo a răbufnit pe Twitter este gravată în amintirile mele. în ziua aceea, n-a existat nici măcar una dintre prietenele mele care să nu fi avut vreo poveste de împărtăşit. Mărturiile lor mi-au apărut în fluxul de noutăţi; experienţe traumatizante, adeseori născute în izolare, acum reunite de aceste două cuvinte: Me Too. Dintr-odată, nu mai eram singure. Solidaritatea şi curajul acelei zile m-au ajutat să-mi împărtăşesc şi eu povestea.

Romanul este inspirat din experienţa mea şi a altor femei care au fost victime ale agresiunii sexuale. La fel ca Wendy, în adolescenţă am fost şi eu măgulită de atenţia pe care mi-a dat-o un bărbat mai în vârstă. Din fericire pentru mine, lucrurile n-au mers atât de departe, dar, tot ca lui Wendy, mi-a fost foarte

ruşine, iar când totul s-a sfârşit, am avut convingerea că am greşit cu ceva sau că eu l-am determinat să procedeze aşa. Mi-a luat douăzeci şi cinci de ani ca să-i spun mamei – nu pentru că eram îngrijorată că n-o să mă creadă, ci pentru că eram captivă în propria ruşine. A fost important pentru mine să spun povestea lui Wendy – ca să-mi reamintesc mie şi celorlalte femei că nu suntem singure şi că asta nu este vina noastră.

N-aş putea termina această poveste fără să amintesc de câteva resurse aflate la dispoziţie. Dacă ai fost afectată de situaţii precum cele din această poveste, poţi apela la următoarele organizaţii:

- Găseşti informaţii de contact despre cea mai apropiată filială a Rape Crisis Centre sau numărul de telefon pentru linia lor de urgenţă pe website- ul organizaţiei: www.rapecrisis.org.uk.
- Survivors Trust este cea mai mare organizaţie din Marea Britanie care reuneşte specialişti în tratarea urmărilor violului şi ale abuzului sexual şi are agenţii cu sedii în Marea Britanie şi Irlanda, unde sunt furnizate informaţii, sfaturi, sprijin şi terapie: www.thesurvivor-strust. org.
- Safeline se mândreşte cu activitatea sa de susţinere a tuturor victimelor, indiferent de etnie, sex / orientare sexuală, religie etc.: https: //www. safeline. org. uk.
- Galop UK este o organizaţie de caritate împotriva violenţei LGBT+, care furnizează consiliere confidenţială şi independentă şi susţine persoanele LGBT+ care au fost victimele unei agresiuni sexuale, ale abuzului şi violenţei. Organizaţia oferă un spaţiu sigur şi cuprinzător în care poţi vorbi despre ce ţi s-a întâmplat, indiferent de orientarea sexuală sau de identitatea de gen: htpt://www. galop.org.uk

Dacă vrei să ajuţi, o poţi face prin crearea unui mediu sigur în care orice femeie să aibă curajul de a vorbi despre faptul că a fost agresată sexual sau violată. Aceasta înseamnă să le crezi pe acele femei când îşi spun povestea, tară să învinovăţeşti vreodată victima pentru că a fost agresată.

Către bărbaţii care se întreabă cum pot ajuta: vorbiţi, nu păstraţi tăcerea. Atrageţi-le atenţia bărbaţilor care fluieră sau

strigă după femei, celor care fac comentarii neavenite, care le deranjează evident. Suntem cu toţii responsabili să îmbunătăţim societatea în care trăim.

laure van rensburg

i *DOAKNOIDO*

(BM
«n«

■[11]- Şcoală privată de elită din Statele Unite (n. tr.).

-[S1]- Roman horror scris în 1959 de autoarea americană Shirley Jackson, apărut şi în limba română cu titlul ***Casa bântuită,*** considerat una dintre cele mai bune poveşti cu fantome ale secolului XX, roman care a stat la baza serialului Netflix cu acelaşi nume (n. tr.).

Roman horror scris în 1977 de autorul american Stephen King, ecranizat în 1980 sub regia lui Stanley Kubrick. Apărut şi în limba română, cu acelaşi titlu (n. tr.).

în limba engleză, în original, „Cântecul de dragoste al fetei nebune" (n. tr.). ***îs.*** **pi$_{c}$t$_{or}$ american expresionist (1912-1956) (n. tr.).**

Roman apărut şi în limba română, cu titlul ***Inima întunericului*** (n. tr.).

■[z1]- Personaj de ficţiune, o adolescentă devenită detectiv amator (n. tr.).

Dezbatere judiciară cu uşile închise (în limba franceză, în original) (n. tr.).

-[Z2]- Poem narativ scris de Edgar Allan Poe, considerat de referinţă pentru creaţia artistului. Titlul original: ***The Raven*** (n. tr.).

-[M Stil literar caracterizat de atmosfera sumbră şi apăsătoare, uneori chiar înfricoşătoare, încărcată de mister şi de dramatism accentuat (n. tr.).

- —***Mesaje tăcute*** (în limba engleză, în original) (n. tr.).

-*-*■ Modelul lui Mehrabian (realizat în 1970) se bazează pe un renumit studiu psihologic realizat în 1967. Modelul lui Mehrabian a fost amendat în cercetările ulterioare, prin sublinierea faptului că nu se referă la transmiterea informaţiilor în sine, ci a emoţiilor. Cu alte cuvinte, nu înseamnă că felul în care transmitem un mesaj este mai important sau contează mai mult decât mesajul însuşi (n. tr.).

„Tentaţia seducţiei", fdm romantic american din 1999, cu personaje adolescenţi, adaptare a romanului din 1782 al lui Pierre Choderlos de Laclos, ***Legăturile primejdioase*** (n. tr.).

Dramă romantică americană din 2002, bazată pe romanul cu aceiaşi nume scris de Nicholas Sparks în 1999, apărut şi în limba română cu titlul ***Oplimbare de neuitat*** (n. tr.).

Aluzie la testul Rorschach, creat în 1921 de psihanalistul elveţian Hermann

Rorschach şi folosit în psihanaliză, test în care subiecţilor li se prezintă pete de cerneală simetrice şi li se cere să descrie ce le sugerează acestea (n. tr.).

Roman al lui Truman Capote, apărut şi în limba română cu titlul *Cu sânge rece* (n. tr.).

Volum de povestiri al lui J.D. Salinger, apărut şi în limba română cu titlul *Nouă povestiri* (n. tr.).

DOAR NOI DOI